İLHAN ARSEL'İN ESERLERİ-24

İlhan Arsel

ŞERİATÇIYLA MÜCADELENİN EL KİTABI

4. Basım

KAYNAK YAYINLARI

İLHAN ARSEL'İN ESERLERİ-24

İlhan Arsel

ŞERİATÇIYLA MÜCADELENİN EL KİTABI

4. Basım

KAYNAK YAYINLARI

İlhan Arsel

ŞERİATÇIYLA MÜCADELENİN EL KİTABI

İlhan Arsel

ŞERİATÇIYLA

MÜCADELENİN

EL KİTABI

İÇİNDEKİLER

İÇİNDEKİLER

II) "Islamda Zorlama Yoktur" iddiasına Sarılanlar,

Aklı Şaşırtıcı Bir Mantığa Saplıdırlar

ÖNSÖZ

Yıllar önce, üniversitedeki hocalığım sırasında bir gün, öğrencilerden bir grup genç odama gelerek, kendi sınıflarında bulunan şeriat yanlısı bazı arkadaşlarından dert yandılar:

"Hocam!" dediler, *"Hiçbir konu yok ki, şeriatçı arkadaşlarımız tartışma sorunu yapıp şeriat temeline oturtmasınlar ve bizleri yanıt veremez durumda bırakmasınlar. Biliyoruz ya da hiç değilse hissediyoruz ki, söyledikleri şeyler yalandır, safsatadır, akla ve mantığa sığmaz şeylerdir; ne var ki tartışıp onlara karşılık veremiyoruz; çünkü şeriatın içeriğinden habersiziz. Örneğin bize İslamın hoşgörü dini olduğunu, başka din ve inançlara saygılı olduğunu söylüyorlar, 'İslamda zorlama yoktur, din adına ölüm fetvası verilmez' diyorlar. Oysa biliyor ve görüyoruz ki, İslam adına cinayetler işleniyor; İslamı eleştirdi diye ya da İslamdan çıktı diye insanlar öldürülüyor. Fakat şeriat verilerinin ne olduğunu bilmediğimiz için onların iddialarını çürütemiyoruz.*

"Yine bunun gibi bizlere, İslam şeriatının kadın haklarına saygılı olduğunu, kadını yüceltiğini söylüyorlar ve örnek olarak, 'Kadınların ayakları altından cennetler geçer' şeklinde (ya da buna benzer pek çok) buyruklar olduğunu öne sürüyorlar. Oysa biliyoruz ki, istisnasız bütün İslam ülkelerinde kadın yüceltilmiş değil fakat küçültülmüştür, sömürülmüştür, zavallı yaratık durumuna indirilmiştir; fakat şeriatın içeriğinden habersiz bırakıldığımız

ÖNSÖZ

Yıllar önce, üniversitedeki hocalığım sırasında bir gün, öğrencilerden bir grup genç odama gelerek, kendi sınıflarında bulunan şeriat yanlısı bazı arkadaşlarından dert yandılar:

"Hocam!" dediler, ***"Hiçbir konu yok ki, şeriatçı arkadaşlarımız tartışma sorunu yapıp şeriat temeline oturtmasınlar ve bizle-***

ri yanıt veremez durumda bırakmasınlar. Biliyoruz ya da hiç de

ğilse hissediyoruz ki, söyledikleri şeyler yalandır; safsatadır; akla ve mantığa sığmaz şeylerdir; ne var ki tartışıp onlara karşılık

veremiyoruz; çünkü şeriatın içeriğinden habersiziz. Örneğin bize

Islamın hoşgörü dini olduğunu, başka din ve inançlara saygılı

olduğunu söylüyorlar; 'İslamda zorlama yoktur; din adına ölüm

fetvası verilmez' diyorlar: Oysa biliyor ve görüyoruz ki, İslam

adına cinayetler işleniyor; İslamı eleştirdi diye ya da İslamdan

çıktı diye insanlar öldürülüyor: Fakat şeriat verilerinin ne oldu

ğunu bilmediğimiz için onların iddialarını çürütemiyoruz.

"Yine bunun gibi bizlere, İslam şeriatının kadın haklarına saygılı olduğunu, kadını yücelttiğini söylüyorlar ve örnek olarak,

'Kadınların ayakları altından cennetler geçer' şeklinde (ya da buna benzer pek çok) buyruklar olduğunu öne sürüyorlar Oysa biliyoruz ki, istisnasız bütün İslam ülkelerinde kadın yüceltilmiş de

ğil fakat küçültülmüştür, sömürülmüştür, zavallı yaratık durumuna indirilmiştir; fakat şeriatın içeriğinden habersiz bırakıldığımız

için bunun dinsel nedenlerini onların yüzüne vurup, savunmamızı yapamıyoruz.

"Yine bunun gibi bize İslamın ana-baba ve çocuklar arasında sevgi bağları yarattığını söylüyorlar ve örneğin 'İslam anababaya sevgi ve saygıyı ve iyi davranmayı salık vermiştir' şeklinde buyruklar olduğunu ekliyorlar. Oysa biliyoruz ki, nice kişiler, İslamdan başka bir din ve inanca bağlıdır diye ana ve babalarına ya da çocuklarına karşı ne sevgi ve ne de saygı beslemektedirler.

"Yine bunun gibi İslam şeriatının batıl denen şeylere karşı olduğunu, hurafelere savaş açtığını söylüyorlar. Fakat biliyor ve hissediyoruz ki, söyledikleri yalandır; fakat yalan olduğunu ortaya çıkaracak bilgiden yoksunuz vb..."

Öğrencilerimin bu tür konuşmaları hâlâ hafızamdadır. Aradan yıllar geçtikçe ve incelemelerim sayesinde İslam şeriatının nasıl bir felaket kaynağı olduğunu her gün biraz daha fark ettikçe anladım ki, şeriatın içeriğinden habersizlik bu milletin başını yemiştir ve daha da yiyecektir. Ve düşündüm ki, eğer bu gençler bilmiş olsalardı ki *Kur'an*'da, *"İslamdan başka dinlere rağbet edenler sapıktırlar"* ya da *"müşrikleri nerede görürseniz öldürün"* ya da *"Ey inananlar! Babalarınız, kardeşlerinizi –eğer küfrü imana tercih ediyorlarsa– dost edinmeyin"* gibi ve daha bunlara benzer nice ayetler ve bu ayetler doğrultusunda buyruklar (hadisler vs...) vardır ve Muhammed bu tür hükümlere dayanarak "kâfirlere" savaş açmış, ganimetler/esirler almış, kılıç yoluyla insanları İslama sokmuştur, işte o zaman, ellerindeki bu malzeme ve bilgiyle şeriatçıların hakkından gelebilirler ve onların, *"İslam hoşgörü dinidir; İslamda zorlama yoktur"* şeklindeki yalanlarını ortaya çıkarabilirlerdi.

için bunun dinsel nedenlerini onların yüzüne vurup, savunmamızı yapamıyoruz.

"Yine bunun gibi bize İslamın ana-baba ve çocuklar arasında sevgi bağları yarattığını söylüyorlar ve örneğin İslam ana-

babaya sevgi ve saygıyı ve iyi davranmayı salık vermiştir' şeklinde buyruklar olduğunu ekliyorlar. Oysa biliyoruz ki, nice ki

şiler, Islamdan başka bir din ve inanca bağlıdır diye ana ve babalarına ya da çocuklarına karşı ne sevgi ve ne de saygı beslemektedirler

"Yine bunun gibi İslam şeriatının batıl denen şeylere karşı olduğunu, hurafelere savaş açtığını söylüyorlar. Fakat biliyor ve

hissediyoruz ki, söyledikleri yalandır; fakat yalan olduğunu ortaya çıkaracak bilgiden yoksunuz vb.

Öğrencilerimin bu tür konuşmaları hâlâ hafızamdadır. Aradan yıllar geçtikçe ve incelemelerim sayesinde İslam şeriatının nasıl bir felaket kaynağı olduğunu her gün biraz daha fark ettik

çe anladım ki, şeriatın içeriğinden habersizlik bu milletin başım

yemiştir ve daha da yiyecektin Ve düşündüm ki, eğer bu gençler

bilmiş olsalardı ki ***Kur'an'da***, ***"İslamdan başka dinlere rağbet***

edenler sapıktırlar" ya da ***"müşrikleri nerede görürseniz öldürün"*** ya da ***"Ey inananlar! Babalarınız, kardeşlerinizi - eğer küfrü imana tercih ediyorlarsa- dost edinmeyin"*** gibi ve daha bunlara benzer nice ayetler ve bu ayetler doğrultusunda buyruklar (hadisler v s...) vardır ve Muhammed bu tür hükümlere dayanarak "kâfirlere'' savaş açmış, ganimetler/esirler almış, kılıç yoluyla insanları İslama sokmuştur, işte o zaman, ellerindeki bu m alzeme ve bilgiyle şeriatçıların hakkından gelebilirler ve onların,

"İslam hoşgörü dinidir; İslamcla zorlama yoktur" şeklindeki yalanlarını ortaya çıkarabilirlerdi.

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, İslamı terk etmenin (irtidatın) ölüm cezasını gerektiren bir şey olduğuna dair ***Kur'an*** ayetlerini ve Muhammed'in, *"Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürün"* şeklindeki emirlerini ve bu hükümlerin 1400 yıl boyunca uygulanışını bilselerdi, şeriatçıların, *"Din adına ölüm fetvası verilmez"* şeklindeki yalanlarını sergileyebilir ve karşılarındakileri kolaylıkla susturabilirlerdi.

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, İslam şeriatının buyrukları arasında, *"Kadınlar aklen ve dinen dûn yaratıklardır"* ya da *"(Sutresiz) namaz kılanın önünden köpek, eşek, domuz ve kadın geçerse namaz kat'edilmiş (bozulmuş) olur"* ya da *"Cehennemlerin çoğunluğunu kadınlar oluşturur"* ya da *"İki kadının tanıklığı bir erkeğin tanıklığına bedeldir"* şeklinde olanları (ve daha bunlara benzer niceleri) bulunduğundan haberleri olsaydı, şeriatçının *"İslam kadınları yüceltir"* ya da *"İslama göre cennet kadınların ayakları altından geçer"* şeklindeki (ve daha nice benzeri) yalanlarını suratına vurup onu susturmakta güçlük çekmezlerdi.

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, İslam şeriatının batıla karşı olmak şöyle dursun, batıl inanışlara yer verdiğini, örneğin *Kur'an*'da batılı destekler ayetler bulunduğunu ve Muhammed'in günlük yaşamının her yönünün batıl inançlarla oluştuğunu bilselerdi, şeriatçının yalanlarım çürütebilir ve örneğin, *"Hak (İslam) geldi, batılsa yıkılıp gitti"* ya da *"İslam batıla inanmayı yasaklar"* şeklindeki konuşmalarının geçersizliğini kolaylıkla sergileyebilirlerdi.

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, köleliğin İslama göre Tanrısal bir kuruluş olarak benimsendiğini ve Muhammed'in dahi köleler edindiğini, köleleri hizmetinde kullandığını, köle alıp köle sattığını, ona buna köle hediye ettiğini bilmiş olsalardı, şe-

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, İslamı terk etmenin (irti-

datın) ölüm cezasını gerektiren bir şey olduğuna dair ***K uran***

ayetlerini ve M uhamm ed’i n , " ***Her kim dinini (ki Müslümanlıktır)***

değiştirirse onu hemen öldürün" şeklindeki emirlerini ve bu hükümlerin 1400 yıl boyunca uygulanışını bilselerdi, şeriatçıların,

"Din adına ölüm fetvası verilmez” şeklindeki yalanlarını sergileyebilir ve karşılarındakileri kolaylıkla susturabilirlerdi.

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, İslam şeriatının buyrukları arasında, " ***Kadınlar aklen ve dinen dûn yaratıklardır"*** ya da

"(Sutresiz) namaz kılanın önünden köpek, ***eşek***, ***domuz ve kadın***

geçerse namaz katledilmiş (bozulmuş) olur” ya da " ***Cehennemlerin çoğunluğunu kadınlar oluşturur"*** ya da ***"İki kadının tanıklığı bir erkeğin tanıklığına bedeldir"*** şeklinde olanları (ve daha bunlara benzer niceleri) bulunduğundan haberleri olsaydı, şeriatçının ***"İslam kadınları yüceltir"*** ya da ***"İslama göre cennet kadınların ayakları altından geçer"*** şeklindeki (ve daha nice benzeri) yalanlarını suratına vurup onu susturmakta güçlük çekmezlerdi.

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, İslam şeriatının batıla

karşı olmak şöyle dursun, batıl inanışlara yer verdiğini, örneğin

Kur an 'da batılı destekler ayetler bulunduğunu ve Muhammed’in

günlük yaşamının her yönünün batıl inançlarla oluştuğunu bilselerdi, şeriatçının yalanlarım çürütebilir ve örneğin, ***"Hak (İslam)***

geldi, ***batılsa yıkılıp gitti”*** ya da ***"İslam batıla inanmayı yasaklar"***

şeklindeki konuşmalannın geçersizliğini kolaylıkla sergileyebilirlerdi.

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, köleliğin îslama göre

Tanrısal bir kuruluş olarak benimsendiğini ve Muhammed'in dahi köleler edindiğini, köleleri hizmetinde kullandığını, köle alıp köle sattığını, ona buna köle hediye ettiğini bilmiş olsalardı, şe

riatçının, *"İslam şeriatı kölelik denen şeyi ortadan kaldırmıştır, hiç değilse kaldırmayı amaç kılmıştır"* şeklindeki yalanlarını kolaylıkla ortaya vurabileceklerdi.

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, farklı din ve inançtaki ana-baba için Tanrı'dan mağfiret dilemenin yasaklandığını, kâfir olarak ölen ana-babanın cehennemi boylayacaklarını bilmiş olsalardı ve Muhammed'in bile, Müslüman olarak ölmediler diye kendi öz anası Amine için mağfiret dilemekten kaçındığını, babası Abdullah'ı ya da kendisine babalık etmiş olan amcası Ebû Tâlib'i cehennemlik saydığını öğrenselerdi, hiç kuşkusuz şeriatçının, *"İslam ana-babaya sevgi ve saygıyı ve iyi davranmayı salık vermiştir"* şeklindeki sözlerinin yalana dayalı olduğunu kolaylıkla gözler önüne serebileceklerdi.

Kısaca fikir edinilsin diye belirttiğim yukardaki örnekleri, insan yaşamının her yönü itibariyle çoğaltmak ve İslam şeriatının olumsuzluklarını, çağdaşlığa ve uygarlığa aykırılıklarını gözler önüne sermek kolay. Konuyu ilerdeki sayfalarda daha da genişleterek ele almak üzere şimdilik şunu söylemek isterim ki, Atatürk'ün, mucize olarak şeriat bataklığından kurtarıp akılcılığa, müspet ahlaka, vicdan ve benlik duygusuna ve çağdaş uygarlığa ulaştırdığı Türk toplumu bugün, mübtezel çıkarlar uğruna her şeyi din açısından ölçüye vuran şer temsilcilerinin pençesindedir. Şeriatçılar, görülmedik bir pespayelikle, sinsi ve hileli usullerle devlet yönetiminin kilit noktalarını ve bu arada laikliğin silahlı teminatı olan orduyu ele geçirme hevesindedirler. İnsanlarımız, tıpkı Cumhuriyet döneminden önce olduğu gibi, şeriatın insan beynini kemirici, aklı ve mantığı kemirici, düşünme gücünü yitirici, özgürlük duygusunu yok edici, yaratıcı zekâyı körletici, insan varlığını "kul" kertesine indirici, kadınları küçültücü ve daha doğrusu insan varlığını her türlü gelişme olasılığından

riatçının, *"İslam şeriatı kölelik denen şeyi ortadan kaldırmıştır,*

hiç değilse kaldırmayı amaç kılmıştır" şeklindeki yalanlarını kolaylıkla ortaya vurabileceklerdi.

Yine düşündüm ki, eğer bu gençler, farklı din ve inançtaki

ana-baba için Tanrı'dan mağfiret dilemenin yasaklandığını, kâfir

olarak ölen ana-babanın cehennemi boylayacaklarını bilmiş olsalardı ve Muhammed'in bile, Müslüman olarak ölmediler diye kendi öz anası Amine için mağfiret dilemekten kaçındığını, babası Abdullah'ı ya da kendisine babalık etmiş olan amcası Ebû Tâlib'i cehennemlik saydığını öğrenselerdi, hiç kuşkusuz şeriat

çının, ***"İslam ana-babaya sevgi ve saygıyı ve iyi davranmayı salık vermiştir"*** şeklindeki sözlerinin yalana dayalı olduğunu kolaylıkla gözler önüne serebileceklerdi.

Kısaca fikir edinilsin diye belirttiğim yukardaki örnekleri, insan yaşamının her yönü itibariyle çoğaltmak ve İslam şeriatının olumsuzluklarını, çağdaşlığa ve uygarlığa aykırılıklarını gözler

önüne sermek kolay. Konuyu ilerdeki sayfalarda daha da genişleterek ele almak üzere şimdilik şunu söylemek isterim ki, Atatürk'ün, mucize olarak şeriat bataklığından kurtarıp akılcılığa, müspet ahlaka, vicdan ve benlik duygusuna ve çağdaş uygarlığa

ulaştırdığı Türk toplumu bugün, mübtezel çıkarlar uğruna her

şeyi din açısından ölçüye vuran şer temsilcilerinin pençesinde-

dir. Şeriatçılar, görülmedik bir pespayelikle, sinsi ve hileli usullerle devlet yönetiminin kilit noktalarını ve bu arada laikliğin silahlı teminatı olan orduyu ele geçirme hevesindedirler. İnsanlarımız, tıpkı Cumhuriyet döneminden önce olduğu gibi, şeriatın insan beynini kemirici, aklı ve mantığı kemirici, düşünme gücünü yitirici, özgürlük duygusunu yok edici, yaratıcı zekâyı körle-tici, insan varlığını "kul" kertesine indirici, kadınları küçültücü

ve daha doğrusu insan varlığını her türlü gelişme olasılığından

uzak kılıcı verileriyle eğitilmekte, aklen ve ruhen şekillendirilmektedirler. Bu felaketli gidişi önlemenin tek yolu, akılcılığın seslenişine kulak verip, laikliğe ve Atatürk devrimlerine sarılı olarak şeriatçının yalan kökenli sahte saltanatına ve aydınlığa başkaldıran başıboş saldırılarına karşı savaşım vermektir. Bu savaşımı verebilmek için, her şeyden önce İslam şeriatının içyüzünü, daha doğrusu özünü öğrenmemiz ve öğretmemiz, şeriat verilerini akıl süzgecinden geçirecek cesareti göstermemiz gerekir. Şeriatçının azgınlıklarına ve kandırmalarına engel olmanın tek yolu budur.

***

Bazı kimseler "inanç yanlısı" şeriatçı ile "akılcı düşünce yanlısı" aydının uzlaşamayacağını öne sürmekteler; örneğin, *"modern görünümlü de olsa kim ki gericidir, konuşmayalım, tartışmayalım ve sakın ola ki onları yola getiririm diye uğraşmayalım"* diye ahkâm kesmekteler. Oysa aksine, şeriatçıyı tehlike olmaktan çıkarabilmek için onunla tartışmak gerek; onun 1400 yıllık yalanlarını, akıl dışılıklarını, uygarlıkla bağdaşmazlıklarını ortaya vurmak için tartışmak gerek; başkalarını da kendisi gibi gerici yapmasını önlemek için tartışmak gerek. Ama tartışabilmek için, biraz önce dediğim gibi, İslam şeriatının özünü, içyüzünü bilmek gerek; akla ve mantığa ters yönlerini, çağ dışılıklarını öğrenmek gerek ve biraz da medeni cesarete sahip olmak gerek. Ne yazık ki, aydın olarak bizler şeriat konularında tam bir bilgisizliğe, medeni cesaret alanında da sınırsız bir ürkekliğe saplanmışızdır. Bu bilgisizlik, cesaretsizlik ve ürkeklik içerisinde şeriatçıyı başı boş bırakmış, onunla tartışamaz, onun yalanlarına karşı çıkamaz olmuşuzdur. Örneğin şeriatçı kalkıp da bize, *"Yaşamlarımızı din kurallarına uydurmalıyız, aksi takdirde*

uzak kılıcı verileriyle eğitilmekte, aklen ve ruhen şekillendirilmektedirler. Bu felaketli gidişi önlemenin tek yolu, akılcılığın seslenişine kulak verip, laikliğe ve Atatürk devrimlerine sarılı

olarak şeriatçının yalan kökenli sahte saltanatına ve aydınlığa

başkaldıran başıboş saldırılarına karşı savaşım vermektir. Bu savaşımı verebilmek için, her şeyden önce İslam şeriatının içyüzünü, daha doğrusu özünü öğrenmemiz ve öğretmemiz, şeriat verilerini akıl süzgecinden geçirecek cesareti göstermemiz gerekir.

Şeriatçının azgınlıklarına ve kandırmalarına engel olmanın tek

yolu budur.

3fC

Bazı kimseler "inanç yanlısı" şeriatçı ile M

akılcı düşünce yanlısı” aydının uzlaşamayacağını öne sürmekteler; örneğin, ***"modern görünümlü de olsa kim ki gericidir***; ***konuşmayalım***, ***tartışmayalım ve sakın ola ki onları yola getiririm diye uğraşmayalım”*** diye ahkâm kesmekteler. Oysa aksine, şeriatçıyı tehlike olmaktan çıkarabilmek için onunla tartışmak gerek; onun 1400 yıllık yalanlarını, akıl dışılıklarım, uygarlıkla bağdaşmazlıklarını ortaya vurmak için tartışmak gerek; başkalarını da kendisi gibi

gerici yapmasını önlemek için tartışmak gerek. Ama tartışabilmek için, biraz önce dediğim gibi, İslam şeriatının özünü, içyüzünü bilmek gerek; akla ve mantığa ters yönlerini, çağ dışılıklarını öğrenmek gerek ve biraz da medeni cesarete sahip olmak gerek. Ne yazık ki, aydın olarak bizler şeriat konularında tam bir bilgisizliğe, medeni cesaret alanında da sınırsız bir ürkekliğe

saplanmışızdır. Bu bilgisizlik, cesaretsizlik ve ürkeklik içerisinde şeriatçıyı başı boş bırakmış, onunla tartışamaz, onun yalanlarına karşı çıkamaz olmuşuzdur. Örneğin şeriatçı kalkıp da bize,

"Yaşamlarımızı din kurallarına uydurmalıyız, aksi takdirde

11

Kur'an'ı inkâr etmiş oluruz" dediği zaman, kalkıp da kendisine, *"Hayır yanılıyorsun ve yalan söylüyorsun, çünkü uymamız gereken şey din kuralları değil, hele Kur'an hiç değil; uymamız gereken şey, her şeyden önce akıl kurallarıdır, akılcılıktır; çünkü şeriat verileri, özellikle Kur'an, akla ve çağdaş yaşamlara yer vermez"* diyemiyoruz. Çünkü şeriatm akla, mantığa ve çağdaşlığa ters yönlerini bilmiyoruz ya da bilsek de bunu söyleyecek cesareti gösteremiyoruz. Yine bunun gibi şeriatçı bize, *"Şeriata inanan insanlar olarak ... cehaleti, ataleti ve meskeneti terk etmeliyiz"* dediği zaman, *"Hayır yalan söylüyorsun, çünkü cehaleti, ataleti ve meskeneti yaratan tek şey şeriatın ta kendisidir"* deyip şeriatçıyı susturamıyoruz, zira şeriatın özünde ve içeriğinde cehalet, atalet ve meskenet yattığını bilmiyoruz; bilsek de söyleme cesaretini gösteremiyoruz.

Yine biraz önce değindiğim gibi, şeriatçı bize, *"İslam dini, başka dinlere bile saygılı olacak kadar geniş görüşlüdür"* dediği zaman, *"Hayır öyle değil; İslam şeriatı başka dinlere saygılı olmak şöyle dursun, fakat İslamdan başka dinlere rağbet edenleri sapıklık ve ziyan içerisinde sayar; müşriklerin (puta tapanların) öldürülmelerini emreder; 'Kitap ehli' olanların (Yahudilerin ve Hıristiyanların) İslamı kabul etmedikleri takdirde (etmemenin cezası olarak) kafa parası vermelerini ve bu iki şeyden birini yapmadıkları takdirde yok edilmelerini emreder"* şeklinde bir şey diyemiyoruz, çünkü bunun böyle olduğuna dair *Kur'an*'da yer alan buyruklardan ve bu buyrukların Muhammed tarafından uygulanışından habersiz bırakılmışızdır; haberli olsak da sergileme cesaretini gösteremiyoruz.

Yine şeriatçı bize, *"İslam dini insan varlığını yüce bilir, insanın hak ve özgürlüklerine saygılıdır"* dediği zaman, ona karşı sesimizi yükseltip: *"Hayır yalan söylüyorsun, zira insan denen*

K u ra n ı inkâr etmiş oluruz" dediği zaman, kalkıp da kendisine,

"Hayır yanılıyorsun ve yalan söylüyorsun, çünkü uymamız gereken şey din kuralları değil, hele Kuran hiç değil; uymamız gereken şey, her şeyden önce akıl kurallarıdır, akılcılıktır; çünkü şeriat verileri, özellikle Kuran, akla ve çağdaş yaşamlara yer verm ez" diyemiyoruz. Çünkü şeriatm akla, mantığa ve çağdaşlığa ters yönlerini bilmiyoruz ya da bilsek de bunu söyleyecek cesareti gösteremiyoruz. Yine bunun gibi şeriatçı bize, ***"Şeriata inanan insanlar olarak ... cehaleti, ataleti ve meskeneti terk etmeliy iz "*** dediği zaman, ***"Hayır yalan söylüyorsun, çünkü cehaleti,***

ataleti ve meskeneti yaratan tek şey şeriatın ta kendisidir" deyip

şeriatçıyı susturamıyoruz, zira şeriatın özünde ve içeriğinde cehalet, atalet ve meskenet yattığını bilmiyoruz; bilsek de söyleme cesaretini gösteremiyoruz.

Yine biraz önce değindiğim gibi, şeriatçı bize, " ***İslam dini,***

başka dinlere bile saygılı olacak kadar geniş görüşlüdür" dediği

zaman, ***"Hayır öyle değil; İslam şeriatı başka dinlere saygılı olmak şöyle dursun, fakat Islamdan başka dinlere rağbet edenleri***

sapıklık ve ziyan içerisinde sayar; müşriklerin (puta tapanların)

öldürülmelerini emreder; 'Kitap ehli' olanların (Yahudi/erin ve

Hıristiyanların) İslamı kabul etmedikleri takdirde (etmemenin

cezası olarak) kafa parası vermelerini ve bu iki şeyden birini

yapmadıkları takdirde yok edilmelerini emreder" şeklinde bir şey

diyemiyoruz, çünkü bunun böyle olduğuna dair ***K u ran da*** yer

alan buyruklardan ve bu buyrukların Muhammed tarafından uygulanışından habersiz bırakılmışızdır; haberli olsak da sergileme cesaretini gösteremiyoruz.

Yine şeriatçı bize, ***"İslam dini insan varlığım yüce bilir, insanın hak ve özgürlüklerine saygılıdır"*** dediği zaman, ona karşı sesimizi yükseltip: ***"Hayır yalan söylüyorsun***, ***zira insan denen***

12

varlık İslama göre mübtezel bir kul kertesindedir; hak ve özgürlükten nasibsizdir; kölelik Tanrısal nitelikte bir şeydir; Muhammed bile ömrü boyunca köle edinmiş, ona buna köle hediye etmiş, köleleri sömürü aracı bilmiştir" diyemiyoruz, çünkü bunun böyle olduğunu bilmiyoruz

Yine şeriatçı bizlere, *"İslam şeriatı kadına önem ve değer verir, kadın haklarını ve özgürlüklerini gerçekleştirir"* diye konuştuğunda, bizler, *"Hayır yalan söylüyorsun, şeriat kadını aklen ve dinen dûn saymıştır, erkeği kadına üstün kılmıştır, iki kadının tanıklığını bir erkeğin tanıklığına eş tutmuştur, miras paylaşımında kadına yarım pay ayırmıştır, kadını aşağılatmak için: 'namaz kılanın önünden eşek, köpek, kadın geçerse namaz bozulur' ya da 'Uğursuzluk karı'da, ev'de ve at'ta bulunur' şeklinde ve daha buna benzer nice hükümler sevketmiştir"* diye söyleyemiyoruz, çünkü durumun böyle olduğunu bilmiyoruz, bilsek de ağzımızı açma cesaretini gösteremiyoruz.

Yine bunun gibi, şeriatçı bizlere, *"Şeriat batıl inançlara yer vermez"* dediği zaman, bizler bunun yalan olduğunu ve çünkü şeriatın baştan aşağı batıl ve hurafe niteliğindeki inanışlarla dolu olduğunu, Muhammed'in dahi bu inanışlara bağlı olarak yaşadığını ve örneğin bu doğrultuda olmak üzere *Kur'an*'a "Muavvizeteyn" surelerini (Felak ve Nâs surelerini) koyduğunu ve bu sureleri okuyarak nefes ettiğini, ellerine üflediğini ve elleriyle bütün vücudunu üfleyip sıvadığını söyleyemiyoruz. Çünkü halkımıza hurafe niteliğinde olmak üzere belletilen şeriat verilerinin ne olduğunu bilmiyoruz; bilsek de bunları ortaya çıkarma cesaretini gösteremiyoruz.

Yine bunun gibi, şeriatçı bize, *"İslam dini ana ve babaya saygı ve sevgi gösterilmesini emreder"* şeklinde bir şeyler söylediğinde, onun bu yalanına karşı, *"Hayır öyle değil, çünkü*

varlık İslama göre mübtezel bir kul kertesindedir; hak ve özgürlükten nasibsizdir; kölelik Tanrısal nitelikte bir şeydir; Muhammed bile ömrü

boyunca köle edinmiş, ona buna köle hediye etmiş, köleleri sömürü aracı bilm iştir" diyemiyoruz, çünkü bunun böyle olduğunu bilmiyoruz

Yine şeriatçı bizlere, ***"İslam şeriatı kadına önem ve değer verir, kadın haklarını ve özgürlüklerini gerçekleştirir"*** diye konuştuğunda, bizler, ***"Hayır yalan söylüyorsun***, ***şeriat kadını aklen ve***

dinen dûn saymıştır; ***erkeği kadına üstün kılmıştır, iki kadının tanıklığını bir erkeğin tanıklığına eş tutmuştur, miras paylaşımında***

kadına yarım pay ayırmıştır; ***kadını aşağılatmak için: 'namaz kılanın önünden eşek, köpek, kadın geçerse namaz bozulur ya da***

'Uğursuzluk karı da, ev'de ve at'ta bulunur şeklinde ve daha buna benzer nice hükümler sevketmiştir" diye söyleyemiyoruz, çünkü durumun böyle olduğunu bilmiyoruz, bilsek de ağzımızı açma cesaretini gösteremiyoruz.

Yine bunun gibi, şeriatçı bizlere, ***"Şeriat batıl inançlara yer***

vermez" dediği zaman, bizler bunun yalan olduğunu ve çünkü

şeriatın baştan aşağı batıl ve hurafe niteliğindeki inanışlarla dolu olduğunu, Muhammed'in dahi bu inanışlara bağlı olarak ya

şadığını ve örneğin bu doğrultuda olmak üzere ***Kur'an'a*** "Muav-

vizeteyn" surelerini (Felak ve Nâs surelerini) koyduğunu ve bu

sureleri okuyarak nefes ettiğini, ellerine üflediğini ve elleriyle

bütün vücudunu üfleyip sıvadığını söyleyemiyoruz. Çünkü halkımıza hurafe niteliğinde olmak üzere belletilen şeriat verilerinin ne olduğunu bilmiyoruz; bilsek de bunları ortaya çıkarma cesaretini gösteremiyoruz.

Yine bunun gibi, şeriatçı bize, ***"İslam dini ana ve babaya***

saygı ve sevgi gösterilmesini emreder" şeklinde bir şeyler söylediğinde, onun bu yalanına karşı, ***"Hayır öyle değil, çünkü***

Kur'an, ana ve babaya sevgi ve saygı gösterilmesi için onların İslam dininden olmaları koşuluna yer vermiştir; İslamdan gayrı bir inanca bağlı ana ve babaya karşı sevgi ve saygı değil, aksine düşmanlık beslenmesini emretmiştir. Nitekim Muhammed bile, İslam olarak ölmediler diye, kendi anası Amine için mağfiret dilememiş, babası Abdullah'ın cehennemlik olduğunu bildirmiştir" şeklinde bir yanıt veremiyoruz, çünkü şeriatın içyüzünü bilmiyoruz; bilsek de söyleme cesaretini kendimizde bulamıyoruz. Buna benzer örnekleri çoğaltmak kolay. Anlatmak istediğim şudur ki, eğer bizler, İslam şeriatının özünün ne olduğunu kaynaklarıyla bilebilmiş olsak, şeriatçıyı kendi silahlarıyla susturup, insanlarımızı akıl çağına kavuşturmakta güçlük çekmeyeceğiz. İşte elinizdeki kitap bu maksatla, yani şeriatçının yalanlarını yüzüne vurmak ve insanlarımızı bu yalanlardan kurtarıp yaşantılarını akılcı düşünce yoluyla düzenlemeye alıştırmak amacıyla kaleme alınmıştır.

***

Her vesile ve fırsatta dile getirmeye çalıştığım inancım şudur ki, İslam şeriatını ve onu uygulamaya çalışan şeriatçıyı, Türkiye için giderek büyüyen bir tehlike olmaktan çıkarmanın başlıca yolu, ister *Kur'an* olarak ve ister *Kur'an* olmayarak (örneğin hadis şeklinde) konmuş olan din verilerini akılcı eleştiriden geçirip sergilemektir. Bu yapılacak olursa, aklı başında hiçbir insanın "şeriat" yanlısı olmasına imkân kalmayacak ve şeriatçıyla savaşım, olumlu sonuç sağlayacaktır. Bu inancımın doğruluğunu, başımdan geçen iki basit olayla belirtmek isterim.

İlk kez 1987 yılında basılan ve 1998 yılına kadar 15 yeni baskı yapan ve en azından 80 bin nüsha satan *Şeriat ve Kadın* adlı kitabım, genellikle Diyanet İşleri Başkanlığı yayınlarında yer

K u ran , ana ve babaya sevgi ve saygı gösterilmesi için onların

İslam dininden olmaları koşuluna yer vermiştir; İslamdan gayrı

bir inanca bağlı ana ve babaya karşı sevgi ve saygı değil, aksine düşmanlık beslenmesini emretmiştir. Nitekim Muhammed bile, İslam olarak ölmediler diye, kendi anası Amine için mağfiret

dilememiş, babası Abdullah'ın cehennemlik olduğunu bildirmiştir" şeklinde bir yanıt veremiyoruz, çünkü şeriatın içyüzünü bilmiyoruz; bilsek de söyleme cesaretini kendimizde bulamıyoruz.

Buna benzer örnekleri çoğaltmak kolay. Anlatmak istediğim şudur ki, eğer bizler, İslam şeriatının özünün ne olduğunu kaynaklarıyla bilebilmiş olsak, şeriatçıyı kendi silahlarıyla susturup, insanlarımızı akıl çağma kavuşturmakta güçlük çekmeyeceğiz. İşte elinizdeki kitap bu maksatla, yani şeriatçının yalanlarını yüzüne vurmak ve insanlarımızı bu yalanlardan kurtarıp yaşantılarını akılcı düşünce yoluyla düzenlemeye alıştırmak amacıyla kaleme alınmıştır.

Her vesile ve fırsatta dile getirmeye çalıştığım inancım şudur

ki, İslam şeriatını ve onu uygulamaya çalışan şeriatçıyı, Türkiye

için giderek büyüyen bir tehlike olmaktan çıkarmanın başlıca yolu, ister ***Kur'an*** olarak ve ister ***Kur'an*** olmayarak (örneğin hadis şeklinde) konmuş olan din verilerini akılcı eleştiriden geçirip sergilemektir. Bu yapılacak olursa, aklı başında hiçbir insanın "şeriat" yanlısı olmasına imkân kalmayacak ve şeriatçıyla savaşım, olumlu sonuç sağlayacaktır. Bu inancımın doğruluğunu, başımdan geçen iki basit olayla belirtmek isterim.

İlk kez 1987 yılında basılan ve 1998 yılına kadar 15 yeni baskı yapan ve en azından 80 bin nüsha satan ***Şeriat ve Kadın*** adlı kitabım, genellikle Diyanet İşleri Başkanlığı yayınlarında yer

alan İslami kaynaklara dayalı olarak şeriatın kadını aşağılayan hükümlerini eleştirmekteydi. Bu hükümler arasında, kadının "dinen ve aklen dûn" olduğundan tutunuz da, iki kadının tanıklığının bir erkeğin tanıklığına bedel olduğuna, sutresiz namaz kılanın önünden eşek, köpek ya da kadın geçtiğinde namazın bozulacağına, serkeşliğinden şüphe edilen kadına dayak atılabileceğine, uğursuzluğun evde, atta ve kadında bulunduğuna, cehennem halkının çoğunluğunun kadınlardan oluştuğuna dair olanları ve daha nice benzerleri vardır. 1988 yılında kitabın ikinci basımını üstlenen yayınevi, dizgi işini hanım memurlardan birine havale ediyor. Bu genç kızımız, çok çalışkan, iş bilincine sahip, görevinde titiz ve pek muhtemelen ailesinin (ya da kocasının) baskısıyla, çatkısız sokağa çıkmayan, yüzünü boyamayan ve kendi patronu dahil erkek eli sıkmayan bir kimse! Ne var ki, bilgisayarda kitabı dizmeye başladıktan az sonra, daha doğrusu kitabın sonlarına geldiğinde, yaşam geleneğini değiştirmeye başlıyor: işyerine gelirken çatkısız, başı açık olarak gelmeye başlıyor. Bununla da kalmayıp, dudaklarını ve yanaklarını hafiften boyamaya, giyimine dikkat etmeye, saçlarına biçim vermeye özen gösteriyor ve günün birinde erkeklerle tokalaşmaya başlıyor. Kuşku edilemez ki, bu hanım kızımız, İslam şeriatının içyüzünü öğrendikçe, bu verilerin kendi düşüncelerindeki bilinçaltı değerlere ters düştüğünü keşfedip akılcılığa yönelmekte güçlük çekmemiştir. Şeriat diye kendisine belletilen şeylerin isyan ettirici yönlerini akılcı gözle izlemek, onu bambaşka bir insan yapıvermiştir.

Söylemek isterim ki, benzeri bir değişikliği ben de, henüz genç denebilecek bir yaştayken geçirmiştim. İslam şeriatının, "özü" itibariyle iyi ve fakat bilgisiz din adamları yüzünden "kötü" uygulamaya sokulduğunu sanmaktayken, merak saikiyle araştırmalara giriştikçe gerçeklerin böyle olmadığını, asıl kötü

alan İslami kaynaklara dayalı olarak şeriatın kadını aşağılayan

hükümlerini eleştirmekteydi. Bu hükümler arasında, kadının "dinen ve aklen dûnM

olduğundan tutunuz da, iki kadının tanıklığının bir erkeğin tanıklığına bedel olduğuna, sutresiz namaz kılanın önünden eşek, köpek ya da kadın geçtiğinde namazın bozulacağına, serkeşliğinden şüphe edilen kadına dayak atılabileceğine, uğursuzluğun evde, atta ve kadında bulunduğuna, cehennem halkının çoğunluğunun kadınlardan oluştuğuna dair olanları ve

daha nice benzerleri vardır. 1988 yılında kitabın ikinci basımını

üstlenen yayınevi, dizgi işini hanım memurlardan birine havale

ediyor. Bu genç kızımız, çok çalışkan, iş bilincine sahip, görevinde titiz ve pek muhtemelen ailesinin (ya da kocasının) baskısıyla, çatkısız sokağa çıkmayan, yüzünü boyamayan ve kendi patronu dahil erkek eli sıkmayan bir kimse! Ne var ki, bilgisayarda kitabı dizmeye başladıktan az sonra, daha doğrusu kitabın sonlarına geldiğinde, yaşam geleneğini değiştirmeye başlıyor: işyerine gelirken çatkısız, başı açık olarak gelmeye başlıyor. Bununla da

kalmayıp, dudaklarını ve yanaklarını hafiften boyamaya, giyimine dikkat etmeye, saçlarına biçim vermeye özen gösteriyor ve günün birinde erkeklerle tokalaşmaya başlıyor. Kuşku edilemez

ki, bu hanım kızımız, îslam şeriatınm içyüzünü öğrendikçe, bu

verilerin kendi düşüncelerindeki bilinçaltı değerlere ters düştü

ğünü keşfedip akılcılığa yönelmekte güçlük çekmemiştir. Şeriat

diye kendisine belletilen şeylerin isyan ettirici yönlerini akılcı

gözle izlemek, onu bambaşka bir insan yapıvermiştir.

Söylemek isterim ki, benzeri bir değişikliği ben de, henüz

genç denebilecek bir yaştayken geçirmiştim. İslam şeriatınm,

"özü” itibariyle iyi ve fakat bilgisiz din adamları yüzünden "kötü” uygulamaya sokulduğunu sanmaktayken, merak saikiyle araştırmalara giriştikçe gerçeklerin böyle olmadığını, asıl kötü

olan şeyin, doğrudan doğruya bu "öz" olduğunu anladım. Çünkü akılcı eleştirilerim bana şunu öğretti ki, hoşgörüsüzlük, bağnazlık, insan varlığına saygısızlık, aklı dışlamışlık, özgür düşünceye yabancılık vs... gibi her türlü olumsuzluk bu "öz"de yatmakta. Araştırmalarım sayesinde bilgim arttıkça, mensup bulunduğum toplumun geri kalmışlığının nedenlerinin, hep bu "öz"de yattığını her gün biraz daha görür oldum. Ve şuna inandım ki, kötü olan bu "öz"ü eleştiri yoluyla sergilemek bir insanlık görevidir. *Şeriat ve Kadın* adlı kitabım bu düşüncemin ürünlerinden biridir. Hemen eklemeliyim ki, kitabımın yukarda değindiğim sonucu yaratmış olması, yani genç bir kızımıza rehberlik sağlaması, yaşamımın en tatlı anılarından biri olmuştur. Hemen eklemeliyim ki, bu mutluluğum, benzeri örneklerin çoğalmasına tanık olmakla giderek artmıştır. Ne yazık ki, on yılı içine alan bu güzel gelişme, bir gecenin sabahında "rüya" oluverdi: 15. baskıya ulaşmış olan kitabım, şeriatçı bir yargıç kararıyla toplatılıverdi. Belli ki aydınlanma yoluna yönelen insanlarımızın uykudan uyanmaya başlamaları şeriatçıları ürkütmüştü; kitabın okunması daha kim bilir kimleri uyandırabilirdi ve bu nedenle kitabı toplatmak gerekirdi!

Ama kuşku etmiyorum ki, bir gün gelecek, kitap toplatmayı çözüm yolu sanan köhne zihniyet, İslam şeriatının içyüzünü ortaya koyan aydınlarımız sayesinde yok olup gidecektir.

olan şeyin, doğrudan doğruya bu "öz" olduğunu anladım. Çünkü

akılcı eleştirilerim bana şunu öğretti ki, hoşgörüsüzlük, bağnazlık, insan varlığına saygısızlık, aklı dışlamıştık, özgür düşünceye yabancılık vs... gibi her türlü olumsuzluk bu "öz"de yatmakta.

Araştırmalarım sayesinde bilgim arttıkça, mensup bulunduğum

toplumun geri kalmışlığının nedenlerinin, hep bu "öz"de yattığını her gün biraz daha görür oldum. Ve şuna inandım ki, kötü olan bu "öz"ü eleştiri yoluyla sergilemek bir insanlık görevidir. ***Şeriat***

ve Kadın adlı kitabım bu düşüncemin ürünlerinden biridir. Hemen eklemeliyim ki, kitabımın yukarda değindiğim sonucu yaratmış olması, yani genç bir kızımıza rehberlik sağlaması, yaşamımın en tatlı anılarından biri olmuştur. Hemen eklemeliyim ki, bu mutluluğum, benzeri örneklerin çoğalmasına tanık olmakla

giderek artmıştır. Ne yazık ki, on yılı içine alan bu güzel gelişme,

bir gecenin sabahında "rüya" oluverdi: 15. baskıya ulaşmış olan

kitabım, şeriatçı bir yargıç kararıyla toplatıhverdi. Belli ki aydınlanma yoluna yönelen insanlarımızın uykudan uyanmaya başlamaları şeriatçıları ürkütmüştü; kitabın okunması daha kim bilir kimleri uyandırabilirdi ve bu nedenle kitabı toplatmak gerekirdi!

Ama kuşku etmiyorum ki, bir gün gelecek, kitap toplatmayı

çözüm yolu sanan köhne zihniyet, İslam şeriatının içyüzünü ortaya koyan aydınlarımız sayesinde yok olup gidecektir.

İslamcılar, İslamın "Hoşgörü" Dini Olduğunu, Zorlamaya Başvurmayıp İkna Yoluyla İş Gördüğünü Söylerler: Yalandır

Şeriatçılar İslam dininin hoşgörü dini olduğunu, diğer bütün din ve inançlara saygılı olduğunu, zorlama usullerine asla başvurmadığını, her şeyi ikna yoluyla yapmaya çalıştığını söylerler. İddialarını kanıtlamak üzere Muhammed'in, zorlayıcı olarak gelmediğini, sadece öğüt verici olarak gönderildiğini söylerler. Söylediklerini kanıtlamak üzere *Kur'an*'dan verdikleri örnekler arasında:

> *"Ey Muhammed! Sen öğüt ver. Esasen sen sadece öğüt vericisin. Sen onlara zor kullanacak değilsin"* (Gâşiye Suresi, ayet 21-22)

Ya da:

> *"Benim dinim bana, senin dinin sana..."*

Ya da:

> *"Dinde zorlama olmaz"* (Bakara Suresi, ayet 256)

şeklinde olanları vardır. Oysa bu tür iddiaların ve örneklerin, yalan ve kandırma siyasetini sürdürmekten başka işe yarayan bir

ŞERİATÇIYA CEVAP

İslamcılar, İslamın "Hoşgörü" Dini Olduğunu, Zorlamaya

Başvurmayıp İkna Yoluyla İş Gördüğünü Söylerler: Yalandır

Şeriatçılar İslam dininin hoşgörü dini olduğunu, diğer bütün

din ve inançlara saygılı olduğunu, zorlama usullerine asla başvurmadığını, her şeyi ikna yoluyla yapmaya çalıştığını söylerler.

İddialarını kanıtlamak üzere Muhammed'in, zorlayıcı olarak gelmediğini, sadece öğüt verici olarak gönderildiğini söylerler. Söylediklerini kanıtlamak üzere ***Kur'an'dan*** verdikleri örnekler arasında:

"Ey Muhammedi Sen öğüt ver. Esasen sen sadece öğüt vericisin. Sen onlara zor kullanacak değilsin" (Gâşiye Suresi, ayet 21 -22) Yada:

"Benim dinim bana, senin dinin sana..."

Yada:

"Dinde zorlama olmaz" (Bakara Suresi, ayet 256)

şeklinde olanları vardır. Oysa bu tür iddiaların ve örneklerin, yalan ve kandırma siyasetini sürdürmekten başka işe yarayan bir 17

yönü yoktur. Çünkü İslam, tıpkı diğer dinler gibi, fakat onlardan çok daha kararlı olarak, hoşgörüsüzlük temeli üzerine oturtulmuştur.

Her ne kadar İslam tarihinde hoşgörü görünümünde uygulamalar olmuşsa da (örneğin 15. yüzyılda İspanya'dan kovulan Yahudilerin Osmanlı devleti tarafından kabulü gibi)[1] bu uygulamaların İslami buyruklarla ilgisi yoktur; olsa olsa Osmanlı padişahlarından bazılarının (örneğin Fatih Sultan Mehmed gibi) kişisel tutum ve davranışlarıyla ilgisi vardır. Bu itibarla İslamın hoşgörü dini olduğunu söyleyenlere karşı yapılacak ilk şey, İslamın, diğer din ve inançları aşağılamak ve yok saymak üzere sevkettiği buyrukları ortaya koymak ve *Kur'an*'daki Tanrı'nın, İslamın yayılması ve bütün insanlar tarafından tek din olarak kabul edilmesi için savaşmayı öngören buyruklarını ve bu buyruklara dayalı olarak Muhammed'in İslamı yaymak için giriştiği saldırı ve savaşları gözden geçirmektir. Bu yapıldığı zaman görülecektir ki, İslam dini kendi kendini tek ve en üstün din olarak ilan etmiştir, İslamdan gayrı *"gerçek din"* diye bir şey kabul etmez; başka dinleri (örneğin Yahudiliği, Hıristiyanlığı) *"tahrif edilmiş dinler"* ve bu dinlere yönelenleri *"kâfir"* ve *"cehennemlik"* ve hatta *"öldürülmelik"* olarak görür. Bütün bunlar bir yana, yeryüzünde İslamdan gayrı bir din kalmayıncaya ve bütün insanlar İslam olana kadar savaşmayı emreder (Bakara Suresi, ayet 190-191).

Gerçekten de, bir kere, Muhammed'in *Kur'an* olarak ya da *Kur'an* olmayarak (yani hadis vb. şeklinde) yerleştirdiği buyruklara göre, Tanrı İslam dinini, diğer bütün dinlere üstün olmak üzere indirmiş ve İslamdan başka "gerçek" din olmadığını söylemiştir; İslamdan başka bir dine yönelenleri "kâfir" ve dolayı-

1 Benim *İslama Göre Diğer Dinler* (Kaynak Yayınları, 1999) adlı kitabıma bakınız.

yönü yoktur. Çünkü İslam, tıpkı diğer dinler gibi, fakat onlardan

çok daha kararlı olarak, hoşgörüsüzlük temeli üzerine oturtulmuştur.

Her ne kadar İslam tarihinde hoşgörü görünümünde uygulam alar olmuşsa da (örneğin 15. yüzyılda İspanya'dan kovulan Yahudilerin Osmanlı devleti tarafından kabulü gibi)1 bu uygulamaların İslami buyruklarla ilgisi yoktur; olsa olsa Osmanlı padişahlarından bazılarının (örneğin Fatih Sultan Mehmed gibi) kişisel tutum ve davranışlarıyla ilgisi vardır. Bu itibarla İslamın hoşgörü dini olduğunu söyleyenlere karşı yapılacak ilk

şey, İslamın, diğer din ve inançları aşağılamak ve yok saymak

üzere sevkettiği buyrukları ortaya koymak ve ***Kur'an'&dki*** Tan-

n'nın, İslamm yayılması ve bütün insanlar tarafından tek din

olarak kabul edilmesi için savaşmayı öngören buyruklarını ve

bu buyruklara dayalı olarak M uhammed'in İslami yaymak için

giriştiği saldırı ve savaşları gözden geçirmektir. Bu yapıldığı

zaman görülecektir ki, İslam dini kendi kendini tek ve en üstün

din olarak ilan etmiştir, İslamdan gayrı " ***gerçek din"*** diye bir

şey kabul etmez; başka dinleri (örneğin Yahudiliği, Hıristiyanlığı) ***"tahrif edilmiş dinler"*** ve bu dinlere yönelenleri ***"kâfir"*** ve

"cehennemlik" ve hatta ***"öldürülmelik"*** olarak görür. Bütün bunlar bir yana, yeryüzünde İslamdan gayrı bir din kalmayıncaya ve bütün insanlar İslam olana kadar savaşmayı emreder (Bakara Suresi, ayet 190-191).

Gerçekten de, bir kere, Muhammed'in ***K uran*** olarak ya da

Kuran olmayarak (yani hadis vb. şeklinde) yerleştirdiği buyruklara göre, Tanrı İslam dinini, diğer bütün dinlere üstün olmak üzere indirmiş ve İslamdan başka "gerçek" din olmadığını söylemiştir; İslamdan başka bir dine yönelenleri "kâfir" ve dolayı-

1 Benim *Islam a G öre D iğ er D in ler* (Kaynak Yayınlan, 1999) adlı kitabıma bakınız.

sıyla "cehennemlik" ilan etmiştir (bkz. Tevbe Suresi, ayet 1-40; Âli-İmrân Suresi, ayet 19; Fetih Suresi, ayet 28). Örneğin Fetih Suresi'nde İslamın diğer bütün dinlerden üstün olduğuna dair şunlar yazılıdır:

> *"Bütün dinlerden üstün kılmak üzere, Peygamberini* (Muhammed'i), *doğruluk rehberi Kur'an ve hak dîn (İslam) ile gönderen O'dur. Şahid olarak Allah yeter"* (Bkz. Fetih Suresi, ayet 28).

Âl-i İmrân Suresi'nde,

> *"Kuşkusuz, Tanrı katında 'din' (sadece) İslam'dır..."* (Âl-i İmrân Suresi, ayet 19-20)

diye yazılı. Mâide Suresi'nde İslam, Tanrı'nın beğenisini kazanan tek din olarak tanımlanmakta:

> *"Bugün size dininizi bütünledim, ... din olarak sizin için İslamiyeti beğendim..."* (Mâide Suresi, ayet 3)

Ve İslam, Tanrı'nın "gerçek" ve en "üstün" tek dini olunca, bu dine girmeyenler (yani Muhammed'i "peygamber" olarak kabul etmeyen, onun, "Tanrı sözleridir" diyerek ortaya koyduğu *Kur'an*'ı benimsemeyen ve başkaca bir dine yönelenler) *"kâfir"* sayılırlar. *"Kâfirler"* hem bu dünyada ve hem de ahirette ceza görecek olanlardır. Örneğin *Kur'an*'da şöyle yazılıdır:

> *"Kim İslamiyetten başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir. O, ahirette de kaybedenlerdendir."* (Âl-i İmrân Suresi, ayet 85.)

Bütün bunlar bir yana, fakat yeryüzünde İslamdan başka bir din kalmayıncaya ve bütün insanlar Müslüman olana kadar savaş emrini verir:

siy la "cehennemlik" ilan etmiştir (bkz. Tevbe Suresi, ayet 1-40;

Âli-îmrân Suresi, ayet 19; Fetih Suresi, ayet 28). Örneğin Fetih Suresi’nde İslamın diğer bütün dinlerden üstün olduğuna dair şunlar yazılıdır:

"Bütün dinlerden üstün kılmak üzere, Peygamberini (Muhammed'i), ***doğruluk rehberi Kur'an ve hak dîn (İslam) ile gönderen O'dur. Şahid olarak Allah y e te r***" (Bkz. Fetih Suresi, ayet 28).

Âl-i İmrân Suresi’nde,

" ***Kuşkusuz***, ***Tanrı katında 'din (sadece) İslam'dır..."*** (Âl-i İmrân Suresi, ayet 19-20)

diye yazılı. Mâide Suresi'nde İslam, Tanrı’nın beğenisini kazanan tek din olarak tanımlanmakta:

"Bugün size dininizi bütünledim ,... din olarak sizin için Islamiyeti beğendim...” (Mâide Suresi, ayet 3)

Ve İslam, Tanrı’nın "gerçek” ve en "üstün" tek dini olunca, bu dine girmeyenler (yani Muhammed'i "peygamber" olarak kabul etmeyen, onun, "Tanrı sözleridir" diyerek ortaya koyduğu ***Kur'an'*** ı benimsemeyen ve başkaca bir dine yönelenler) ***"kâfir"*** sayılırlar. ***"Kâfirler"*** hem bu dünyada ve hem de ahirette ceza görecek olanlardır. Örneğin ***K u ran da*** şöyle yazılıdır:

"Kim İslamiyetten başka bir dine yönelirse, ***onunki kabul***

edilmeyecektir. O , ahirette de kaybedenlerdendir" (Âl-i

İmrân Suresi, ayet 85.)

Bütün bunlar bir yana, fakat yeryüzünde İslamdan başka bir

din kalmayıncaya ve bütün insanlar Müslüman olana kadar savaş emrini verir:

"...Hem bir fitne kalmayıp din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla çarpışın..." (Bakara Suresi, ayet 191).

Burada geçen "fitne" sözcüğü "şirk, neşri küfür" (İslamdan başka bir din yaymak), Müslümanları yurtlarından çıkarmak, "irtidat" (İslamdan çıkmak) gibi anlamlara gelmektedir.

Ve buna dayanarak Muhammed şöyle demiştir:

"Ben nasa 'lailaheisllallah' diyecekleri âna kadar kitale memur edildim. Onu dedikleri zaman benden canlarını kurtarırlar."[2]

Daha başka bir deyimle, kâfirler için ceza, ahiretten önce dünya yaşamları bakımından öngörülmüştür, ki bu cezalar arasında "ölüm", "asılmak", "el ve ayakların çaprazlama kesilmesi" ya da "sürgün" gibi dehşet saçıcı olanları vardır. Bu cezalar kâfirlerin "kâfirlik" durumuna göre uygulanır. Kâfirlik çeşitlidir. Örneğin:

1) Müşriklik (puta tapmak, ki "Tanrı'ya eş/ortak koşmak" sayılıyor) kâfirliktir;

2) Mürtedlik (irtidat etmek/İslamdan çıkmak, din değiştirmek, Tanrı'yı ve Muhammed'i inkâr etmek) kâfirlikliktir;

3) Münafıklık (Müslümanmış gibi görünüp içten, yani kalben Müslüman olmamak) kâfirliktir;

4) Kitaplılardan (yani kendilerine *Tevrat* ya da *İncil* verilenlerden) olup Muhammed'i "peygamber" saymamak ve *Kur'an*'a uymamak kâfirliktir.

Şimdi kısaca bunları ele alalım:

2 Elmalılı Hamdi Yazır, *Hak Dini Kur'an Dili*, Bedir Yayınları, İstanbul, 1993, c.I, s.698.

"...Hem bir fitne kalmayıp din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla çarpışın..." (Bakara Suresi, ayet 191).

Burada geçen "fitne" sözcüğü "şirk, neşri küfür" (İslamdan

başka bir din yaymak), Müslümanları yurtlarından çıkarmak,

"irtidat" (İslamdan çıkmak) gibi anlamlara gelmektedir.

Ve buna dayanarak Muhammed şöyle demiştir:

"Ben nasa 7 ***ailaheisllallah' diyecekleri âna kadar kitale***

memur edildim . ***Onu dedikleri zaman benden canlarını***

kurtarırlar. "2

Daha başka bir deyimle, kâfirler için ceza, ahiretten önce

dünya yaşamları bakımından öngörülmüştür, ki bu cezalar arasında "ölüm", "asılmak", "el ve ayakların çaprazlama kesilmesi"

ya da "sürgün" gibi dehşet saçıcı olanları vardır. Bu cezalar kâfirlerin "kâfirlik" durumuna göre uygulanır. Kâfirlik çeşitlidir.

Örneğin:

1) Müşriklik (puta tapmak, ki "Tanrı'ya eş/ortak koşmak" sayılıyor) kâfirliktir;

2) Mürtedlik (irtidat etmek/İslamdan çıkmak, din değiştirmek, Tanrıyı ve M uhammed’i inkâr etmek) kâfirlikliktir; 3) Münafıklık (Müslümanmış gibi görünüp içten, yani kalben Müslüman olmamak) kâfirliktir;

4) Kitaplılardan (yani kendilerine ***Tevrat*** ya da ***İncil*** verilenlerden) olup Muhammed'i "peygamber" saymamak ve ***Kurana.***

uymamak kâfirliktir.

Şimdi kısaca bunları ele alalım:

2 Elm alıh Hamdi Yazır, *H ak D in i K u r a n D ili,* Bedir Y ayınlan, İstanbul, 1993, c.I, s.698.

1) MÜŞRİKLİK

Puta tapanlara (yani Tanrı'ya ortak koşanlara) "müşrik" deniyor; bunlar ne Muhammed'i "peygamber" bilirler ve ne de *Kur'an*'ı Tanrı sözü olarak benimserler [bir bakıma Tanrısızları da bu kategoriye katmak gerekir] (Müşriklerle ilgili birkaç örnek olmak üzere bkz. Furkan Suresi, ayet 3-6; Neml Suresi, ayet 64-69; Sebe' Suresi, ayet 31; Zümer Suresi, ayet 3; Âl-i İmrân Suresi, ayet 149-151; En'âm Suresi, ayet 107 vb...). Muhammed'in getirdiği buyruklara göre müşrikler mutlaka öldürülmelidirler; nerede bulunurlarsa yakalanmalı ve yok edilmelidirler; meğer ki Müslümanlığı kabul etsinler. *Kur'an*'da şöyle yazılı:

> *"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekâtı da verirlerse* (yani Müslüman olurlarsa), *artık yollarını serbest bırakın..."* (Tevbe Suresi, ayet 5)

Ve işte Muhammed, özellikle Medine döneminde (yani çete saldırıları ve ganimet siyaseti sayesinde güçlendiği dönemde) yerleştirmiş olduğu bu tür buyruklara dayanarak müşriklere karşı saldırılara girişmiş ve onların tümünü kılıç zoruyla Müslüman yapmıştır.

İslamcılar, Muhammed'in Müşrikleri Kılıçtan Geçirmesini Haklı Bulurlar, Çünkü Güya "Müşrik"ler "Kötü"dürler ve Bu Nedenle Öldürülmeleri Gerekir!

"Müşrik"lerin öldürülmelerini öngören hükümleri gerekli (zaruri) imiş gibi göstermek üzere İslamcılar, onların puta tapar

1) MÜŞRİKLİK

Puta tapanlara (yani Tanrı'ya ortak koşanlara) "müşrik" deniyor; bunlar ne M uhammed'i "peygamber" bilirler ve ne de

Kur'an ı Tanrı sözü olarak benimserler [bir bakım a Tanrısızları

da bu kategoriye katmak gerekir] (Müşriklerle ilgili birkaç örnek olmak üzere bkz. Furkan Suresi, ayet 3-6; Nemi Suresi, ayet 64-69; Sebe' Suresi, ayet 31; Zümer Suresi, ayet 3; Âl-i İmrân

Suresi, ayet 149-151; En'âm Suresi, ayet 107 vb...). Muham-

med'in getirdiği buyruklara göre müşrikler mutlaka öldürülme-

lidirler; nerede bulunurlarsa yakalanmalı ve yok edilmelidirler;

meğer ki Müslümanlığı kabul etsinler. ***K ur'arida*** şöyle yazılı:

"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekâtı da verirlerse (yani M üslüman olurlarsa), ***artık yollarım serbest bırakın..."*** (Tevbe Suresi, ayet 5) Ve işte Muhammed, özellikle Medine döneminde (yani çete

saldırıları ve ganimet siyaseti sayesinde güçlendiği dönemde)

yerleştirmiş olduğu bu tür buyruklara dayanarak müşriklere kar

şı saldırılara girişmiş ve onların tümünü kılıç zoruyla Müslüman

yapmıştır.

İslamcılar, Muhammed'in Müşrikleri Kılıçtan

Geçirmesini Haklı Bulurlar, Çünkü Güya "Müşrik"ler

"Kötü"dürler ve Bu Nedenle Öldürülmeleri Gerekir!

"Müşrik"lerin öldürülmelerini öngören hükümleri gerekli

(zaruri) imiş gibi göstermek üzere İslamcılar, onların puta tapar

olduklarını, Tanrı'ya eş koştuklarını, pis, kötü ve ahlaksız olduklarını öne sürerler. Oysa yalandır. Çünkü putatapar olmanın kötülükle hiçbir ilişkisi yoktur. Aksine, daha Muhammed zamanında puta tapan nice kimseler vardı ki, Müslümanlardan çok daha iyi kalpli, çok daha insancıl, çok daha ahlaklı, çok daha "gerçek" anlamda dindardılar. Verilecek nice örneklerden biri, Muhammed'in amcası Ebu Tâlib'dir. Muhammed'e babalık yapmak bir yana, onun farklı bir inanca bağlanmasını hoşgörüyle karşılamış, onu müşriklere karşı korumuş, kendi çocuklarından ikisinin (ki bunlardan biri Ali'dir) Müslüman olmalarına ses çıkarmamıştır. Ebu Tâlib gibi daha nice müşrik gösterilebilir ki, fazilet ve hoşgörü örneği olmuşlardır!

2) MÜRTEDLİK (İRTİDAT/DİNDEN/İSLAMDAN ÇIKMAK)

İslamdan çıkanlara ya da İslamı terk edip başka bir dine girenlere *"mürted"* (irtidat eden) deniyor. Muhammed bunlara ölüm cezasını uygun görmüş ve şöyle demiştir:

> *"... Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz."*

Bu doğrultuda olmak üzere Muhammed'in şöyle dediği de kabul edilir:

> *"Dinini değiştiren ve cemaatten (İslam cemaatinden) ayrılan kimsenin (kanının dökülmesi caizdir)."*[3]

Kaynakların bildirmesine göre bu buyruk daha ilk anlardan itibaren uygulanmıştır. Örneğin Muhammed tarafından Yemen'e

[3] *Sahih-i Buhârî Muhtasarı Tecrid-i Sarih Tercemesi*, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.8, s.388.

olduklarını, T anrıya eş koştuklarını, pis, kötü ve ahlaksız olduklarını öne sürerler. Oysa yalandır. Çünkü putatapar olmanın kötülükle hiçbir ilişkisi yoktur. Aksine, daha Muhammed zamanında puta tapan nice kimseler vardı ki, Müslümanlardan çok daha iyi kalpli, çok daha insancıl, çok daha ahlaklı, çok daha "gerçek,

anlamda dindardılar. Verilecek nice örneklerden biri, Muhammed'in amcası Ebu Tâlib'dir. Muhammed'e babalık yapmak bir yana, onun farklı bir inanca bağlanmasını hoşgörüyle karşılamış, onu müşriklere karşı korumuş, kendi çocuklarından ikisinin (ki bunlardan biri Ali'dir) Müslüman olmalarına ses çıkarmamıştır. Ebu Tâlib gibi daha nice müşrik gösterilebilir ki, fazilet ve hoşgörü örneği olmuşlardır!

2) MÜRTEDLİK (İRTİDAHDİNDENIİSLAMDAN ÇIKMAK)

İslamdan çıkanlara ya da İslami terk edip başka bir dine girenlere "***mürteci***" (irtidat eden) deniyor. Muhammed bunlara ölüm cezasını uygun görmüş ve şöyle demiştir:

"... ***Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz"***

Bu doğrultuda olmak üzere M uhammed'in şöyle dediği de

kabul edilir:

"Dinini değiştiren ve cemaatten (İslam cemaatinden) ayrılan kimsenin (kanının dökülmesi caizdir)

Kaynakların bildirmesine göre bu buyruk daha ilk anlardan

itibaren uygulanmıştır. Örneğin Muhammed tarafından Yemen'e

Salıih-i B u h ârî M uhtasarı Tecricl-i Sarih T ercem esi, **Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, c.8 , s.388.**

vali olarak gönderilen Muâz İbn-i Cebel, İslamdan çıktığını öğrendiği bir kişinin bulunduğu bölgeyi ziyareti sırasında, ***"Bu mürted öldürülmedikçe devemden inmem"*** demiş ve dediği derhal yerine getirilmiştir. Mürted kişinin öldürülmesi üzerine Muâz devesinden inmiştir.[4] Hemen ekleyelim ki, İslamdan çıkmak, sadece *"Ben Müslüman değilim"* demekle ya da başka bir dine geçmekle değil, İslam dinini ya da Muhammed'i ya da Tanrı'yı eleştirmek suretiyle de olabilir. Muhammed, kendi döneminde bunun pek çok örneklerini vermiş, örneğin kendisiyle alay eden ya da kendisini peygamber kabul etmeyen kişileri öldürtmüştür. Nice örnekten biri şöyle: Nadr b. Haris, daha Mekke dönemindeyken Muhammed'in sözüne inanmayanlardan biridir. Tanrı'dan ona vahiy inmediğini, anlattığı masalların Yahudilerden alınma olduğunu vs. söyler (bkz. Enfâl Suresi, ayet 22, 70). Bedir Savaşı sırasında esir olarak Muhammed'in eline geçer. Muhammed, yıllarca önce Nadr'ın kendisi hakkında söylediklerinin intikamını almak üzere onun kafasını kestirir.[5] Bir diğer örnek Ukbe b. Ebû Muayt'la ilgilidir. Muhammed, yıllar önce kendisiyle alay etti ve kendisini eleştirdi diye Muayt'ın kafasını kestirmiştir (Muayt, Bedir Savaşı'nda esir olarak Muhammed'in eline geçenlerden biridir).

İslam tarihinde bunun nice örneklerine rastlamaktayız. Fakat asıl ilginç olan çağdaş örneklerdir ki, bunların başında *Şeytan Ayetleri* adlı kitabın yazarı Salman Rüştü gelir. Bilindiği gibi Muhammed'le ilgili görüşleri yüzünden İranlı bir Molla'nın ölüm fetvasına muhatap olmuştur.

4 Bkz. *age*, c.10, s.349.
5 *Tarih-i Taberî Tercemesi*, c.II, 398; İbn Hişam, *Siret*, (1980), 135-136, 304, 308; *Sahih-i Buhârî Muhtasarı*..., c.VII, s.101 ve c.X, s.84.

vali olarak gönderilen Muâz İbn-i Cebel, îslamdan çıktığını öğrendiği bir kişinin bulunduğu bölgeyi ziyareti sırasında, ***"Bu***

mürted öldürülmedikçe devemden inmem" demiş ve dediği derhal yerine getirilmiştir. Mürted kişinin öldürülmesi üzerine M u

âz devesinden inmiştir.4 Hemen ekleyelim ki, îslamdan çıkmak,

sadece ***"Ben Müslüman değilim"*** demekle ya da başka bir dine

geçmekle değil, İslam dinini ya da Muhammed'i ya da Tanrı'yı

eleştirmek suretiyle de olabilir. Muhammed, kendi döneminde

bunun pek çok örneklerini vermiş, örneğin kendisiyle alay eden

ya da kendisini peygamber kabul etmeyen kişileri öldürtmüştür.

Nice örnekten biri şöyle: Nadr b. Haris, daha Mekke dönemin-

deyken M uhammed’in sözüne inanmayanlardan biridir Tan-

rı’dan ona vahiy inmediğini, anlattığı masalların Yahudilerden

alınma olduğunu vs. söyler (bkz. Enfâl Suresi, ayet 22, 70). Bedir Savaşı sırasında esir olarak Muhammed'in eline geçer. Muhammed, yıllarca önce Nadr'ın kendisi hakkında söylediklerinin intikamını almak üzere onun kafasını kestirir.5 Bir diğer örnek

Ukbe b. Ebu Muayt'la ilgilidir. Muhammed, yıllar önce kendisiyle alay etti ve kendisini eleştirdi diye Muayt'm kafasını kes tirtmiştir (Muayt, Bedir Savaşı'nda esir olarak Muhammed'in

eline geçenlerden biridir).

İslam tarihinde bunun nice örneklerine rastlamaktayız. Fakat

asıl ilginç olan çağdaş örneklerdir ki, bunların başında ***Şeytan***

Ayetleri adlı kitabın yazarı Salman Rüştü gelir. Bilindiği gibi

Muhammed'le ilgili görüşleri yüzünden İranlı bir Molla'nın

ölüm fetvasına muhatap olmuştur.

4 Bkz. *age,* c. 10, s.349.

5 *Tarih-i Taherî Tercem esi,* c.II, 398; İbn Hişam , *Siret,* (1 9 8 0), 135-136, 304, 308:

***Sahih-i B u h â rî M uh tasarı...,* c.V II, s. 101 ve c.X , s .84.**

***

Şeriatçılar, Müslüman olmamanın ya da İslamdan çıkmanın cezasının, bu dünyada değil fakat sadece ölüm sonrasında cehenneme atılmak suretiyle verileceğini söylerler ve Bakara Suresi'nin 217. ayetini örnek verirler. Ayet şöyle:

> *"...Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı olarak kalırlar..."* (Bakara Suresi, ayet 217).

Oysa yine yalan. Çünkü bir kere bu ayet, sadece cehenneme atılmayı değil, cezanın *"bu dünyada da"* verileceğini belirtiyor. Zira ayette şu tümce bulunmakta:

> *"... onların yaptıkları işler dünyada da... boşa gider..."*

Öte yandan Muhammed, pek açık ve seçik olmak üzere belirtmiştir ki, İslamdan çıkanlar öldürülür. Nitekim biraz yukarda değindiğimiz gibi:

> *"Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz"*

ya da:

> *"Dinini değiştiren ve cemaatten (İslam cemaatinden) ayrılan kimsenin (kanının dökülmesi caizdir)"*

diye konuşmuştur. Burada geçen *"dinini değiştiren"* ve *"İslam cemaatinden ayrılan"* deyimlerinden anlaşılması gereken şey, Muhammned'in getirdiği buyrukların uygulanmaması gerektiğini öne sürmek gibi eylemleri de kapsar. Nitekim Muhammed'den bu yana uygulama bu doğrultuda olmuştur. Günümüz-

***

Şeriatçılar, Müslüman olmamanın ya da İslamdan çıkmanın

cezasının, bu dünyada değil fakat sadece ölüm sonrasında cehenneme atılmak suretiyle verileceğini söylerler ve Bakara Suresi'nin 217. ayetini örnek verirler. Ayet şöyle:

”...Sizden kim*, *dininden döner ve kâfir olarak ölürse*, *onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı olarak kalırlar...n

(Bakara Suresi, ayet 217).

Oysa yine yalan. Çünkü bir kere bu ayet, sadece cehenneme

atılmayı değil, cezanın ***"bu dünyada da"*** verileceğini belirtiyor.

Zira ayette şu tümce bulunmakta:

"... ***onların yaptıkları işler dünyada da... boşa gider...”***

Öte yandan Muhammed, pek açık ve seçik olmak üzere belirtmiştir ki, İslamdan çıkanlar öldürülür. Nitekim biraz yukarda değindiğimiz gibi:

"Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen

öldürünüz"

ya da:

"Dinini değiştiren ve cemaatten (İslam cemaatinden) ayrılan kimsenin (kanının dökülmesi caizdir)"

diye konuşmuştur. Burada geçen ***"dinini değiştiren"*** ve ***"İslam***

cemaatinden ayrılan" deyimlerinden anlaşılması gereken şey,

Muhammned'in getirdiği buyrukların uygulanmaması gerektiğini öne sürmek gibi eylemleri de kapsar. Nitekim Muhammed'den bu yana uygulama bu doğrultuda olmuştur. Günümüz-

de dahi, İslam ülkelerinde İslamı eleştirenler hep "dinden çıkmış" sayılarak öldürülmüşlerdir.

Nice örneklerden biri, 1992 yılında Mısır'da İslamcılar tarafından sokak ortasında öldürülen Farac Fuda adındaki aydın bir yazarla ilgili olarak şöyle:

Farac Fuda, İslam şeriatını bilimsel şekilde eleştiren ve şeriatın bugün artık çağımızın gerisinde kaldığını, uygulanmasının mümkün bulunmadığını düşünen ve düşüncelerini kitap ve makale yoluyla yayınlayan Mısırlı aydın bir kişiydi. Sırf bu görüşleri nedeniyle şeriatçılar tarafından 1992 yılının Ağustos ayında sokak ortasında ve herkesin gözleri önünde öldürülmüştür. Kısa bir zaman sonra Mısır polisi tarafından ele geçirilen caniler hakkında dava açılır. Dava sırasında suçlarını itiraf eden sanıkların avukatı, ortada suç diye bir şey bulunmadığını, çünkü müvekkillerinin şeriat emirlerini yerine getirdiklerini söyleyerek beraat isteğinde bulunur. Gerekçe olarak ileri sürdüğü hususlar şunlardır:

Öldürülen kişi, yani Farac Fuda, şeriatın uygulanamayacağını söylemekle Tanrı'yı ve Muhammed'i inkâr etmiştir; inkâr etmekle dinden çıkmış demektir. Dinden çıkanın öldürülmesi ise İslamın temel emirlerindendir. Bundan dolayıdır ki, Farac Fuda'yı öldürenler İslamın bu emrini yerine getirmişlerdir. İslam şeriatı Mısır kanunlarının temel kaynağı olduğu için, bu kişilerin davranışları suç değil, aksine kanuna uygun sayılmalıdır.

Katillerin avukatı tarafından öne sürülen bu hususların geçerliliğini saptamak amacıyla Mahkeme, Mısır'ın en ünlü din bilginlerinden Şeyh el-Gazalî'yi bilirkişi seçer. Bu "ünlü" Gazalî, davanın 10 Kasım 1972 tarihli duruşmasında ifade verirken Farac Fuda'nın, gazetelerde yazı yazarak şeriatın bugün artık uygulanamayacağını öne sürdüğünü ve bunu yapmakla Tanrı'ya

de dahi, İslam ülkelerinde İslamı eleştirenler hep "dinden çıkmış" sayılarak öldürülmüşlerdir.

Nice örneklerden biri, 1992 yılında M ısır'da İslamcılar tarafından sokak ortasında öldürülen Farac Fuda adındaki aydın bir yazarla ilgili olarak şöyle:

Farac Fuda, İslam şeriatını bilimsel şekilde eleştiren ve şeriatın bugün artık çağımızın gerisinde kaldığını, uygulanmasının mümkün bulunmadığını düşünen ve düşüncelerini kitap ve m akale yoluyla yayınlayan Mısırlı aydın bir kişiydi. Sırf bu görüşleri nedeniyle şeriatçılar tarafından 1992 yılının Ağustos ayında sokak ortasında ve herkesin gözleri önünde öldürülmüştür. Kısa

bir zaman sonra Mısır polisi tarafından ele geçirilen caniler hakkında dava açılır. Dava sırasında suçlarını itiraf eden sanıkların avukatı, ortada suç diye bir şey bulunmadığını, çünkü müvekkillerinin şeriat emirlerini yerine getirdiklerini söyleyerek beraat isteğinde bulunur. Gerekçe olarak ileri sürdüğü hususlar şunlardır: Öldürülen kişi, yani Farac Fuda, şeriatın uygulanamayacağını söylemekle Tanrı'yı ve Muhammed'i inkâr etmiştir; inkâr etmekle dinden çıkmış demektir. Dinden çıkanın öldürülmesi ise İslamın temel emirlerindendir. Bundan dolayıdır ki, Farac Fu-da'yı öldürenler İslamın bu emrini yerine getirmişlerdir. İslam

şeriatı Mısır kanunlarının temel kaynağı olduğu için, bu kişilerin davranışları suç değil, aksine kanuna uygun sayılmalıdır.

Katillerin avukatı tarafından öne sürülen bu hususların ge

çerliliğini saptamak amacıyla Mahkeme, Mısır'ın en ünlü din

bilginlerinden Şeyh el-Gazalî'yi bilirkişi seçer. Bu "ünlü" Gazali, davanın 10 Kasım 1972 tarihli duruşmasında ifade verirken Farac Fuda'nın, gazetelerde yazı yazarak şeriatın bugün artık uygulanamayacağını öne sürdüğünü ve bunu yapmakla Tanrı'ya 25

karşı savaş açtığını, yani dinden çıkmış olduğunu, dinden çıkanların ise öldürülmelerinin şeriat gereği olduğunu söyler ve onu öldürenlerin cinayet suçu işlemediklerini ekler. Dolayısıyla sanıkların işledikleri cürmün, basit bir kanun ihlalinden ibaret olduğunu ve aslında devlet organlarınca tatbik edilmesi gereken bir cezayı onların uyguladıklarını belirtir; bu sebeple, Farac Fuda'yı öldürenlerin işledikleri cürmün "ölüm" değil, olsa olsa "tazir" (dayak) cezasını gerektirici bir eylem olduğunu bildirir. Dayanağı özellikle *Kur'an* ayetleri ve Muhammed'in sözleridir. Mısırlı Şeyh Gazalî efendi, daha sonraki bir tarih itibariyle, *al-Macalla* adlı bir dergiye vermiş olduğu beyanında (3 Aralık 1997) Farac Fuda'nın öldürülmüş olmasından dolayı duyduğu mutluluğu da dile getirmekten geri kalmamıştır. Hemen eklemeliyim ki, şeriatın içyüzünün ve uygulanmasının ne olduğunu bilenler için Mısırlı Gazalî'nin bu davranışının şaşırtıcı bir yönü yoktur. Bu tür öldürmelere girişirken şeriatçıların amacı, korku ve dehşet havası yaratıp şeriatın içyüzünün ortaya çıkarılmasını önlemektir. Kuşku edilemez ki, bu tür vicdan sızlatıcı ve tiksinti yaratıcı davranışlar, şeriat ülkelerinin bir türlü geriliklerden kurtulamamaları sonucunu doğurmuştur.

Hemen ekleyelim ki, yukardaki ilkel zihniyetin temsilcisi olan Mısırlı Gazalî, bizim ilahiyatçılarımızın hayranlık duyduğu bir kimsedir; onu *"Kur'an ilminin en büyük üstadı"* olarak başlarına taç etmişlerdir.

3) MÜNAFIKLIK

İslam şeriatının "kâfirlik"le suçladığı diğer bir grup vardır ki, "münafıklar" diye bilinirler. Bunlar, İslama dıştan inanır gibi görünen, fakat içten asla inanmayıp düşman olanlardır. Mu-

karşı savaş açtığını, yani dinden çıkmış olduğunu, dinden çıkanların ise öldürülmelerinin şeriat gereği olduğunu söyler ve onu öldürenlerin cinayet suçu işlemediklerini ekler. Dolayısıyla sanıkların işledikleri cürmün, basit

bir kanun ihlalinden ibaret olduğunu ve aslında devlet organlarınca tatbik edilmesi gereken bir cezayı onların uyguladıklarını belirtir; bu sebeple, Farac Fu-da'yı öldürenlerin işledikleri cürmün "ölüm" değil, olsa olsa "ta-

zir" (dayak) cezasını gerektirici bir eylem olduğunu bildirir. D ayanağı özellikle ***K ur'atı*** ayetleri ve Muhammed'in sözleridir. M ısırlı Şeyh Gazalî efendi, daha sonraki bir tarih itibariyle, ***al-Ma-***

calla adlı bir dergiye vermiş olduğu beyanında (3 Aralık 1997)

Farac Fuda'nın öldürülmüş olmasından dolayı duyduğu m utlulu

ğu da dile getirmekten geri kalmamıştır. Hemen eklemeliyim ki,

şeriatın içyüzünün ve uygulanmasının ne olduğunu bilenler için

Mısırlı Gazalî'nin bu davranışının şaşırtıcı bir yönü yoktur. Bu

tür öldürmelere girişirken şeriatçıların amacı, korku ve dehşet

havası yaratıp şeriatın içyüzünün ortaya çıkarılmasını önlem ektir. Kuşku edilemez ki, bu tür vicdan sızlatıcı ve tiksinti yaratıcı davranışlar, şeriat ülkelerinin bir türlü geriliklerden kurtulamamaları sonucunu doğurmuştur.

Hemen ekleyelim ki, yukardaki ilkel zihniyetin temsilcisi

olan Mısırlı Gazalî, bizim ilahiyatçılarımızın hayranlık duyduğu

bir kimsedir; onu ***"Kur'an ilminin en büyük üstadı"*** olarak başlarına taç etmişlerdir.

3) MÜNAFIKLIK

İslam şeriatının "kâfirlik"le suçladığı diğer bir grup vardır

ki, "münafıklar" diye bilinirler. Bunlar, İslama dıştan inanır gibi görünen, fakat içten asla inanmayıp düşman olanlardır. Mu-26

hammed'in söylemesine göre, Tanrı onlara karşı savaşmayı ve sert davranmayı emretmiştir. Bu konuda *Kur'an*'a koyduğu ayetlerden biri şöyle:

> *"Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münafıklarla savaş ve onlara sert davran. Yerleri Cehennemdir. Orası ne kötü bir varış yeridir..."* (Bkz. Tevbe Suresi, ayet 73; Tahrîm Suresi, ayet 9 vb.)

Muhammed, kendisine kafa tutan Müslüman kişileri "münafık" olarak damgalamış ve onlara mağfiret dilenmemesini istemiştir.

4) "KİTAPLILAR"DAN OLMAK

İslam şeriatının "kâfir" olarak tanımladığı kitaplılara gelince, bunlar, genellikle Yahudilerle Hıristiyanlardır. (*Kur'an*'da, bir de ayrıca "Sâbiîler" diye bir grup zikredilmiştir ki, bunların kimler olduğu kesin olarak bilinmez.[6]) Muhammed, Yahudilerle Hıristiyanları da İslama sokmak istemiş, fakat sokamayınca onlara karşı düşmanca bir siyaset izlemiştir. Bu siyasetin amacı, İslamı kabul etmelerine ya *da "kendi elleriyle ve küçülerek cizye (kafa parası) vermelerine kadar"* onlarla savaşmak olmuştur. Bu maksatla yerleştirmiş olduğu buyrukları kısaca şöyle özetleyebiliriz:

Muhammed'in söylemesine göre Tanrı, güya Musevilere ve Hıristiyanlara, daha önce İslam dinini vermiş, Müslüman peygamberler göndermiş, İslamın temel esaslarını içeren kitaplar (*Tevrat, İncil*) indirmiş, fakat onlar, *"Kendilerine verilen kitapları tahrif ve Allah'ın ayetlerini inkâr etmişler"* ve *"...Tanrı tara-*

6 Bu konuda bkz. Turan Dursun, *Kur'an Ansiklopedisi*, Kaynak Yayınları, 1994, c.7, s.132.

ham m ed'in söylem esine göre, Tanrı onlara karşı savaşmayı ve

sert davranmayı emretmiştir. Bu konuda ***Kur'an'a*** koyduğu

ayetlerden biri şöyle:

"Ey Peygamber! Kâfirlerle ve münafıklarla savaş ve onlara serî davran. Yerleri Cehennemdir. Orası ne kötü bir varış yeridir..." (Bkz. Tevbe Suresi, ayet 73; Tahrîm Suresi, ayet 9 vb.)

Muhammed, kendisine kafa tutan M üslüman kişileri "münafık” olarak damgalamış ve onlara mağfiret dilenmemesini istemiştir.

4) "KİTAPLILAR”DAN OLMAK

İslam şeriatının "kâfir" olarak tanımladığı kitaplılara gelince,

bunlar, genellikle Yahudilerle Hıristiyanlardır. ***(K u ran ’Az,*** b irde

ayrıca "Sâbiîler" diye bir grup zikredilmiştir ki, bunların kimler

olduğu kesin olarak bilinmez.6) Muhammed, Yahudilerle Hıris-

tiyanları da İslama sokmak istemiş, fakat sokamayınca onlara

karşı düşmanca bir siyaset izlemiştir. Bu siyasetin amacı, İslamı

kabul etmelerine ya ***da "kendi elleriyle ve küçülerek cizye (kafa***

parası) vermelerine kadar" onlarla savaşmak olmuştur. Bu maksatla yerleştirmiş olduğu buyrukları kısaca şöyle özetleyebiliriz: Muhammed'in söylemesine göre Tanrı, güya Musevilere ve

Hıristiyanlara, daha önce İslam dinini vermiş, Müslüman peygamberler göndermiş, İslamın temel esaslarını içeren kitaplar

(Tevrat, ***İncil***) indirmiş, fakat onlar, " ***Kendilerine verilen kitapları tahrif ve Allah'ın ayetlerini inkâr etm işler"*** ve ***"...Tanrı tara6 Bu konuda bkz. Turan Dursun, Kur'an A n sik lo p ed isi, Kaynak Yayınları, 1994, c.7, s. 132.***

fından indirilen din birliğini bozmuşlardır". (Örneğin bkz. Tevbe Suresi, ayet 34-35; Beyyine Suresi, ayet 1-8; Âl-i İmrân Suresi, ayet 69-78, 83, 85; Enbiyâ Suresi, ayet 92-93; En'âm Suresi, ayet 159; Mü'minûn Suresi, ayet 53 vb.)

Yine *Ku'ran*'a göre Hıristiyanlar ve Museviler için "doğru yola girmek", yani kurtuluşa çıkabilmek, ancak Muhammed'i *"Peygamber"* olarak kabul etmek ve *Kur'an*'a uymak suretiyle mümkün olabilir. Örneğin İmrân Suresi'nde şöyle yazılı: *"Allah katında din, şüphesiz İslamiyettir. Ancak kitab verilenler* (yani Hıristiyanlar ve Museviler)... *kendilerine ilim* (*Kur'an*/İslamiyet) *geldikten sonra, aralarında ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler... Ey Muhammed... Kendilerine kitap verilenlere: 'Siz de İslam oldunuz mu?' de; şayet İslam olurlarsa doğru yola girmişlerdir..."* (Bkz. Âl-i İmrân Suresi, ayet 19-20; ayrıca bkz. Mâide Suresi, ayet 67-69; A'râf Suresi, ayet 157). Yine bunun gibi Nisâ Suresi'nde Tanrı, *Kur'an*'ı kabul etmeleri için Yahudilere ve Hıristiyanlara tehdit savurmakta: *"Ey ehl-i kitap* (Yahudiler ve Hıristiyanlar)! *Biz, birtakım yüzleri silip dümdüz ederek arkalarına çevirmeden, yahut onları... lanetlemeden önce, size gelenleri doğrulamak üzere indirdiğimiz Kur'an'a iman edin..."* (Nisâ Suresi, ayet 47.) Burada anlatılmak istenen şey şu: Ey Yahudiler ve Hıristiyanlar, *Kur'an*'a iman edin ve İslam olun; aksi takdirde biz sizin yüzlerinizi kılığından çıkarıp yüz denemeyecek hale sokar, sizi lanetleriz! Ve bu tehdit "hem dünyevi ve hem de uhrevi felaketleri" içermekte; hatta asıl dünyevi bir cezayı gerektirmekte.[7] *Yine Kur'an*'da, İbrahim'den Musa'ya ve İsa'ya varıncaya kadar gönderilmiş bütün peygamberlerin *"Müslümanlıkla emrolundukları"*, fakat buna rağmen Musevilerin ve Hıristiyanların, onları Müslüman saymadıkları, bu

7 Bkz. Elmalılı Hamdi Yazır, *age*, c.2, s.1365.

fından indirilen din birliğini bozmuşlardır". *(Örneğin bkz. Tev-*

*be Suresi, ayet 34-35; Beyyine Suresi, ayet 1-8; Al-i İmrân Suresi, ayet 69-78, 83, 85; Enbiyâ Suresi, ayet 92-93; En'âm Suresi, ayet 159; Mu minûn Suresi, ayet 53 vb.) Yine **Ku'raridi** göre Hıristiyanlar ve M useviler için "doğru*

yola girmek", yani kurtuluşa çıkabilmek, ancak M uhamm ed'i

"Peygamber"** olarak kabul etmek ve **Kuran'** a uymak suretiyle mümkün olabilir. Örneğin îmrân Suresi'nde şöyle yazılı: " **Allah

***katında din**, **şüphesiz Islamiyettir. Ancak kitab verilenler** (yani*

*Hıristiyanlar ve Museviler)... **kendilerine ilim {Kur'an/**İslamiyet) **geldikten sonra**, **aralarında ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler... Ey Muhammed... Kendilerine kitap verilenlere: 'Siz de***

***İslam oldunuz mu?' de; şayet İslam olurlarsa doğru yola girmişlerdir..."** (Bkz. Âl-i İmrân Suresi, ayet 19-20; ayrıca bkz.*

Mâide Suresi, ayet 67-69; A'râf Suresi, ayet 157). Yine bunun

*gibi Nisâ Suresi'nde Tanrı, **Kur'an** \ kabul etmeleri için Yahudilere ve Hıristiyanlara tehdit savurmakta: "**Ey ehlA kitap** (Yahudiler ve Hıristiyanlar)! **Biz**, **birtakım yüzleri silip dümdüz ederek arkalarına çevirmeden, yahut onları... lanetlemeden önce**,*

size gelenleri doğrulamak üzere indirdiğimiz Kur'an a iman

***edin..."** (Nisâ Suresi, ayet 47.) Burada anlatılmak istenen şey*

*şu: Ey Yahudiler ve Hıristiyanlar, **Kur'an'a.** iman edin ve İslam*

olun; aksi takdirde biz sizin yüzlerinizi kılığından çıkarıp yüz

*denemeyecek hale sokar, sizi lanetleriz! Ve bu tehdit "hem dünyevi ve hem de uhrevi felaketleri" içermekte; hatta asıl dünyevi bir cezayı gerektirmekte.7 **Yine Kur'an'da.** , İbrahim 'den Musa'ya ve İsa'ya varıncaya kadar gönderilmiş bütün peygamberlerin "**Müslümanlıkla***

emrolundukları" *, fakat buna rağmen Mu-sevilerin ve Hıristiyanların, onları Müslüman saymadıkları, bu*

7 Bkz. Elm alılı Hamdi Yazır, a g e. c.2 , s. 1365.

nedenle "kâfir" oldukları bildirilmiştir (örneğin Bkz. Âl-i İmrân Suresi, ayet 67; Bakara Suresi, ayet 131-132). Yine *Kur'an*'da, Müslümanların, Hıristiyanlarla ve Musevilerle dost olmaları yasak edilmiş, şöyle denmiştir:

> *"Ey* (Müslümanlar)*! Yahudi ve Hıristiyanları dost olarak benimsemeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onlara dost olursa o da onlardandır..."* (Bkz. Mâide Suresi, ayet 51).

Bir başka ayete göre Müslümanların görevi, kitaplılara (Hıristiyanlara ve Musevilere) karşı savaş açıp, onları Müslüman yapana ya da kendi elleriyle (ve hem de "küçülerek") cizye (kafa parası) vermeye zorlayana kadar" savaşı sürdürmektir; ayet aynen şöyle:

> *"Kitab verilenlerden, Allah'a, ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve peygamberinin (Muhammed'in) haram kıldığını haram saymayan, hak dini (İslam dinini) din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın"* (Bkz. Tevbe Suresi, ayet 29).

İşte bu tür ve daha nice benzeri buyruklara dayalı olarak, İslam şeriatı yeryüzünü "Dar'ül-İslam" ve "Dar'ül Harb" diye ikiye ayırmıştır. "Dar'ül-İslam" Müslümanların diyarıdır; "Dar'ül Harb" ise İslamdan başka bir din ve inanca bağlı olanların diyarıdır. Ve amaç, yeryüzünün tamamı İslam olana kadar kâfirlere cihad açmaktır. [Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yayınlarında yer alan ve insanlarımıza belletilen bu tür örnekleri çoğaltmak kolay. Bunları benim *İslama Göre Diğer Dinler* ve *Kur'an'daki Kitaplılar* adlı yayınlarımda bulabilirsiniz.]

nedenle "kâfir" oldukları bildirilmiştir (örneğin Bkz. Âl-i İmrân

Suresi, ayet 67; Bakara Suresi, ayet 131-132). Yine ***K uranda,***

Müslümanların, Hıristiyanlarla ve M usevilerle dost olmaları

yasak edilmiş, şöyle denmiştir:

”Ey** (M üslümanlar)/ **Yahudi ve Hıristiyanları dost olarak

benimsemeyin; onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim

***onlara dost olursa o da onlardandır..."** (Bkz. Mâide Suresi, ayet 51).*

Bir başka ayete göre Müslümanların görevi, kitaplılara (Hı-

ristiyanlara ve Musevilere) karşı savaş açıp, onları Müslüman

yapana ya da kendi elleriyle (ve hem de "küçülerek") cizye (kafa parası) vermeye zorlayana kadar" savaşı sürdürmektir; ayet aynen şöyle:

*"**Kitab verilenlerden, Allah'a**, **ahiret gününe inanmayan**,*

Allah'ın ve peygamberinin (Muhammed'in) haram kıldığını

haram saymayan**, **hak dini (İslam dinini) din edinmeyen-

lerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar

***savaşın”** (Bkz. Tevbe Suresi, ayet 29).*

İşte bu tür ve daha nice benzeri buyruklara dayalı olarak, İslam şeriatı yeryüzünü "Dar'ül-İslam" ve "Dar'ül Harb" diye ikiye ayırmıştır. "Dar'ül-İslam" Müslümanların diyarıdır; "Darul Harb" ise İslamdan başka bir din ve inanca bağlı olanların diyarıdır. Ve amaç, yeryüzünün tamamı İslam olana kadar kâfirlere cihad açmaktır. [Diyanet İşleri Başkanlığı’nın yayınlarında yer

*alan ve insanlarımıza belletilen bu tür örnekleri çoğaltmak kolay. Bunları benim **İslama Göre Diğer Dinler** ve **K urandaki K itaplılar** adlı yayınlarımda bulabilirsiniz.]*

Şeriatçılar, İslamm İkna ve Sevgi Yoluyla Yerleşmiş Bir Din Olduğunu Söylerler; Yalandır! İslam Şeriatı, Korku, Dehşet ve Ölüm Saçarak Kılıç Yoluyla Yerleşmiş Bir Dindir

İslamcılar, İslamın kaba kuvvetle, kılıç yoluyla değil, ikna yoluyla, fikir ve sevgi yoluyla yerleşmiş bir din olduğunu söylerler. Yalandır; çünkü İslam, Muhammed'le birlikte ve o tarihten bu yana, esas itibariyle korku, dehşet ve ölüm saçıcı usullerle insanlara kabul ettirilmiş bir dindir. Muhammed, bizzat kendisi, Medine'de bulunduğu son 10 ya da 13 yıllık yaşamı boyunca, İslamı yayacağım diye 29 savaş yapmış, 45 çete yollamış ve bu savaşlara elinde kılıç bizzat katılmıştır. Her ne kadar şeriatçılar bu savaşları "saldırı" amacına değil, fakat "savunma" amacına dayalı olduğunu söylerlerse de yine yalandır. Çünkü bunların hepsi, İslamı kabul etmeyenlere (müşriklere ve "kitab ehli" diye bilinen Yahudilere ve Hıristiyanlara) karşı saldırı amacıyla girişilmiş savaşlardır. Medine döneminde, "müşriklere" (putatapanlara) Müslüman olmaları için iki ay süre vermiş[8] ve *Kur'an*'a, *"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürünüz..."* (Tevbe Suresi, ayet 5) şeklinde ayetler koymuştur. Yahudilere ve Hıristiyanlara karşı saldırılar tertipleyerek onları İslamı kabul ya da "cizye" (kafa parası) vermek gibi olumsuz iki tercih karşısında bırakmıştır (Tevbe Suresi, ayet 29). Bu saldırılar sayesinde hem bir yandan bol miktarda ganimetler, esirler edinmiş ve böylece zenginleşmiş ve hem de İslamın yayılmasını sağlamıştır. İslamdan başka bir din ve inanca yönelik olanlara karşı hoşgörüsüzlüğü o kerteyi bulmuştur ki, *Kur'an*'a, *"Müslüman olmayanları dost edinmeyin..."* şeklinde ayetler koymuş (örneğin Mâide Suresi, ayet 51)

8 Taberi, *Milletler ve Hükümdarlar Tarihi*, Milli Eğitim Bakanlığı, 1966, c.II, s.801.

Şeriatçılar, İslamm İkna ve Sevgi Yoluyla Yerleşmiş Bir Din

Olduğunu Söylerler; Yalandır! İslam Şeriatı, Korku, Dehşet

ve Ölüm Saçarak Kılıç Yoluyla Yerleşmiş Bir Dindir

İslamcılar, İslamın kaba kuvvetle, kılıç yoluyla değil, ikna

yoluyla, fikir ve sevgi yoluyla yerleşmiş bir din olduğunu söylerler. Yalandır; çünkü İslam, Muhammed'le birlikte ve o tarihten bu yana, esas itibariyle korku, dehşet ve ölüm saçıcı usullerle insanlara kabul ettirilmiş bir dindir. Muhammed, bizzat kendisi, Medine'de bulunduğu son 10 ya da 13 yıllık yaşamı boyunca, İslami yayacağım diye 29 savaş yapmış, 45 çete yollamış ve bu savaşlara elinde kılıç bizzat katılmıştır. Her ne kadar şeriatçılar bu savaşları "saldırı" amacına değil, fakat "savunma" amacına dayalı olduğunu söylerlerse de yine yalandır. Çünkü bunların hepsi, İslami kabul etmeyenlere (müşriklere ve "kitab ehli" diye

bilinen Yahudilere ve Hıristiyanlara) karşı saldırı amacıyla giri

şilmiş savaşlardır. Medine döneminde, "müşriklere” (putatapan-

*lara) Müslüman olmaları için iki ay süre vermiş8 ve **Kur'an** a,*

***"Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürünüz..."** (Tevbe Suresi, ayet*

5) şeklinde ayetler koymuştur. Yahudilere ve Hıristiyanlara kar

şı saldırılar tertipleyerek onları İslami kabul ya da "cizye” (kafa

parası) vermek gibi olumsuz iki tercih karşısında bırakmıştır

(Tevbe Suresi, ayet 29). Bu saldırılar sayesinde hem bir yandan

*bol miktarda ganimetler, esirler edinmiş ve böylece zenginleşmiş ve hem de İslamın yayılmasını sağlamıştır. İslamdan başka bir din ve inanca yönelik olanlara karşı hoşgörüsüzlüğü o kerteyi bulmuştur ki, **Kur'an'** a, **"Müslüman olmayanları dost edinmeyin..."** şeklinde ayetler koymuş (örneğin Mâide Suresi, ayet 51)* ***8 Taberi, M illetler ve H üküm darlar Tarihi, M illi Eğitim Bakanlığı, 1966, c.II, s.8 0 1 .***

ve farklı din ve inançta olanların ellerini bile sıkmamıştır.[9] Diğer Müslümanların da kendisi gibi yapmalarını istemiştir.

Ölüm döşeğinde, *"Arap ceziresinde iki din bir arada olmayacak"* diyerek İslam dünyasına hoşgörüsüzlük duygusunu miras bırakmıştır. Onun bu vasiyetini yerine getirmek için 1400 yıl boyunca İslam devletlerinin amacı "cihad" olmuştur. "Müşrik" bildikleri halkları kılıçla Müslüman yapmışlardır; örneğin Orta Asya'daki yüz binlerce Türk'ün kafaları kesilmiştir.[10] Kitaplılardan (yani Yahudilerden ve Hıristiyanlardan) İslama girmeyenleri "cizye" (yani "kafa parası") vermeye zorlayıp ikinci sınıf insan durumunda tutmuşlardır. Şimdi durum buyken, İslam şeriatının hoşgörü dini olduğunu ya da başka dinlere saygılı olduğunu ya da zorlamaya başvurmadığını söylemek mümkün olur mu? Pek muhtemeldir ki, bu soruya karşı İslamcılar, hoşgörü kılığındaki bazı buyrukları öne süreceklerdir, ki bunlar arasında, *"Ey Muhammed! Sen öğüt ver. Esasen sen sadece öğüt vericisindir. Sen onlara zor kullanacak değilsin"* (Gaşiye Suresi, ayet 21-22) ya da *"Benim dinim bana, senin dinin sana...."* ya da *"Dinde zorlama olmaz"* (Bakara Suresi, ayet 256) gibi örnekler bulunmakta. Hemen belirteyim ki, bu tür buyrukların hoşgörüyle ilgisi yoktur. Bunlar, Muhammed'in henüz güçlü bulunmadığı dönemde (örneğin Mekke döneminde) ortaya koyduğu şeylerdir. Medine'ye geçip de güçlenmeye başlayınca ölüm ve dehşet saçan bir siyaset izlemiştir [bu konuda benim *Kur'an'ın Eleştirisi* ve ayrıca *İslama Göre Diğer Dinler* ve *Kuran'daki Kitaplılar* adlı kitaplarıma bakınız].

9 Bkz. Taberi, *age*. İstanbul, 1966, c.II, s.808; ayrıca benim *İslama Göre Diğer Dinler* (Kaynak Yayınları, 1999) adlı kitabıma bakınız.

10 Bu konuda bkz. Erdoğan Aydın, *Nasıl Müslüman Olduk?*, Başak Yayınları, İstanbul, 1994.

ve farklı din ve inançta olanların ellerini bile sıkmamıştır.9 Di

ğer Müslümanların da kendisi gibi yapmalarını istemiştir.

*Ölüm döşeğinde, "**Arap ceziresinde iki din bir arada olmayacak**" diyerek İslam dünyasına hoşgörüsüzlük duygusunu miras bırakmıştır. Onun bu vasiyetini yerine getirmek için 1400 yıl boyunca İslam devletlerinin amacı "cihad" olmuştur. "Müşrik"*

bildikleri halkları kılıçla Müslüman yapmışlardır; örneğin Orta

Asya'daki yüz binlerce Türk'ün kafaları kesilmiştir.10 Kitaplılardan (yani Yahudilerden ve Hıristiyanlardan) İslama girmeyenleri "cizye" (yani "kafa parası") vermeye zorlayıp ikinci sınıf insan durumunda tutmuşlardır. Şimdi durum buyken, İslam şeriatının hoşgörü dini olduğunu ya da başka dinlere saygılı olduğunu ya da zorlamaya başvurmadığını söylemek mümkün olur mu? Pek muhtemeldir ki, bu soruya karşı İslamcılar, hoşgörü kılığındaki bazı buyrukları öne süreceklerdir, ki bunlar arasında,

"Ey Muhammed! Sen öğüt ver. Esasen sen sadece öğüt vericisin-

***dir. Sen onlara zor kullanacak değilsin"** (Gaşiye Suresi, ayet 21-*

*22) ya da "**Benim dinim bana, senin dinin sana...**" ya da "**Dinde***

***zorlama olmaz"** (Bakara Suresi, ayet 256) gibi örnekler bulunmakta. Hemen belirteyim ki, bu tür buyrukların hoşgörüyle ilgisi yoktur. Bunlar, Muhammed'in henüz güçlü bulunmadığı dönemde (örneğin Mekke döneminde) ortaya koyduğu şeylerdir.*

Medine'ye geçip de güçlenmeye başlayınca ölüm ve dehşet sa

*çan bir siyaset izlemiştir [bu konuda benim **Kuran'ın Eleştirisi***

*ve ayrıca **İslama Göre Diğer Dinler** ve **Kurandaki Kitaplılar***

adlı kitaplarıma bakınız].

9 Bkz. Taberi, a g e , İstanbul, 1966, c.II, s.808; ayrıca benim İslam a G öre D iğ er

D in ler (Kaynak Yayınları, 1999) adlı kitabıma bakınız.

10 Bu konuda bkz. Erdoğan Aydın, N a sıl M üslüman O lduk?, Başak Yayınları, İstanbul, 1994.

"Dinde Zorlama Olmaz" Kandırması

İslamcılar *"İslamda ikrah* (zorlama) *yoktur"* derler*; "İslam her şeyi ikna yolu ile yapar"* derler. *"İslam, hiç kimseyi bir dine zorlamadığı gibi, dinden çıkmaya da zorlamaz"* derler. *"İslamı terk edip din değiştirenlerin cezaları bu dünyada değil fakat ölüm sonrasında Tanrı tarafından verilecektir!"* derler. Bu söylediklerini kanıtlamak üzere *Kur'an* ve hadis kaynaklarından örnek verirler. Bu örneklerin başında Bakara Suresi'nin şu ayeti bulunmakta: *"Dinde ikrâh* (zorlama) *yok..."* (Bkz. Bakara Suresi, ayet 256.) Buna destek olmak üzere şu tür ayetleri örnek gösterirler:

> *"Eğer yüz çevirirlerse, biz seni onlar üstüne bekçi göndermedik. Sana düşen, açık ve net bir biçimde bildirmektir."* (Şûrâ Suresi, ayet 48)
>
> *"Eğer rabbin dileseydi yeryüzündeki insanların tümü mutlaka iman ederlerdi. Hal böyle iken sen insanları mümin olsunlar diye ikraha mı maruz bırakacaksın?"* (Yunus Suresi, ayet 99)
>
> *"...Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider. Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı olarak kalırlar..."* (Bakara Suresi, ayet 217.)

Ne var ki bütün bu iddialar, yine kandırmadan başka bir şey değildir. Bunun böyle olduğunu göstermek için yapılacak ilk iş, İslamcıları kendi kaynaklarıyla yüz yüze getirmek ve sonra şöylece sorguya çekmektir:

Eğer İslamda zorlama yoksa, müşriklerin Müslüman olmaya zorlanmalarını, olmadıkları takdirde öldürülmelerini emreden

"Dinde Zorlama Olmaz" Kandırması

*İslamcılar "**İslamda ikrah** (zorlama) **yoktur**" derler; "**İslam***

her şeyi ikna yolu ile yapar" *derler.* ***"İslam, hiç kimseyi bir dine***

zorlamadığı gibi, dinden çıkmaya da zorlamaz" *derler.* ***"İslami***

terk edip din değiştirenlerin cezaları bu dünyada değil fakat

ölüm sonrasında Tanrı tarafından verilecektir!" *derler. Bu söylediklerini kanıtlamak üzere* ***Kur'an*** *ve hadis kaynaklarından örnek verirler. Bu örneklerin başında Bakara Suresinin şu ayeti bulunmakta:* ***"Dinde ikrâh*** *(zorlama)* ***yok..."*** *(Bkz. Bakara Suresi, ayet 256.) Buna destek olmak üzere şu tür ayetleri örnek gösterirler:*

"Eğer yüz çevirirlerse, biz seni onlar üstüne bekçi göndermedik. Sana düşen, açık ve net bir biçimde bildirmektir."

(Şûrâ Suresi, ayet 48)

"Eğer rabbin dileseydi yetyüzündeki insanların tümü mutlaka iman ederlerdi. Hal böyle iken sen insanları mümin

olsunlar diye ikraha mı maruz bırakacaksın?" *(Yunus Suresi, ayet 99)*

"...Sizden kim, dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gider.

Onlar cehennemliktirler ve orada devamlı olarak kalırlar..." *(Bakara Suresi, ayet 217.) Ne var ki bütün bu iddialar, yine kandırmadan başka bir şey*

değildir. Bunun böyle olduğunu göstermek için yapılacak ilk iş,

İslamcıları kendi kaynaklarıyla yüz yüze getirmek ve sonra şöy-

lece sorguya çekmektir:

Eğer İslamda zorlama yoksa, müşriklerin Müslüman olmaya

zorlanmalarını, olmadıkları takdirde öldürülmelerini emreden

buyruklara ne demeli? Örneğin Tevbe Suresi'nin 5. ayeti aynen şöyle: *"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekâtı da verirlerse* (yani Müslüman olurlarsa) *artık yollarını serbest bırakın..."* (Tevbe Suresi, ayet 5). Ve bu tür ayetlere dayalı olarak değil midir ki Muhammed, Arap müşriklerini, ölüm tehdidiyle İslam olmaya zorlamış, olmayanları kılıçtan geçirmiştir. Her ne inançta olursa olsun, bir kimseyi zorla, hem de kılıç yoluyla Müslüman yapmak "zorlama" sayılmaz mı? Böyle bir örnek ortadayken "İslamda zorlama yoktur" demek, yalan ve kandırma olmaz mı?

Eğer İslamda zorlama yoksa, İslamdan çıkan ya da din değiştirenlere karşı Muhammed'in, *"... Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz"* ya da *"Dinini değiştiren ve cemaatten (İslam cemaatinden) ayrılan kimsenin (kanının dökülmesi caizdir)"* şeklindeki buyuklarına ve bu buyrukların 1400 yıl boyunca uygulanmasına ne demeli? Eğer İslamda zorlama yoksa, Muhammed'in, Medine dönemindeki yaşamının son 10/13 yıllık zamanında, bir yandan müşrik Arapları, diğer yandan Yahudileri (ve Hıristiyanları) Müslüman yapmak üzere giriştiği 45 çete saldırısına ve 29 savaşa ne demeli?

Eğer İslamda zorlama yok ise, Yahudileri ve Hıristiyanları Müslüman olmaya çağıran ve olmadıkları takdirde *"kendi elleriyle ve küçülerek cizye"* vermeye zorlayan ve bu *cizyeyi "Müslüman olmamalarının cezası"* olarak kabul eden ve ayrıca da Müslüman olmamaları ve cizye vermemeleri halinde öldürülmelerini öngören buyruklara (örneğin Tevbe Suresi, ayet 29) ne demeli?

buyruklara ne demeli? Örneğin Tevbe Suresi'nin 5. ayeti aynen

*şöyle: "**Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün; onları yakalayın, onları hapsedin ve onları her gözetleme***

***yerinde oturup bekleyin. Eğer tevbe eder, namazı dosdoğru kılar, zekâtı da verirlerse** (yani Müslüman olurlarsa) **artık yollarını serbest bırakın..."** (Tevbe Suresi, ayet 5). Ve bu tür ayetlere dayalı olarak değil m idir ki Muhammed, Arap müşriklerini,*

ölüm tehdidiyle İslam olmaya zorlamış, olmayanları kılıçtan ge

çirmiştir. Her ne inançta olursa olsun, bir kimseyi zorla, hem de

kılıç yoluyla Müslüman yapmak "zorlama" sayılmaz mı? Böyle

bir örnek ortadayken "İslamda zorlama yoktur" demek, yalan ve

kandırma olmaz mı?

*Eğer İslamda zorlama yoksa, İslamdan çıkan ya da din değiştirenlere karşı Muhammed'in, "... **Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz"** ya da **"Dinini değiştiren ve cemaatten (İslam cemaatinden) ayrılan kimsenin (kanının***

***dökülmesi caizdir)"** şeklindeki buyuklarına ve bu buyrukların*

1400 yıl boyunca uygulanmasına ne demeli? Eğer İslamda zorlama yoksa, Muhammed'in, Medine dönemindeki yaşamının son 10/13 yıllık zamanında, bir yandan müşrik Arapları, diğer

yandan Yahudileri (ve Hıristiyanlan) Müslüman yapmak üzere

giriştiği 45 çete saldırısına ve 29 savaşa ne demeli?

Eğer İslamda zorlama yok ise, Yahudileri ve Hıristiyanları

*Müslüman olmaya çağıran ve olmadıkları takdirde **"kendi elleriyle ve küçülerek cizye"** vermeye zorlayan ve bu **cizyeyi "Müslüman olmamalarının cezası"** olarak kabul eden ve ayrıca da Müslüman*

olmamaları ve cizye vermemeleri halinde öldürülmelerini öngören buyruklara (örneğin Tevbe Suresi, ayet 29) ne demeli?

33

Eğer İslamda zorlama yoksa, Müslüman kişileri Yahudilerle ve Hıristiyanlarla dost olmamaya zorlayan *Kur'an* buyruklarına (örneğin Mâide Suresi, ayet 51) ne demeli?

Eğer İslam dini zorlama dini değilse, yeryüzü İslam olana kadar Müslümanları savaşmaya zorlayan buyruklara ne demeli? [Örneğin Bakara Suresi'nin 191. ayeti şöyle: *"Fitne* (kâfirlik) *kalmayıp, yalnız Allah'ın dini* (İslamiyet) *ortada kalana kadar onlarla* (kâfirlerle) *savaşın. Eğer vazgeçerlerse* (kâfirlikten vazgeçip İslam olurlarsa) *sataşmayın..."*].

Eğer İslamda zorlama yoksa, Muhammed'in nice buyruklarından biri olan şu sözlere ne demeli: *"İnsanlar 'Lailahe illallah' deyinceye kadar onlarla cihada memur oldum; şimdi her kim: - Allah'tan başka ilah yoktur'- derse canını ve malını benden korumuş olur."*[11]

Eğer İslamda zorlama yoksa, insanları daha 13 yaşından itibaren namaz kılmaya zorlamak üzere Muhammed'in, *"(Çocuk 13 yaşına geldiğinde) namaz kılması için dövülür"* şeklindeki buyruklarına ne demeli?[12]

Bütün bu saydıklarımız ve daha sayabileceğimiz örnekler İslamın zorlama dini olduğunu göstermez mi?

I) "Dinde Zorlama Olmaz" Şeklindeki Buyruk, "Hoşgörü" ya da "Vicdan Özgürlüğü" ile İlgili Olmayıp Dinsel Zorunlukları Kolaylaştırmak Amacına Yöneliktir

Kur'an'daki *"Dinde zorlama olmaz"* buyruğu, esas itibariyle dinsel uygulamada kolaylık sağlamayı amaçlar; "hoşgörü" ya da

11 Bkz. *Sahih-i Müslim*, İstanbul, 1401, c.I, s.51-52, hadis no. 32; Elmalılı Hamdi Yazır, *age*, c.I, s.698.

12 Bkz. İmâm Gazalî, *Ihyâu 'Ulûmi'd-Dîn*, Bedir Yayınevi, İstanbul, 1975, c.II, s.551.

Eğer İslamda zorlama yoksa, Müslüman kişileri Yahudilerle

ve Hıristiyanlarla dost olmamaya zorlayan ***Kur'an*** *buyruklarına*

(örneğin Mâide Suresi, ayet 51) ne demeli?

Eğer İslam dini zorlama dini değilse, yeryüzü İslam olana

kadar M üslümanları savaşmaya zorlayan buyruklara ne demeli?

[Örneğin Bakara Suresi'nin 191. ayeti şöyle: " ***Fitne*** *(kâfirlik)*

kalmayıp*,* ***yalnız Allah'ın dini*** *(İslamiyet)* ***ortada kalana kadar***

onlarla *(kâfirlerle)* ***savaşın. Eğer vazgeçerlerse*** *(kâfirlikten vazgeçip İslam olurlarsa)* ***sataşmayın..***

Eğer İslamda zorlama yoksa, Muhammed'in nice buyruklarından biri olan şu sözlere ne demeli: " ***İnsanlar 'Lailahe illallah'***

deyinceye kadar onlarla cihada memur oldum; şimdi her kim: -

Allah'tan başka ilah y o k tu r d e r s e canını ve malını benden korumuş olur."n

*Eğer İslamda zorlama yoksa, insanları daha 13 yaşından itibaren namaz kılmaya zorlamak üzere Muhammed'in, "****(Çocuk***

13 yaşına geldiğinde) namaz kılması için dövülür" *şeklindeki*

buyruklarına ne dem eli?12

Bütün bu saydıklarımız ve daha sayabileceğimiz örnekler İs-

lamm zorlama dini olduğunu göstermez mi?

I) "Dinde Zorlama Olmaz" Şeklindeki Buyruk, "Hoşgörü" ya da

"Vicdan Özgürlüğü" ile İlgili Olmayıp Dinsel Zorunlukları

Kolaylaştırmak Amacına Yöneliktir

Kur'ari<\dk\ "Dinde zorlama olmaz" *buyruğu, esas itibariyle*

dinsel uygulamada kolaylık sağlamayı amaçlar; "hoşgörü" ya da

11 Bkz. S ahih-i M üslim , İstanbul, 1401, c . l , s.5 1 -5 2 , hadis no. 32; Elm alılı Hamdi Yazır, a g e , c .l, s.698.

12 Bkz. İmâm Gazalî, Ihyâu 'U lûm i'd-D în, Bedir Yayınevi. İstanbul, 1975, c.II, s.551.

din ve vicdan özgürlüğüyle ilgisi yoktur. Örneğin dinin gerektirdiği şeyleri yerine getirmek hususunda hiç kimseye gücünden fazlasını yüklememek ya da ibadet ve namaz gibi işlerde bazı kolaylıklar sağlamak, dinde zorlama olmaz anlamına gelir. Araplar, zahmetli şeyleri sevmedikleri ve genellikle zora gelemedikleri için, Muhammed onları bu yönleriyle ele almış ve kazanmaya çalışmıştır. Örneğin *Kur'an*'a şu tür ayetler koymuştur:

> *"Allah size kolaylık diler, size güçlük istemez."* (Bakara Suresi, ayet 185)
>
> *"Biz Kur'an'ı sana zahmet çekesin diye indirmedik."* (Tâ-Hâ Suresi, ayet 2)
>
> *"Biz herkese ancak gücü yeteceği kadar yükleriz."* (Mü'min Suresi, ayet 62)
>
> *"... Kimseye gücünden fazla bir şey teklif edilemez."* (Bakara Suresi, ayet 233)

Bu tür ayetlerden pek çoğu, ibadet, namaz, oruç vs. gibi hususlarda zorlama yoluna gitmeyip kolaylık sağlama siyaseti için öngörülmüştür. Enes'in rivayetine göre, bir gün Müslümanlardan bir grup Muhammed'in yanına gelir; aralarından biri bütün ömrü boyunca geceleri namaz kılacağını söyler. Bir diğeri bütün bir yıl oruç tutacağını bildirir. Bir diğeri kadınlardan uzak duracağını, asla evlenmeyeceğini ekler. Muhammed onlara kendisini örnek vererek ibadet vesilesiyle zorlanmamalarını tavsiye eder.[13] Böylece onları kendisine biraz daha bağlayacağını düşünür.

Bir başka vesileyle kendisine ömrü boyunca geceleri namaz kılacağını söyleyen bir kimseye, *"Senin buna gücün yetmez. Bazen*

13 *Riyazü's....* İstanbul, 1992, c.1, s.180.

din ve vicdan özgürlüğüyle ilgisi yoktur. Örneğin dinin gerektirdiği şeyleri yerine getirmek hususunda hiç kimseye gücünden fazlasını yüklememek ya da ibadet ve namaz gibi işlerde bazı kolaylıklar sağlamak, dinde zorlama

olmaz anlamına gelir. Araplar, zahmetli şeyleri sevmedikleri ve genellikle zora gelemedikleri

için, Muhammed onları bu yönleriyle ele almış ve kazanmaya çalışmıştır. Örneğin ***Kur art a*** *şu tür ayetler koymuştur:*

*"**Allah size kolaylık diler**; **size güçlük istemez**." (Bakara Suresi, ayet 185)*

"Biz K u ran ı sana zahmet çekesin diye indirmedik" *(Tâ-Hâ*

Suresi, ayet 2)

"Biz herkese ancak gücü yeteceği kadar yükleriz *." (Mü'min*

Suresi, ayet 62)

"... ***Kimseye gücünden fazla bir şey teklif edilemez."*** *(Bakara Suresi, ayet 233) Bu tür ayetlerden pek çoğu, ibadet, namaz, oruç vs. gibi hususlarda zorlama yoluna gitmeyip kolaylık sağlama siyaseti için öngörülmüştür. Enes'in rivayetine göre, bir gün Müslümanlardan*

bir grup Muhammed'in yanına gelir; aralarından biri bütün ömrü

boyunca geceleri namaz kılacağını söyler. Bir diğeri bütün bir yıl

oruç tutacağını bildirir. Bir diğeri kadınlardan uzak duracağını,

asla evlenmeyeceğini ekler. Muhammed onlara kendisini örnek

vererek ibadet vesilesiyle zorlanmamalarını tavsiye eder.13 Böy-

lece onları kendisine biraz daha bağlayacağını düşünür.

*Bir başka vesileyle kendisine ömrü boyunca geceleri namaz kılacağını söyleyen bir kimseye, "**Senin buna gücün yetmez. Bazen***

13 R iy a zu s..., İstanbul, 1992, c.I, s. 180.

oruç tut, bazen ye, bazen uyu, bazen (teheccuüd) için kalk, her aydan üç gün oruç tut... Bu bütün seneyi oruçlu geçirmek gibidir" der.[14]

Daha başka bir deyimle, Muhammed, Müslümanlara şunu bildirmiştir ki, namaz kılarlarken kendilerini fazla zorlamayıp dinlenmeleri ya da yatmaları gerekir. Enes'in rivayeti şöyle: Bir gün Muhammed Mescid'e girdiğinde iki direk arasında çekilip gerilmiş bir ip görür: *"Bu ip nedir?"* diye sorar: *"O ip Zeynep binti Cahş'ındır, namazda yorulduğunda ona tutunur"* derler. Muhammed ipin çözülmesini emrederek şöyle der: *"Sizden biri dinç ve istekli olduğunda namaz kılsın. Yorulunca da yatıp istirahat etsin."*[15]

Yine bu doğrultuda olmak üzere Muhammed şöyle demiştir:

> *"Sizden birisi, namaz kılarken uykusu gelirse, kendisinden uyku geçinceye kadar yatsın, uyusun..."*[16]

Namaz sırasında uykusu gelen kimselerin zorluk çekmemeleri için her türlü kolaylığı düşünmüştür. Namazdayken uykusu gelen kimselere yatıp uyumaları için hadisler bırakmıştır. Bu hadislerden biri şöyle:

> *"Biriniz namaz kılarken uyuklarsa, uykusu dağılıncaya kadar yatsın. Zira uyuklayarak namaz kılarsa istiğfar edeyim derken belki kendine sebkeder"* (Tanrı'dan bağışlanma isterken belki boşuna iş görmüş olur).[17]

Bu doğrultudaki diğer bir hadis de söyle:

14 *Riyaz'üs...*, İstanbul, 1992, c.I, s.185 vd.
15 Buharî'nin *Kitab'ut- Teheccud, Müslim'in Kitab'ul-Musâfirin* adlı yapıtlarında bulunan bu hadis için bkz. *Riyâzü's...*, İstanbul, 1992, c.I, s.182.
16 *Riyaz'üs...*, c.I, s.182.
17 *Sahih-i...*, c.I, s.173, hadis no. 160 ve s.182.

oruç tut, bazen ye, bazen uyu, bazen (teheccuüd) için kalk, her aydan üç gün oruç tut... Bu bütün seneyi oruçlu geçirmek gibidir"

der.14

Daha başka bir deyimle, Muhammed, M üslümanlara şunu

bildirmiştir ki, namaz kılarlarken kendilerini fazla zorlamayıp

dinlenmeleri ya da yatmaları gerekir. Enes'in rivayeti şöyle: Bir

gün Muhammed Mescid'e girdiğinde iki direk arasında çekilip

gerilmiş bir ip görür: " ***Bu ip nedir?"*** *diye sorar:* ***"O ip Zeynep***

binti Cahş'ındır, namazda yorulduğunda ona tutunur" *derler.*

Muhammed ipin çözülmesini emrederek şöyle der: " ***Sizden biri***

dinç ve istekli olduğunda namaz kılsın. Yorulunca da yatıp istirahat etsin."15

Yine bu doğrultuda olmak üzere Muhammed şöyle demiştir:

"Sizden birisi, namaz kılarken uykusu gelirse, kendisinden

uyku geçinceye kadar yatsın, uyusun*..."16*

Namaz sırasında uykusu gelen kimselerin zorluk çekmemeleri için her türlü kolaylığı düşünmüştür. Namazdayken uykusu gelen kimselere yatıp uyumaları için hadisler bırakmıştır. Bu hadislerden biri şöyle:

"Biriniz namaz kılarken uyuklarsa, uykusu dağılıncaya kadar yatsın. Zira uyuklayarak namaz kılarsa istiğfar edeyim

derken belki kendine sebkeder" *(Tann'dan bağışlanma isterken belki boşuna iş görmüş olur).17*

Bu doğrultudaki diğer bir hadis de söyle:

14 R iy a z u s..., İstanbul, 1992, c.I, s. 185 vd.

15 Buharî'nin K ita b ’ut- Teheccud, M üslim 'in K itab'ul-M usâfırin adlı yapıtlarında bulunan bu hadis için bkz. R iyâzü 's..., İstanbul, 1992, c.I, s. 182.

16 R iya z us..., c.I, s. 182.

17 Sahih-i..., c.I, s. 173, hadis no. 160 ve s. 182.

"Biriniz namazda uyuklarsa uyusun. Ta ki ne okuduğunu bilsin!"[18]

Görülüyor ki, namaz kılarken yorulan ya da uyuklayan kişilere kolaylık sağlamıştır. Bununla beraber Gazalî, 13 yaşına gelen çocuğun namaza zorlanabileceğini, hatta namaz kılması için dövülebileceğini söyler.[19]

Öte yandan "cünüb" iken yatıp uyumanın mümkün olduğunu anlatmak maksadıyla Muhammed bazı hükümler koymuştur. Koymasının nedeni, pisliğe ve tembelliğe düşkün Arap'a, kolaylık sağlayarak iş gördürmektir.[20] Ebu Hüreyre'den Buharî'nin rivayetine göre Muhammed, kendisi dahi çoğu zaman cünüb olduğunu unutup namaza durur, fakat hatırlayınca yıkanırmış.[21]

İbadet kolaylığı sağlamanın bir başka yolu *"teyemmüm"*dür, ki su bulunmadığı yerde toprak ya da taş gibi şeyleri kullanmak suretiyle temizlenmektir. Bu husus Mâide Suresi'nde şöylece açıklanmıştır:

"Ey îman edenler... su bulamazsanız yeryüzünde temiz bir şeyle (toprak, taş vs.) teyemmüm edin. Onunla yüzlerinizi, ellerinizi sıvayın. Allah size zorluk ve darlık vermek istemez. Sizin temiz olmanızı, hakkınızda nimetini tamamlamasını ister, ta ki şükredesiniz" (Mâide Suresi, ayet 6).

Görülüyor ki Muhammed'in Tanrı'sı, Müslüman kişiye temizlenme konusunda zorluk yaratmaktan kaçınmaktadır.

Yine bunun gibi, namaz kılarken tükürmek isteyen kişi, tükürüğünü ağzında tutmak, saklamak zorunda değildir, tükürebilir. Çünkü kolaylık olsun diye Muhammed kendisine bu olanağı

18 *Sahih-i Buhârî...*, c.I, s.173, hadis no. 161.
19 Gazalî, *İhyau...*, c.II, s.551.
20 *Sahih-i Buhârî...*, c.I, s.214, hadis no. 200.
21 *Sahih-i Buhârî...*, c.I, s.211, hadis no. 195.

"Biriniz namazda uyuklarsa uyusun. Ta ki ne okuduğunu

bilsin!"1*

Görülüyor ki, namaz kılarken yorulan ya da uyuklayan kişi-

lere kolaylık sağlamıştır. Bununla beraber Gazalî, 13 yaşına gelen çocuğun namaza zorlanabileceğini, hatta namaz kılması için dövülebileceğini söyler.19

Öte yandan "cünüb" iken yatıp uyumanın mümkün olduğunu

anlatmak maksadıyla Muhammed bazı hükümler koymuştur.

Koymasının nedeni, pisliğe ve tembelliğe düşkün Arap'a, kolaylık sağlayarak iş gördürmektir.20 Ebu Hüreyre'den Buharî'nin rivayetine göre M uhammed, kendisi dahi çoğu zaman cünüb olduğunu unutup namaza durur, fakat hatırlayınca yıkanırmış.21

*İbadet kolaylığı sağlamanın bir başka yolu **"teyemmüm"** dür,*

ki su bulunmadığı yerde toprak ya da taş gibi şeyleri kullanmak

suretiyle temizlenmektir. Bu husus Mâide Suresi'nde şöylece

açıklanmıştır:

"Ey îman edenler... su bulamazsanız yeryüzünde temiz bir

***şeyle (toprak, taş vs.) teyemmüm edin. Onunla yüzlerinizi**,*

ellerinizi sıvayın. Allah size zorluk ve darlık vermek istemez. Sizin temiz olmanızı, hakkınızda nimetini tamamlamasını ister, ta ki şükredesiniz" *(Mâide Suresi, ayet 6).*

Görülüyor ki Muhammed'in Tann'sı, Müslüman kişiye temizlenme konusunda zorluk yaratmaktan kaçınmaktadır.

Yine bunun gibi, namaz kılarken tükürmek isteyen kişi, tükürüğünü ağzında tutmak, saklamak zorunda değildir, tükürebilir.

Çünkü kolaylık olsun diye Muhammed kendisine bu olanağı

18 S ahih-i B u h â ıî. ., c.l, s . 173, hadis no. 161.

19 Gazalî, İhyan..., c.II, s.551.

20 S ahih-i Buhârî.. , c .l, s.214, hadis no. 200.

21 Sahih-i B uhârî. ., c.l, s.211, hadis no. 195.

sağlamıştır; yeter ki önüne ya da sağına doğru tükürmesin, sola doğru tükürsün. Çünkü Enes'in rivayetine göre Muhammed şöyle demiştir:

> *"(Namaz kılan kimse)... tükürdüğü vakit... ne önüne ne sağına tükürsün."*[22]

Sol tarafa olmak üzere ceketinin içine de tükürebilir, çünkü Muhammed böyle yapılması için kendisinden örnekler vermiştir.

Müslüman kişi, abdestini yaptıktan sonra temizlenmek için su bulamamış ise kendisini sıkıntıya sokmamalıdır, çünkü Muammed "İslamda zorlama yoktur" demiştir [bu konuda benim *Şeriat, İnsan ve Akıl* adlı kitabıma bakınız).

Öte yandan sıcakların arttığı mevsimde namaz kılmak zor olacağı için, öğle namazını serinliğe bırakmak mümkün kılınmıştır, çünkü Muhammed, *"Sıcak şiddetlendiği vakitte salat (-ı Zuhru) serinliğe bırakınız. Zira sıcağın şiddeti Cehennem'in kaynamasındandır..."* demiştir.[23]

Görüldüğü gibi, şiddetli sıcaklarda namaz kılma hevesine kapılmayı önlemek amacıyla işe cehennemi karıştırmış, böylece Arap bedevisinin batıl inanışlara bağlılığından yararlanma yolunu seçmiştir.

Yatsı namazını kolaylaştırmak maksadıyla, *"Ümmetime meşakkat verme korkusu olmasaydı yatsı namazını da gecenin sülüsüne kadar tehir ederdim"* demiştir.[24]

Her ne kadar namaz ve abdest almadan önce misvaklenmeyi (belli bir ağacın yaprağı ile dişleri yıkamayı) emretmiş ise de, bazı kimselerin bunu "zorluk" olarak görmeleri üzerine Muhammed, *"Ümmetime meşakkat vermek korkusu olmasaydı, kendile-*

22 *Sahih-i Buhârî...*, c.II, s.475-476, hadis no. 321.
23 Enes'in rivayeti için bkz. *Sahih-i Buhârî...*, c.II, s.476-477, hadis no. 321.
24 *Sahih-ı Buhârî...*, c.II, s.518 ve c.III, s.484.

sağlamıştır; yeter ki önüne ya da sağına doğru tükürmesin, sola

doğru tükürsün. Çünkü Enes'in rivayetine göre M uhammed şöyle demiştir:

"(Namaz kılan kimse)... tükürdüğü vakit... ne önüne ne sa

ğına tükürsün.”22

Sol tarafa olmak üzere ceketinin içine de tükürebilir, çünkü

Muhammed böyle yapılması için kendisinden örnekler vermiştir.

M üslüman kişi, abdestini yaptıktan sonra temizlenmek için

su bulamamış ise kendisini sıkıntıya sokmamalıdır, çünkü Mu-

ammed "İslamda zorlama yoktur" demiştir [bu konuda benim

***Şeriat**, **İnsan ve Akıl** adlı kitabıma bakınız).*

Öte yandan sıcakların arttığı mevsimde namaz kılmak zor

*olacağı için, öğle namazını serinliğe bırakmak mümkün kılınmıştır, çünkü Muhammed, " **Sıcak şiddetlendiği vakitte salat (-ı***

Zuhru) serinliğe bırakınız. Zira sıcağın şiddeti Cehennem'in

***kaynamasındandır...** " demiştir.23*

Görüldüğü gibi, şiddetli sıcaklarda namaz kılma hevesine kapılmayı önlemek amacıyla işe cehennemi karıştırmış, böylece Arap bedevisinin batıl inanışlara bağlılığından yararlanma yolunu seçmiştir.

*Yatsı namazını kolaylaştırmak maksadıyla, **"Ümmetime me***

***şakkat verme korkusu olmasaydı yatsı namazını da gecenin sülüsüne kadar tehir ederdim”** demiştir.24*

Her ne kadar namaz ve abdest almadan önce misvaklenmeyi

(belli bir ağacın yaprağı ile dişleri yıkamayı) emretmiş ise de,

bazı kimselerin bunu "zorluk" olarak görmeleri üzerine Muhammed, " ***Ümmetime meşakkat vermek korkusu olmasaydı**, **kendile-***

22 S ahih-i B uhârî..., c.II, s.4 7 5 -4 7 6 , hadis no. 321.

23 Enes'in rivayeti için bkz. Sahih-i B uhârî..., c.II, s.4 7 6 -4 7 7 , hadis no. 321.

24 Sahih-ı B u hârî..., c.II, s.5 1 8 v e c.III, s.484.

rine her namaz kılarken misvak (isti'malini) emrederdim"[25] diyerek ümmetine zorluk çıkarmamayı seçmiştir. Aynı sözleri abdest alma konusunda da tekrarlamıştır.[26]

Yine bunun gibi "zorlama olmasın" diye Müslüman erkeğine oruç gecesinde kadınlarına yaklaşma kolaylığı sağlamış ve *Kur'an*'a ayet koymuştur (Bakara Suresi, ayet 187). Gerçekten de ilkönceleri Tanrı'nın, Ramazan süresince kadınlara yaklaşmayı Müslüman erkeklerine yasak ettiğini söylemiş ve bunun Müslümanlara ağır ve uyulması zor bir yasak olarak göründüğünü fark etmiştir. Nitekim bazı kimseler bu yasağa rağmen kadınlarıyla cinsî münasebette bulunmuşlardır. Bunun üzerine Muhammed, Tanrı'nın Müslüman kullarına acıdığını ve kolaylık olmak üzere Bakara Suresi'nin ayetini indirdiğini bildirmiştir. Ayet şöyle: *"Oruç gecesi kadınlarınıza yaklaşmak size helal kılındı. Onlar sizin için birer elbise, siz de onlar için birer elbisesiniz. Allah sizin kendinize kötülük ettiğinizi bildi ve tövbenizi kabul edip sizi bağışladı. Artık (Ramazan gecelerinde) onlara yaklaşın..."* (Bakara Suresi, ayet 187). Böylece *"Dinde zorlama olmaz"* kurlarını bu alanda da işler tutmuştur.

Öte yandan köle azadlamak yerine dua etmeyi öngörürken, bu hususu dahi kolaylığa bağlamak istemiştir. Gerçekten de köle azadlama Araplar için çok zor bir şey sayılırdı; çünkü köle sayesinde işlerini ücretsiz olarak gördürürler, onlardan yararlanırlardı. Bunun böyle olduğunu bildiği için Muhammed, köle azadlamanın, *"sarp yokuşa tırmanmak"* kadar zor bir şey olduğunu söylerdi. *Kur'an*'a şu ayeti koymuştu: *"Ama o (insanoğlu) 'sarp yokuş'a tırmanmayı göze alamadı. O sarp yokuşun ne olduğunu bilir misin? 'Köle azadlamaktır' o..."* (Beled Suresi, ayet 11-16.)

25 *Sahih-i Buhârî*..., c.III, s.35.
26 *Sahih-i Buhârî*..., c.III, s.35.

rine her namaz kılarken misvak (istim alini) emrederdim"25 diyerek ümmetine zorluk çıkarmamayı seçmiştir. Aynı sözleri abdest alma konusunda da tekrarlamıştır.26

Yine bunun gibi "zorlama olmasın" diye Müslüman erkeğine

oruç gecesinde kadınlarına yaklaşma kolaylığı sağlamış ve

Kuran' *a ayet koymuştur (Bakara Suresi, ayet 187). Gerçekten*

de ilkönceleri Tanrının, Ramazan süresince kadınlara yaklaşmayı Müslüman erkeklerine yasak ettiğini söylemiş ve bunun Müs-lümanlara ağır ve uyulması zor bir yasak olarak göründüğünü

fark etmiştir. Nitekim bazı kimseler bu yasağa rağmen kadınlarıyla cinsî münasebette bulunmuşlardır. Bunun üzerine Muhammed, Tanrı'nm Müslüman kullarına acıdığım ve kolaylık olmak üzere Bakara Suresinin ayetini indirdiğini bildirmiştir. Ayet

şöyle: " ***Oruç gecesi kadınlarınıza yaklaşmak size helal kılındı.***

Onlar sizin için birer elbisey siz de onlar için birer elbisesiniz.

Allah sizin kendinize kötülük ettiğinizi bildi ve tövbenizi kabul

edip sizi bağışladı. Artık (Ramazan gecelerinde) onlara yakla

şın..." *(Bakara Suresi, ayet 187). Böylece "**Dinde zorlama olm az"** kurlarını bu alanda da işler tutmuştur.*

Öte yandan köle azadlamak yerine dua etmeyi öngörürken,

*bu hususu dahi kolaylığa bağlamak istemiştir. Gerçekten de köle azadlama Araplar için çok zor bir şey sayılırdı; çünkü köle sayesinde işlerini ücretsiz olarak gördürürler, onlardan yararlanırlardı. Bunun böyle olduğunu bildiği için Muhammed, köle azad-lamanın, "**sarp yokuşa tırmanmak"** kadar zor bir şey olduğunu*

söylerdi. ***Kuran*** *a şu ayeti koymuştu:* ***"Ama o (insanoğlu) 'sarp***

yokuş'a tırmanmayı göze alamadı. O sarp yokuşun ne olduğunu

bilir misin? 'Köle azadlamaktır' o..." *(Beled Suresi, ayet 11-16.)*

25 Sahih-i Buhârî..., c.IIIT s.35.

26 Sahih-i Buhârî..., c.III, s.35.

Ve işte böylesine zor olan bir işi biraz kolaylaştırmak üzere "dua" usulüne yer vermiştir. Günde yüz kere Tanrı'ya dua eden kişilerin on köle azadlamış sayılacaklarını bildirmiştir.[27] Fakat günde yüz kere dua etmenin de fazla bir zorluk olduğunu düşünerek bunu kolaylaştırmak maksadıyla yüz kez dua etmeyi günde on duaya indirmiştir.[28]

Evlilikte babaya ve anaya düşen görevler ya da emzirme süresi ve benzeri hususlar bakımından kolaylıklar sağlamak üzere Bakara Suresi'ne şunları eklemiştir:

> *"Anneler çocuklarını, emzirmeyi tamamlatmak isteyen baba için, tam iki sene emzirirler. Anaların yiyecek ve giyeceğini sağlamak, uygun bir şekilde, çocuk kendisinin olan babaya borçtur. Herkese ancak gücü nispetinde teklifte bulunulur..."* (Bakara Suresi, ayet 233)

Yani anneler, çocuklarını iki yıl süre boyunca emzireceklerdir. Ancak bu sure azami olup, babanın isteğine göre kısaltılabilir. Fakat baba, çocuğunun anasının yiyecek ve giyeceğini sağlamakla yükümlüdür. Ne var ki bu yüküm işi, babayı güç durumda bırakmayacak şekilde ayarlanmalıdır.

Öte yandan domuz eti gibi bazı yiyecekleri haram saymış ve yemek zorunluğunda kalınacak olursa (örneğin ölecek derece aç kalan bir kimsenin domuz eti yemesi gibi) bunda günah olmadığını anlatmak amacıyla *Kur'an*'a ayetler koymuştur (bkz. Bakara Suresi, ayet 173; Mâide Suresi, ayet 3; Nahl Suresi, ayet 115).

Bütün bu ve buna benzer hususlar *"Dinde zorlama olmaz"* hükmünün kapsamına giren şeyler olmakta. Bundan anlaşılması

27 *Sahih-i Buhârî...*, c.XII, 350, hadis no. 2157 ve c.IX, 26, hadis no. 1133.
28 *Sahih-i Buhârî...*, c.XII, 350, hadis no. 2157.

Ve işte böylesine zor olan bir işi biraz kolaylaştırmak üzere

"dua" usulüne yer vermiştir. Günde yüz kere Tann'ya dua eden

kişilerin on köle azadlamış sayılacaklarını bildirmiştir.27 Fakat

günde yüz kere dua etmenin de fazla bir zorluk olduğunu düşünerek bunu kolaylaştırmak maksadıyla yüz kez dua etmeyi günde on duaya indirmiştir.28

Evlilikte babaya ve anaya düşen görevler ya da emzirme suresi ve benzeri hususlar bakımından kolaylıklar sağlamak üzere Bakara Suresi'ne şunları eklemiştir:

"Anneler çocuklarını, emzirmeyi tamamlatmak isteyen baba için, tam iki sene emzirirler. Anaların yiyecek ve giyece

ğini sağlamak, uygun bir şekilde, çocuk kendisinin olan

babaya borçtur. Herkese ancak gücü nispetinde teklifte bul u n u l u r . *(Bakara Suresi, ayet 233) Yani anneler, çocuklarını iki yıl süre boyunca emzirecekler-dir. Ancak bu sure azami olup, babanın isteğine göre kısaltılabi-*

lir. Fakat baba, çocuğunun anasının yiyecek ve giyeceğini sağlamakla yükümlüdür. Ne var ki bu yüküm işi, babayı güç durumda bırakmayacak şekilde ayarlanmalıdır.

Öte yandan domuz eti gibi bazı yiyecekleri haram saymış ve

yemek zorunluğunda kalınacak olursa (örneğin ölecek derece

aç kalan bir kimsenin domuz eti yemesi gibi) bunda günah olm adığını anlatmak amacıyla ***Kur'an*** *a ayetler koym uştur (bkz.*

Bakara Suresi, ayet 173; M âide Suresi, ayet 3; Nahl Suresi, ayet

115).

Bütün bu ve buna benzer hususlar " ***Dinde zorlama olmaz****"*

hükmünün kapsamına giren şeyler olmakta. Bundan anlaşılması

27 Sahih-i B u h ârî..., c.XII, 3 50, hadis no. 2 157 ve c.IX , 2 6 , hadis no. 1133.

28 S ahih-i B uhârî..., c.XII, 3 50, hadis no. 21 5 7 .

gerekir ki, bu hükmün "dinsel hoşgörü" ya da "vicdan özgürlüğü" ile ilgisi yoktur; sadece dinsel görevleri kolaylaştırmakla ilgisi vardır. Daha başka bir deyimle, *"Dinde zorlama yoktur"* ayetinin *"Hiç kimse İslama zorlanamaz"* ya da *"Herkes dilediği dine girmekte ya da dilediği gibi dinini terk etmekte özgürdür"* şeklinde bir anlamı yoktur; çünkü İslam, İslamdan başka bir din olmadığına, başka bir dine yönelenlerin sapık sayıldıklarına, İslamdan çıkanların ölüm cezasına çarptırılacaklarına, kâfirlerin cehennemlik olduklarına dair hükümler yanında insanları İslama sokmaya ve İslamda tutmaya zorlayan "cihad" hükümlerle doludur. Muhammed'in uygulaması da bu doğultuda olmuştur. Muhammed'den sonra iktidara gelenlerin yaptıkları da budur.

II) "İslamda Zorlama Yoktur" İddiasına Sarılanlar, Aklı Şaşırtıcı Bir Mantığa Saplıdırlar

İslamcılar, o kendilerine özgü mantıksızlıklarıyla, insanları İslam dinine sokmak üzere cihad ve öldürme tehditlerine başvurmayı "zorlama" olarak kabul etmezler. Çünkü güya İslama girmeyen kişi, girmemek suretiyle kendi nefsini zorlama altında tutmaktadır. Ve işte cihad yolu ile onu İslam yapmak, bu zorlamadan kurtarmak demek olur; yani kişi, Müslüman olmak sayesinde "ikrah" durumundan uzak kalır. Ve yine güya İslam "ikrahı" (zorlamayı) kabul etmeyen bir din olduğu için, kişiyi bu dine sokmakla, ona "ikrah" olmayan bir ortamda yaşama olanağı sağlanmış olur! Daha başka bir deyimle, İslamı hâkim kılmak üzere cihad etmek, insanları "zorlanma" durumundan kurtarmak demektir. İslamcıların söylemesi şöyle:

> *"... cihadın hikmeti, insanları ikrahtan korumak, ikrahı kabul etmeyen dini hâkim kılarak i'lâi kelimetullah etmek demektir* (İslamı yüceltmektir)... *Bunun için İslamda gayeyi*

gerekir ki, bu hükmün "dinsel hoşgörü" ya da "vicdan özgürlü

*ğü" ile ilgisi yoktur; sadece dinsel görevleri kolaylaştırmakla ilgisi vardır. Daha başka bir deyimle, **"Dinde zorlama yoktur"***

*ayetinin **"Hiç kimse İslama zorlanamaz"** ya da **"Herkes dilediği***

dine girmekte ya da dilediği gibi dinini terk etmekte özgürdür"

şeklinde bir anlamı yoktur; çünkü İslam, İslamdan başka bir din

olmadığına, başka bir dine yönelenlerin sapık sayıldıklarına, İslamdan çıkanların ölüm cezasına çarptırılacaklarına, kâfirlerin cehennemlik olduklarına dair hükümler yanında insanları İslama sokmaya ve İslamda tutmaya zorlayan "cihad" hükümlerle doludur. Muhammed'in uygulaması da bu doğultuda olmuştur.

Muhammed'den sonra iktidara gelenlerin yaptıkları da budur.

II) "İslamda Zorlama Yoktur" İddiasına Satılanlar,

Aklı Şaşırtıcı Bir Mantığa Saplıdırlar

İslamcılar, o kendilerine özgü mantıksızlıklarıyla, insanları

İslam dinine sokmak üzere cihad ve öldürme tehditlerine başvurmayı "zorlama" olarak kabul etmezler. Çünkü güya İslama girmeyen kişi, girmemek suretiyle kendi nefsini zorlama altında

tutmaktadır. Ve işte cihad yolu ile onu İslam yapmak, bu zorlamadan kurtarmak demek olur; yani kişi, M üslüman olmak sayesinde "ikrah" durumundan uzak kalır. Ve yine güya İslam "ikrahı" (zorlamayı) kabul etmeyen bir din olduğu için, kişiyi bu dine sokmakla, ona "ikrah" olmayan bir ortamda yaşama olanağı sağlanmış olur! Daha başka bir deyimle, İslamı hâkim kılmak

üzere cihad etmek, insanları "zorlanma" durumundan kurtarmak

demektir. İslamcıların söylemesi şöyle:

*"... **cihadın hikmeti, insanları ikrahtan korumak**, **ikrahı kabul etmeyen dini hâkim kılarak i'lâi kelimetullah etmek demektir** (İslamı yüceltmektir)... **Bunun için İslamda gayeyi***

41

harb, intikam, katil, tebdili dine icbar değil, (fakat) hasmı mağlup etmek ve kuvvei cebriyesini alıp dininde serbest olarak hükmi hakka tabi' tutmaktır ki i'lâi kelimetullah bundadır. Bu sebeble, her ne zaman Müslümanlara za'f tari olur, Dini hak müdafaa edilmezse fitneler kopacak, cebr-ü ikrâh çoğalacak, bütün beşeriyet herc-ü merce uğrayacaktır...!"[29]

Türkçesi şöyle oluyor: Cihada girişmekten amaç, "zorlama denen şeyi kabul etmeyen" İslam dinini egemen kılarak İslamı yüceltmektir. Bundan dolayı İslamda cihad intikam, öldürmek (katil) gibi eylemler insanları din değiştirmeye zorlamak değil, fakat hasmı yenmek ve onu, cebir gücünden yoksun kılıp özgür olarak Tanrı dinine (İslama) tabi tutmaktır ki, bu da İslamı yüceltmektir. Bunu yapmamamak Müslümanlar için tehlikeli sonuçlar doğurur. Çünkü her ne zaman Müslümanlara güçsüzlük arız olur ve bu yüzden İslam dinini savunamazlarsa, fitne kopar, zorlama çoğalır, bütün insanlık felakete uğrar.

Şimdi gelin bu tuhaf mantığın altından çıkın![30]

Şeriatçılar, Muhammed'in Zorlayıcı Olarak Değil Uyarıcı (Tebliğ Edici) Olarak İş Gördüğünü Söylerler: Yalandır

Biraz yukarda belirttiğimiz gibi, şeriatçıların iddialarına göre Tanrı, zorlamayla değil, fakat "ikna" yoluyla iş görür. Yani insanları şu ya da bu inanca girmeye zorlamaz; sadece peygamber göndererek doğru yolu gösterir; peygamberlerin görevi sadece

29 Elmalılı Hamdi Yazır, *age*, c.1, s.864-865.

30 Celâleddin gibi ünlülerin yorumuna göre *"Dinde zorlama yok"* ayeti, güya Muhammed'e ilk inanan kimselerin, putperestlikle ya da Yahudilikle yetiştirilmiş olan kendi çocuklarını İslama zorlamamaları için konmuştur. Bkz. Elmalılı H. Yazır, *age*, c.I, s.866.

harb, intikam, katil, tebdili dine icbar değil, (fakat) hasmı

mağlup etmek ve kuvvei cebriyesini alıp dininde serbest olarak hükmi hakka tabi' tutmaktır ki i'lâi kelimetullah bundadır. Bu sebeble, her ne zaman Müslümanlara z a f tari olurf

Dini hak müdafaa edilmezse fitneler kopacak**, **cebr-ü ikrah

çoğalacak**, frutân **beşeriyet herc-ü merce uğrayacaktır...!"29

Türkçesi şöyle oluyor: Cihada girişmekten amaç, "zorlama

denen şeyi kabul etmeyen" İslam dinini egemen kılarak İslami

yüceltmektir. Bundan dolayı İslamda cihad intikam, öldürmek

(katil) gibi eylemler insanları din değiştirmeye zorlamak değil,

fakat hasmı yenmek ve onu, cebir gücünden yoksun kılıp özgür

olarak Tanrı dinine (İslama) tabi tutmaktır ki, bu da İslami yüceltmektir. Bunu yapmamamak Müslümanlar için tehlikeli sonuçlar doğurur. Çünkü her ne zaman Müslümanlara güçsüzlük arız olur ve bu yüzden İslam dinini savunamazlarsa, fitne kopar,

zorlama çoğalır, bütün insanlık felakete uğrar.

Şimdi gelin bu tuhaf mantığın altından çıkın!30

Şeriatçılar, Muhammed'in Zorlayıcı Olarak Değil Uyarıcı

(Tebliğ Edici) Olarak İş Gördüğünü Söylerler: Yalandır

Biraz yukarda belirttiğimiz gibi, şeriatçıların iddialarına göre Tanrı, zorlamayla değil, fakat "ikna" yoluyla iş görür. Yani insanları şu ya da bu inanca girmeye zorlamaz; sadece peygamber göndererek doğru yolu gösterir; peygamberlerin görevi sadece

29 Elm alılı Hamdi Yazır, age, c . l , s .864-865.

30 Celâleddin gibi ünlülerin yorum una göre "D in de zorlam a y o k " ayeti, güya Mu-h am m ed e ilk inanan kim selerin, putperestlikle ya da Yahudilikle yetiştirilm iş

olan kendi çocuklarını İslama zorlamamaları için konmuştur. Bkz. Elm alılı H.

Yazır, age, c .l, s.866.

"tebliğ" etmektir. Bu iddialarını kanıtlamak için *Kur'an*'dan örnekler verirler ki, bunlardan biri şöyle:

> *"... Peygamberlere apaçık tebliğden başka bir vazife düşer mi?.."* (Nahl Suresi, ayet 35-37)[31]

Hemen belirtelim ki, bu iddianın, tıpkı benzeri diğer iddialar gibi kandırmadan öteye geçen bir yönü yoktur. Çünkü bir kere, eğer Muhammed "tebliğ" için gönderilmiş olsaydı, müşrikleri (puta tapanları) kılıç yoluyla Müslümanlığa zorlamaz ve *Kur'an*'a, *"Müşrikleri nerede bulursanız öldürün"* (Tevbe Suresi, ayet 5) şeklinde ayetler koymazdı. İslamdan çıkanların boyunlarını vurmazdı. Ya da Medine'ye geçtikten sonra sırf insanları Müslüman yapmak ya da ganimet almak vs... için saldırı savaşlarına başlamazdı. Oysa tarihi gerçek şu ki, ömrünün son 13 yılını geçirdiği Medine dönemi boyunca, elinde kılıcıyla 29 savaş yapmış ve çeşitli yerlere 45 çete yollamıştır. Bu savaşlar, savunma amacına değil, saldırı amacına dayalıdır.

Öte yandan *Kur'an*'da, Muhammed'in "tebliğ" için gönderildiğine dair hükümler olmakla beraber, "korkutmak" ve Tanrı'nın buyruklarını mutlaka ve zorla uygulamak üzere gönderildiğine dair hükümler pek çoktur ve bunlar İslami düzenin temel taşları sayılır. Örneğin A'râf Suresi'nde Muhammed'in, "korkutucu" olmak üzere gönderildiği şöyle anlatılıyor:

> *"...O (Muhammed) yalnızca apaçık bir korkutucudur (nezir)."* (A'raf Suresi, ayet 184)

31 Nahl Suresi'nin 35. ayetinde puta tapanların, *"Allah dileseydi, biz de, babalarımız da Ondan (Tanrı'dan) başkasına tapmaz, Onun emri olmadan bir şeyi de haram kılmazdık"* dedikleri yazılı. Onların bu şekilde konuşmalarına karşı da güya Tanrı, *"Onlardan evvel gelenler de (böyle söylemişler), böyle yapmışlardı. Peygamberlere apaçık tebliğden başka bir vazife düşer mi?.."* (Nahl Suresi, ayet 35-37) diye konuşur.

*"tebliğ" etmektir. Bu iddialarını kanıtlamak için **Kur'an** dan örnekler verirler ki, bunlardan biri şöyle:*

*"... **Peygamberlere apaçık tebliğden başka bir vazife düşer***

***m i? .”** (Nahl Suresi, ayet 35-37)31*

Hemen belirtelim ki, bu iddianın, tıpkı benzeri diğer iddialar

gibi kandırmadan öteye geçen bir yönü yoktur. Çünkü bir kere,

eğer Muhammed "tebliğ” için gönderilmiş olsaydı, müşrikleri

*(puta tapanları) kılıç yoluyla Müslümanlığa zorlamaz ve **Kur'an** a,*

***”Müşrikleri nerede bulursanız öldürün”** (Tevbe Suresi, ayet 5)*

şeklinde ayetler koymazdı. İslamdan çıkanların boyunlarını vurmazdı. Ya da Medine'ye geçtikten sonra sırf insanları Müslüman yapmak ya da ganimet almak vs... için saldırı savaşlarına başlamazdı. Oysa tarihi gerçek şu ki, ömrünün son 13 yılını geçirdiği Medine dönemi boyunca, elinde kılıcıyla 29 savaş yapmış ve çe

şitli yerlere 45 çete yollamıştır. Bu savaşlar, savunma amacına de

ğil, saldın amacına dayalıdır.

*Öte yandan **Kur'an da,** Muhammed'in "tebliğ” için gönderildiğine dair hükümler olmakla beraber, "korkutmak" ve Tanrı'nın buyruklarını mutlaka ve zorla uygulamak üzere gönderildiğine*

dair hükümler pek çoktur ve bunlar İslami düzenin temel taşları

sayılır. Örneğin A 'râf Suresi'nde Muhammed'in, "korkutucu" olmak üzere gönderildiği şöyle anlatılıyor:

”...0 (Muhammed) yalnızca apaçık bir korkutucudur (nez i r) ”** (A'raf Suresi, ayet 184) **31 Nahl Suresi nin 35. ayetinde puta tapanların, "Allah clileseydi, biz de, b a b a la rım ız d a O ndan (T a n rıd a n) b aşkasın a tapm az, Onun eniri olm adan bir şe y i de

haram kılm azdık" dedikleri yazılı. Onların bu şekilde konuşmalarına karşı da güya Tanrı, "Onlardan e v v e l g e le n le r d e (b ö yle sö y le m iş le r), b ö y le yapm ışlardı.

P eygam berlere apaçık teb liğ d en başka b ir vazife d iişer m i/.." (Nahl Suresi, ayet 35-37) diye konuşur.

En'âm Suresi'nde Muhammed'in "korkutma" amacıyla gönderildiğine dair şu var:

> *"(Ey Muhammed!) İndirdiğimiz bu kitap, mübarektir... Mekke ve çevresindekileri onunla korkutasın diye gönderilmiştir."* (En'âm Suresi, ayet 92)

Şûrâ Suresi'nde şöyle yazılı:

> *"(Ey Muhammed!) İşte böyle sana Arapça okunan Kur'an vahyettik. Mekke ve çevresini korkutasın diye..."* (Şûrâ Suresi, ayet 7; ayrıca bkz. Meryem Suresi, 97)

Secde Suresi'nde şöyle diyor:

> *"... (Ey Muhammed!) Senden önce kendilerine bir korkutucu (peygamber) göndermediği toplumu korkutasın diye Tanrı (Kur'an'ı) göndermiştir..."* (Secde Suresi, ayet 1-3)

A'râf Suresi'nde şu var:

> *"... Sana indirilen bir Kitap'tir ... Onunla korkutasın diye indirildi..."* (A'râf Suresi, ayet 1-2. Ayrıca bkz. Kehf Suresi, ayet 1-4; Ahkaf Suresi, ayet 12)

Mâide Suresi'nde Muhammed'in, Yahudilere ve Hıristiyanlara dahi korkutucu olarak gönderildiğine dair şu var:

> *"Ey kitab ehli! Peygamberlerin kesilip gönderilmez olduğu dönemin araya girmesi üzerine size Peygamberimiz (Muhammed) geldi... size müjdeci ve korkutucu geldi artık..."* (Mâide Suresi, ayet 19)

Her ne kadar bazı çevirilerde (örneğin Diyanet çevirisinde) "korkutma" yerine "uyarma" ve "korkutucu" yerine "uyarıcı" sözcükleri yer almış olsa da, *Kur'an*'daki amaç "korkutma" ve "korkutuculukta" bulunma yönündedir, çünkü *Kur'an*'da yer

En'âm Suresi'nde Muhammed'in "korkutma" amacıyla gönderildiğine dair şu var:

"(Ey Muhammed!) İndirdiğimiz bu kitap**, **mübarektir...

***Mekke ve çevresindekileri onunla korkutasın diye gönderilmiştir"** (En'âm Suresi, ayet 92) Şûrâ Suresi'nde şöyle yazılı:*

"(Ey Muhammed!) İşte böyle sana Arapça okunan Kur'an

***vahyettik. Mekke ve çevresini korkutasın diye**. . (Şûrâ Suresi, ayet 7; ayrıca bkz. Meryem Suresi, 97) Secde Suresi'nde şöyle diyor:*

*.. **(Ey Muhammed!) Senden önce kendilerine bir korkutucu (peygamber) göndermediği toplumu korkutasın diye***

***Tanrı (Kur'an'ı) göndermiştir..."** (Secde Suresi, ayet 1-3)*

A'râf Suresi'nde şu var:

*"... **Sana indirilen bir Kitap'tir ... Onunla korkutasın diye***

***indirildi..."** (A'râf Suresi, ayet 1-2. Ayrıca bkz. Kehf Suresi, ayet 1-4; Ahkaf Suresi, ayet 12) Mâide Suresi'nde Muhammed'in, Yahudilere ve Hıristiyanlara dahi korkutucu olarak gönderildiğine dair şu var:*

"Ey kitab ehli! Peygamberlerin kesilip gönderilmez olduğu

dönemin araya girmesi üzerine size Peygamberimiz (Muhammed) geldi... size müjdeci ve korkutucu geldi artık..."

(Mâide Suresi, ayet 19)

Her ne kadar bazı çevirilerde (örneğin Diyanet çevirisinde)

"korkutma" yerine "uyarma" ve "korkutucu" yerine "uyarıcı"

*sözcükleri yer almış olsa da, **Kur'an** daki amaç "korkutma" ve*

*"korkutuculukta" bulunma yönündedir, çünkü **Kuranda,** yer*

alan Arapça sözcükler "inzâr" ve "nezîr" dir. "İnzâr"m karşılığı "korkutma" ve "nezîr"in karşılığı da "korkutucu"dur.[32]

Öte yandan şunu bilmemiz gerekir ki, Muhammed'i *"tebliğ edici"* şeklinde tanımlayan ayetler,•genellikle onun güçsüz durumda bulunduğu zamanlara, daha doğrusu Mekke dönemine aittir. Mekke döneminde Muhammed, henüz güçlü olmadığı ve başka şekilde hareket etmeye de imkân bulamadığı için, kendisini sanki "uyarmak", "tebliğ etmek" için gönderilmiş gibi gösterirdi. Fakat bu tutumunu Medine'ye geçip de güçlendikten sonra değiştirmiş ve İslamı, kılıç yoluyla zorla yaymaya başlamıştır. Daha önceki Mekke döneminde yapamadığını, güçlenmeye başlayınca yapmış, çeteler yollayarak, savaşlar yaparak iş görmüştür. Henüz güçlü bulunmadığı dönemde *Kur'an*'a:

> *"Öğüt ver, çünkü sen yalnızca bir öğütçüsün, onların üzerinde bir zorba değilsin"* (Gaşiye 22-23)

ya da:

> *"Kendilerine kitab verilenlere ve kitapsızlara -'Siz de İslam oldunuz mu?-' de, şayet İslam olurlarsa doğru yola girmişlerdir, yüz çevirirlerse sana yalnız tebliğ etmek düşer..."* (Âl-i İmrân Suresi, ayet 20; ve ayrıca bkz. Mâide Suresi, ayet 92,99; Ra'd Suresi, ayet 40; Nahl Suresi, ayet 35,82; Nûr Suresi, ayet 54; Ankebût Suresi, ayet 18; Fâtır Suresi, ayet 23; Yâsîn Suresi, ayet 17; Teğâbün Suresi, ayet 12)[33]

şeklinde yumuşak ve hoşgörü havası yaratıcı ayetler koyarken, daha sonra güçlenip de saldırgan bir siyasete girişince bu sefer putperestlere ve münafıklara karşı:

32 Turan Dursun, *Kur'an Ansiklopedisi*, Kaynak Yayınları, c.VII, s.185.
33 Ayrıca bkz. Turan Dursun, *age*, c.I, s.187.

alan Arapça sözcükler "inzâr" ve "nezîr" dir. "İnzâr"m karşılığı "korkutma" ve "nezîr"in karşılığı da "korkutucu"dur.32

*Öte yandan şunu bilmemiz gerekir ki, M uhammed'i **"tebliğ***

***edici"** şeklinde tanımlayan ayetler,«genellikle onun güçsüz durumda bulunduğu zamanlara, daha doğrusu Mekke dönemine aittir. Mekke döneminde Muhammed, henüz güçlü olmadığı ve*

başka şekilde hareket etmeye de imkân bulamadığı için, kendisini sanki "uyarmak", "tebliğ etmek" için gönderilmiş gibi gösterirdi. Fakat bu tutumunu Medine'ye geçip de güçlendikten sonra değiştirmiş ve İslamı, kılıç yoluyla zorla yaymaya başlamıştır. Daha önceki M ekke döneminde yapamadığını, güçlenmeye başlayınca yapmış, çeteler yollayarak, savaşlar yaparak iş

*görmüştür. Henüz güçlü bulunmadığı dönemde **Kur'an'** a:*

***"Öğüt ver, çünkü sen yalnızca bir öğütçüsün, onların üzerinde bir zorba değilsin"** (Gaşiye 22-23) ya da:*

"Kendilerine kitab verilenlere ve kitapsızlara -'Siz de İslam

oldunuz mu?-' de, şayet İslam olurlarsa doğru yola girmişlerdir, yüz çevirirlerse sana yalnız tebliğ etmek düşer..."

(Al-i İmrân Suresi, ayet 20; ve ayrıca bkz. Mâide Suresi,

ayet 92,99; Ra'd Suresi, ayet 40; Nahl Suresi, ayet 35,82;

Nûr Suresi, ayet 54; Ankebût Suresi, ayet 18; Fâtır Suresi,

ayet 23; Yâsîn Suresi, ayet 17; Teğâbün Suresi, ayet 12)33

şeklinde yumuşak ve hoşgörü havası yaratıcı ayetler koyarken,

daha sonra güçlenip de saldırgan bir siyasete girişince bu sefer

putperestlere ve münafıklara karşı:

32 Turan Dursun, K u r a n A n sik lo p ed isi, Kaynak Yayınları, c.V II, s. 185.

33 Ayrıca bkz. Turan Dursun, ag e, c.I, s. 187.

> *"Müşrikleri nerede görürseniz öldürün"* (Tevbe Suresi, ayet 5)

ya da:

> *"Onları nerede bulursanız orada öldürün"* (Bakara Suresi, ayet 191, Nisâ Suresi, ayet 89, 91)

ya da:

> *"Ey Peygamber, kâfirlerle ve münafıklarla savaş. Ve onlara katı-sert davran! Varacakları yer, cehennemdir..."* (Tevbe Suresi, ayet 73; Tahrim Suresi, ayet 9; ayrıca bkz. Mâide Suresi, ayet 35; Tevbe Suresi, ayet 41, 79; Hac Suresi, ayet 78; Furkan Suresi, ayet 52)

şeklinde ya da Yahudilere ve Hıristiyanlara karşı:

> *"Kitap verilenlerden Allah'a ve âhiret gününe inanmayan, Allah'ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, Hak dini din edinmeyenlerle, boyunlarını büküp kendi elleriyle cizye verene kadar savaşın"* (Tevbe Suresi, ayet 29)

şeklinde zorlayıcı, dehşet verici, öldürtücü buyruklar getirmiştir. Bunu da yeterli bulmamış, bir de kendi kendini, bütün insanları Müslüman olmaya zorlamak için tehdit etme yetkisiyle donatmıştır. Verilebilecek örneklerden biri şöyle:

> *"De ki; Artık Müslüman olacak mısınız?.. tehdit olunduğunuz şeyin yakın mı, uzak mı olduğunu bilmem."* (Enbiyâ Suresi, ayet 108-111)

Bir diğer örnek şöyle:

> *"Onlar Müslüman olana kadar savaşmaya çağırılacaksınız."* (Fetih Suresi, ayet 16)

Burada sözü edilen milletler Romalılar ya da Acemlerdir.

"Müşrikleri nerede görürseniz öldürün" *(Tevbe Suresi,*

ayet 5)

ya da:

"Onları nerede bulursanız orada öldürün" *(Bakara Suresi,*

ayet 191, Nisâ Suresi, ayet 89, 91)

ya da:

***"Ey Peygamber**, **kâfirlerle ve münafıklarla savaş**. **Ve onlara katı-sert davran! Varacakları yert cehennemdir**. . (Tevbe Suresi, ayet 73; Tahrim Suresi, ayet 9; ayrıca bkz. Mâide Suresi, ayet 35; Tevbe Suresi, ayet 41, 79; Hac Suresi, ayet 78; Furkan Suresi, ayet 52)*

şeklinde ya da Yahudilere ve Hıristiyanlara karşı:

"Kitap verilenlerden Allah'a ve âhiret gününe inanmayan,

Allah'ın ve peygamberinin haram kıldığını haram saymayan, Hak dini din edinmeyenlerle**, **boyunlarını büküp kendi

elleriyle cizye verene kadar savaşın" *(Tevbe Suresi, ayet 29)*

şeklinde zorlayıcı, dehşet verici, öldürtücü buyruklar getirmiştir.

Bunu da yeterli bulmamış, bir de kendi kendini, bütün insanları

Müslüman olmaya zorlamak için tehdit etme yetkisiyle donatmıştır. Verilebilecek örneklerden biri şöyle:

***"De ki; Artık Müslüman olacak mısınız?., tehdit olunduğunuz şeyin yakın mı, uzak mı olduğunu bilmem**." (Enbiyâ Suresi, ayet 108-111)*

Bir diğer örnek şöyle:

*"**Onlar Müslüman olana kadar savaşmaya çağırılacaksın ı z** (Fetih Suresi, ayet 16) Burada sözü edilen milletler Romalılar ya da Acemlerdir.*

46

Bütün bu şiddet hükümleri, Muhammed'in ilk başlarda, yani henüz güçsüz bulunduğu dönemde koyduğu yumuşak ve hoşgörü kılıklı hükümleri ortadan kaldırmıştır. İslam hiçbir dönemde ve hiçbir yerde hoşgörü yoluyla yerleşmemiştir; hep kılıç zoru, korkutma ve dehşet yoluyla yayılmıştır. Türklerin, vuruşmalı savaş yoluyla Müslüman kılınmaları, verilebilecek örneklerin başında gelir.

Türklerin Kılıçla Müslümanlaştırılmaları da Muhammed'in Getirdiği Cihad Buyrukları Yoluyla Olmuştur

Muhammed'in kılıçla İslamı yayma siyasetini, ondan sonra gelen halifeler de izlemişlerdir. Bu siyasetin kurbanları arasında Türkler başyeri işgal ederler. Şu bakımdan ki, Hazar bölgesindeki Türklere karşı Arap saldırıları Halife Osman zamanında ve hicretin 32. yılında başlar. Öte yandan Kuteybe'nin Horasan valiliği sırasında Araplar Türkleri kılıçla Müslümanlığa zorlamışlardır. Kuteybe, Ceyhun nehri ile Buhara kenti arasında bulunan Baykent'i yağma ettikten sonra her şeyi yakıp yıkar, halkı İslama zorlar, İslam olmayanları öldürtür. Kuteybe'nin yerini alan Yezit bin Muhalleb aynı yöntemlerle aynı siyaseti sürdürür. Daha sonra Emevi orduları, Türk topraklarında yağma ve talan işini aynı şiddetle izlerler. Giderek artan bu şiddet siyaseti Samanilerin Maveraünnehir'de bir İslam devleti kurmaları sonucu Türklerin kitle halinde İslama girmeleri yolunu açtı. 963 tarihinde Türklerden 200 bin çadır halkın hep birden İslam dinini kabul ettiği görülür.[34]

34 Bkz. *Türk Tarihinin Ana Hatları*, 1930, İstanbul, Devlet Matbaası; ayrıca bkz. "İslam ve Şiddet", *İkibin'e Doğru* dergisi, 7-13 Haziran 1987, s.17.

Bütün bu şiddet hükümleri, Muhammed'in ilk başlarda, yani

henüz güçsüz bulunduğu dönemde koyduğu yumuşak ve hoşgörü kılıklı hükümleri ortadan kaldırmıştır. İslam hiçbir dönemde ve hiçbir yerde hoşgörü yoluyla yerleşmemiştir; hep kılıç zoru,

korkutma ve dehşet yoluyla yayılmıştır. Türklerin, vuruşmah savaş yoluyla M üslüman kılınmaları, verilebilecek örneklerin ba

şında gelir.

Türklerin Kılıçla Müslümanlaştırılmaları da

Muhammed'in Getirdiği Cihad Buyrukları

Yoluyla Olmuştur

Muhammed'in kılıçla İslamı yayma siyasetini, ondan sonra

gelen halifeler de izlemişlerdir. Bu siyasetin kurbanları arasında

Türkler başyeri işgal ederler. Şu bakımdan ki, Hazar bölgesindeki Türklere karşı Arap saldırıları Halife Osman zamanında ve hicretin 32. yılında başlar. Öte yandan Kuteybe'nin Horasan valiliği sırasında Araplar Türkleri kılıçla Müslümanlığa zorlamışlardır. Kuteybe, Ceyhun nehri ile Buhara kenti arasında bulunan Baykent'i yağma ettikten sonra her şeyi yakıp yıkar, halkı İslama zorlar, İslam olmayanları öldürtür. Kuteybe'nin yerini alan Yezit bin Muhalleb aynı yöntemlerle aynı siyaseti sürdürür. Daha sonra Emevi orduları, Türk topraklarında yağma ve talan işini aynı şiddetle izlerler. Giderek artan bu şiddet siyaseti Sama-nilerin M averaünnehirde bir İslam devleti kurmaları sonucu

Türklerin kitle halinde İslama girmeleri yolunu açtı. 963 tarihinde Türklerden 200 bin çadır halkın hep birden İslam dinini kabul ettiği görülür.34

34 Bkz. Türk Tarihinin A na H a tla rı, 1930, İstanbul, D evlet Matbaası; ayrıca bkz.

"İslam ve Şiddet", İkibin'e D oğru dergisi, 7-13 Haziran 1987, s. 17.

***

Söylemeye gerek yoktur ki, Muhammed'in Medine döneminde yerleştirdiği ve ömrünün sonuna kadar bizzat uyguladığı bu şiddet usulleri ve bu usulleri Tanrı emri olarak öngören *Kur'an* ayetleri, daha önceleri Mekke döneminde konmuş olan ve sanki ikna usullerine yer veriyormuş gibi görünen hükümleri geçersiz kılmıştır; daha doğrusu ikna usullerini kandırma aracı olarak kullanma olasılığını sağlamıştır. Bundan dolayı, seçim usullerini uygulayan Müslüman ülkelerde kökten dinci partiler, iktidara gelebilmek için kuzu postuna bürünüp sanki hoşgörülü imiş gibi ve sanki ikna yöntemleriyle iş göreceklermiş gibi kandırma yollarını denerler. İktidara geldikleri an *"İslamdan başka dine yönelenler sapıktırlar"* şeklindeki buyruklarından başlayıp kişinin tüm yaşamını cendereye sokucu şeriat verilerini uygulamaya çalışırlar.

Şeriatçılar *"İslamda Zulüm Yoktur"* Derler. Yalan ve Kandırmadır!

Kur'an'da "zulm" (zulüm) denen şeyin kötülüğünden söz eden ayetler bulunmakta. Örneğin Bakara Suresi'nden şöyle yazılı:

> *"...Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur."* (Bakara Suresi, ayet 193)

Bu ayetin bir başka okunuşu şöyle:

> *"...Fitne tamamen yok edilinceye ve din de yalnız Allah için oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçerlerse zalimlerden başkasına düşmanlık ve saldırı yoktur."*

Söylemeye gerek yoktur ki, Muhammed'in Medine dönem inde yerleştirdiği ve ömrünün sonuna kadar bizzat uyguladığı bu şiddet usulleri ve bu usulleri Tanrı emri olarak öngören ***Kur'an***

ayetleri, daha önceleri Mekke döneminde konmuş olan ve sanki

ikna usullerine yer veriyormuş gibi görünen hükümleri geçersiz

kılmıştır; daha doğrusu ikna usullerini kandırma aracı olarak

kullanma olasılığını sağlamıştır. Bundan dolayı, seçim usullerini uygulayan Müslüman ülkelerde kökten dinci partiler, iktidara gelebilmek için kuzu postuna bürünüp sanki hoşgörülü imiş gibi ve sanki ikna yöntemleriyle iş göreceklermiş gibi kandırma yollarını denerler. İktidara geldikleri an ***"İslamdan başka dine***

yönelenler sapıktırlar" *şeklindeki buyruklarından başlayıp ki*

şinin tüm yaşamını cendereye sokucu şeriat verilerini uygulamaya çalışırlar.

Şeriatçılar "İslamda Zulüm Yoktur" Derler.

Yalan ve Kandırmadır!

Kur'an' *da "zulm" (zulüm) denen şeyin kötülüğünden söz*

eden ayetler bulunmakta. Örneğin Bakara Suresi'nden şöyle yazılı:

. ***Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur."*** *(Bakara*

Suresi, ayet 193)

Bu ayetin bir başka okunuşu şöyle:

"...Fitne tamamen yok edilinceye ve din de yalnız Allah

için oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçerlerse

zalimlerden başkasına düşmanlık ve saldırı yoktur."

48

Burada geçen *"fitne"* sözcüğü *"mihnet ve belaya sokmak"* demektir ki, *"zulmetmek"* anlamına gelmektedir.[35]

Yine bunun gibi Nisâ Suresi'nin 75.ayet'inde şu yazılı:

> *"Size ne oldu da Allah yolunda ve -Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla- diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğruna savaşmıyorsunuz!"* (Nisâ Suresi, ayet 75)

İslamcılar bu tür ayetleri örnek vererek, İslam dininin "zulme" karşıt olduğunu ve dünyanın neresinde olursa olsun, zulme uğramış çaresizlere, Müslümanların yardım etmeleri, hatta onlar için savaşmaları gerektiğini iddia ederler. Oysa bu iddiaların yalan ve kandırmadan öteye giden bir yönü yoktur. Şu bakımdan ki:

"Zulm" sözcüğü, kişileri fikren ve bedenen özgürlükten yoksun kılmak, eziyet ve haksızlık altında tutmak anlamına gelir. Örneğin bir insanı, bağlı bulunduğu inançlar nedeniyle (faraza Tanrı'sızdır diye) hapsetmek ya da öldürmek *"zulüm yapmak"* demektir ve yapana da "zalim" denir.

Oysa İslama göre bu zulüm değildir. Aksine Tanrı buyruğunu yerine getirmek demektir. Çünkü İslama göre "zulm" denen şey, *"Tanrı ve peygamber buyruklarına aykırı eylemlerde bulunmak"* ya da Tanrı'ya karşı yalan uydurmak ya da Muhammed'e rakip çıkmaktır. Örneğin, Muhammed, kendisine rakip bildiği kimseleri *"zalim"* diye tanıtırdı. Nitekim *"Bize de vahiy geldi"* diye konuşan Müseylemetü'l-kezzâb ve Esved-i Ansî adındaki iki kişiye düşman olmuş ve *Kur'an*'a şu ayeti koymuştur:

35 Elmalılı H. Yazır, *age*, c.I, s.695 vd.

*Burada geçen "**fitne**" sözcüğü "* ***mihnet ve belaya sokmak"*** *demektir ki, "* ***zulmetmek****" anlamına gelmektedir.35*

Yine bunun gibi Nisâ Suresi'nin 75.ayet'inde şu yazılı:

"Size ne oldu da Allah yolunda ve -Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar; bize tarafından bir sahip gönder;

bize katından bir yardımcı yolla- diyen zavallı erkekler\ kadınlar ve çocuklar uğruna savaşmıyorsunuz!" *(Nisâ Suresi, ayet 75)*

İslamcılar bu tür ayetleri örnek vererek, İslam dininin

"zulme" karşıt olduğunu ve dünyanın neresinde olursa olsun,

zulme uğramış çaresizlere, Müslümanların yardım etmeleri, hatta onlar için savaşmaları gerektiğini iddia ederler. Oysa bu iddiaların yalan ve kandırmadan öteye giden bir yönü yoktur. Şu bakımdan ki:

"Zulm" sözcüğü, kişileri fikren ve bedenen özgürlükten yoksun kılmak, eziyet ve haksızlık altında tutmak anlamına gelir.

Örneğin bir insanı, bağlı bulunduğu inançlar nedeniyle (faraza

Tanrı'sızdır diye) hapsetmek ya da öldürmek " ***zulüm yapmak****"*

demektir ve yapana da "zalim" denir.

Oysa İslama göre bu zulüm değildir. Aksine Tanrı buyruğunu yerine getirmek demektir. Çünkü İslama göre "zulm" denen şey, " ***Tanrı ve peygamber buyruklarına aykırı eylemlerde bulunmak"*** *ya da Tanrıya karşı yalan uydurmak ya da Muhammed'e rakip çıkmaktır. Örneğin, Muhammed, kendisine rakip bildiği*

*kimseleri "**zalim**" diye tanıtırdı. Nitekim "**Bize de vahiy geldi**"*

diye konuşan M üseylemetü'l-kezzâb ve Esved-i Ansî adındaki

iki kişiye düşman olmuş ve ***Kur'aria*** *şu ayeti koymuştur:*

35 Elm alılı H. Yazır, age, c.I, s.695 vd.

"Allah'a karşı yalan uydurandan, yahut kendisine hiçbir şey vahyedilmemişken -'Bana da vahyolundu'- diyenden ve -'Ben de Allah'ın indirdiği ayetlerin benzerini indireceğim'- diyenden daha zalim kim vardır?.." (En'âm Suresi, ayet 93)[36]

Öte yandan *Kur'an*'daki buyruklar yerine başka buyrukları (örneğin insan yapısı kanunları) uygulamak, zulmetmek demektir. Nitekim Mâide Suresi'nde şöyle yazılı:

"...Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar zâlimlerdir" (Mâide Suresi, ayet 45). Bazı ayetlerde "zalim" sözcüğü yerine "fâsık" ya da "kâfir" sözcükleri kullanılmıştır.

Yine bunun gibi Bakara Suresi'nde şu var:

"...Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktur." (Bakara Suresi, ayet 193)

Burada geçen *"zulmedenler"* deyimi, Tanrı'nın buyruklarını benimsemeyenler (örneğin müşrikler/puta tapanlar) için kullanılmıştır. Nitekim ayet aynen şöyle:

"Fitne (kâfirlik) *kalmayıp, yalnız Allah'ın dini* (İslamiyet) *ortada kalana kadar onlarla* (kâfirlerle) *savaşın. Eğer vazgeçerlerse* (kâfirlikten vazgeçip İslam olurlarsa) *sataşmayın. Zulmedenler'den başkasına düşmanlık yoktur..."* (Bakara Suresi, ayet 193)

Yine bunun gibi En'âm Suresi'nde şöyle yazılı:

".. Kur'andaki buyruklara benzer buyruk indireceğim diyenden daha zalim kim var ki?" (En'âm Suresi, ayet 93)

Görülüyor ki, *Kur'an*'daki buyruklar yerine, *Kur'an* dışı buyrukları (örneğin insan yapısı kanunları) uygulamak, zulmetmek

36 Elmalılı H. Yazır, *age*, c.III, s.1976.

*" **Allah'a karşı yalan uydurandan**, **yahut kendisine hiçbir şey***

vahyedilmemişken - 'Bana da vahyolundu - diyenden ve -'Ben

***de Allah'ın indirdiği ayetlerin benzerini indireceğim'- diyenden daha zalim kim vardır?.."** (En'âm Suresi, ayet 93)36*

*Öte yandan **Kur'an'** daki buyruklar yerine başka buyrukları*

(örneğin insan yapısı kanunları) uygulamak, zulmetmek demektir. Nitekim Mâide Suresi'nde şöyle yazılı:

***Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler, işte onlar zâlimlerdir"** (Mâide Suresi, ayet 45). Bazı ayetlerde "zalim” sözcüğü yerine "fâsık" ya da "kâfir" sözcükleri kullanılmıştır.*

Yine bunun gibi Bakara Suresi’nde şu var:

*. **Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktu r”** (Bakara*

Suresi, ayet 193)

*Burada geçen " **zulmedenler**" deyimi, Tanrı’nın buyruklarını*

benimsemeyenler (örneğin müşrikler/puta tapanlar) için kullanılmıştır. Nitekim ayet aynen şöyle:

*" **Fitne** (kâfirlik) **kalmayıp**, **yalnız Allah'ın dini** (İslamiyet)*

***ortada kalana kadar onlarla** (kâfirlerle) **savaşın. Eğer vazgeçerlerse** (kâfirlikten vazgeçip İslam olurlarsa) **sataşmayın. Zulmedenlerden başkasına düşmanlık yoktu r...”** (Bakara Suresi, ayet 193) Yine bunun gibi En’âm Suresi'nde şöyle yazılı:*

Kurandaki buyruklara benzer buyruk indireceğim diyenden daha zalim kim var ki?"** (En'âm Suresi, ayet 93) Görülüyor ki, **Kur'an** daki buyruklar yerine, **Kuran** dışı buyrukları (örneğin insan yapısı kanunları) uygulamak, zulmetmek **36 E lm alılı H. Yazır, a g e , c.III, s. 1976.

oluyor; bu tür buyruklar altında yaşayan Müslümanlar, zulüm altında yaşıyor sayılırlar ve onları İslami buyruklar dışındaki buyruklar altında tutanlar da "zalim" sayılırlar. Örneğin *Kur'an*'da *"müşrikleri öldürün"* diye buyruk var (Tevbe Suresi ayet 5). Söylemeye gerek yok ki, farklı bir dinsel inanca bağlıdırlar diye müşrikleri öldürmek akla ve vicdana ters düşer. Ne var ki, *Kur'an*'daki bu buyruğu geçersiz sayıp bunun yerine, örneğin *"Müşrikler öldürülmezler"* şeklinde bir buyruk koyacak olursanız, "zalim"lerden sayılırsınız.

Yine bunun gibi, *Kur'an*'da, iki kadının şahitliğinin bir erkeğin şahitliğine bedel olduğuna dair ayet var; Muhammed'in söylemesine göre ayet, *"Kadınlar aklen ve dinen dûn'durlar (eksiktirler)"* şeklindeki bir gerekçeye dayalı. Söylemeye gerek yok ki, böyle bir buyruk, kadınlar bakımından eziyet ve haksızlık yaratan bir buyruktur. Ne var ki, bu ayet yerine *"Kadının şahitliği erkeğin şahitliğine eşittir"* şeklinde bir hükmü uygulamaya kalkışacak olursanız, İslama göre zulüm yoluna başvurmuş sayılırsınız. Örnekleri çoğaltmak kolay. Fakat anlatmak istediğimiz şudur ki, Muhammed, "zulüm" sözcüğünü, eziyet ve haksızlığa uğramışlık açısından değil, Müslümanların, İslami buyruklara göre yaşayıp yaşamamalarına göre değerlendirmiştir. Bu değerlemeye göre, eğer Müslümanlar Tanrı buyruklarına (örneğin *Kur'an* ayetlerine) bağlı olarak yaşamıyorlarsa zulüm altında sayılırlar. Ve yine, eğer iktidarlar, Tanrı buyruğu sayılan hükümlere göre hükmetmiyorlarsa "zalim" olarak iş görüyorlar demektir!

Yine bunun gibi İslamdan çıkmak öldürülmeyi gerektirir. Bu hükmü kaldırıp yerine *"İslamdan çıkmak suç ve günah sayılmaz"* şeklinde bir hüküm getirecek olursanız, zulüm yolunu tutmuş sayılırsınız. Örnekleri çoğaltmak kolay. Fakat söylemek istediğimiz şey, *Kur'an*'daki *"zulüm"* ve *"zalim"* sözcükleriyle an-

oluyor; bu tür buyruklar altında yaşayan Müslümanlar, zulüm

altında yaşıyor sayılırlar ve onları İslami buyruklar dışındaki

buyruklar altında tutanlar da "zalim" sayılırlar. Örneğin

***Kur'an'da "müşrikleri öldürün"** diye buyruk var (Tevbe Suresi*

*ayet 5). Söylemeye gerek yok ki, farklı bir dinsel inanca bağlıdırlar diye müşrikleri öldürmek akla ve vicdana ters düşer. Ne var ki, **Kurandaki** bu buyruğu geçersiz sayıp bunun yerine, örneğin " **Müşrikler öldürülmezler"** şeklinde bir buyruk koyacak olursanız, "zalim lerden sayılırsınız.*

*Yine bunun gibi, **Kur'an** da, iki kadının şahitliğinin bir erke*

*ğin şahitliğine bedel olduğuna dair ayet var; Muhammed'in söylemesine göre ayet, **"Kadınlar aklen ve dinen dûndurlar (eksiktirler)"** şeklindeki bir gerekçeye dayalı. Söylemeye gerek yok ki, böyle bir buyruk, kadınlar bakımından eziyet ve haksızlık yaratan bir buyruktur. Ne var ki, bu ayet yerine **"Kadının şahitliği erkeğin şahitliğine eşittir"** şeklinde bir hükmü uygulamaya kalkı*

şacak olursanız, İslama göre zulüm yoluna başvurmuş sayılırsınız. Örnekleri çoğaltmak kolay. Fakat anlatmak istediğimiz şudur ki, Muhammed, "zulüm" sözcüğünü, eziyet ve haksızlığa uğramışlık açısından değil, Müslümanların, İslami buyruklara göre yaşayıp yaşamamalarına göre değerlendirmiştir. Bu değerlemeye

*göre, eğer Müslümanlar Tanrı buyruklarına (örneğin **Kur'an***

ayetlerine) bağlı olarak yaşamıyorlarsa zulüm altında sayılırlar.

Ve yine, eğer iktidarlar, Tanrı buyruğu sayılan hükümlere göre

hükmetmiyorlarsa "zalim" olarak iş görüyorlar demektir!

Yine bunun gibi İslamdan çıkmak öldürülmeyi gerektirir. Bu

*hükmü kaldırıp yerine **"İslamdan çıkmak suç ve günah sayılmaz"** şeklinde bir hüküm getirecek olursanız, zulüm yolunu tutmuş sayılırsınız. Örnekleri*

çoğaltmak kolay. Fakat söylemek istediğimiz şey, ***Kur'an1*** *daki* ***"zulüm"*** *ve* ***"zalim"*** *sözcükleriyle an51*

latılmak istenen şey, özgürlüklerden yoksun edilmekle ilgili değil, İslamdan yoksun kılınmakla, İslamın dışında tutulmakla, İslamdan gayri bir rejim altında yaşamak zorunda bırakılmaktır.

***

Şimdi bu gerçeği göz önünde tutarak, geliniz biraz yukarda zikrettiğimiz Nisâ Suresi'nin 75. ayetini tekrar ele alalım:

> *"Size ne oldu da Allah yolunda ve -Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder, bize katından bir yardımcı yolla- diyen zavallı erkekler, kadınlar ve çocuklar uğruna savaşmıyorsunuz!"* (Nisâ Suresi, ayet 75)

İslamcılar bu ayeti, zulm altında tutulmuş, yani "özgürlüğünden yoksun kılınmış", "haksızlığa uğramış" ya da "eziyet görmüş" insanlar için konmuş gibi göstermeye çalışırlar. Oysa Muhammed bu ayeti, her kim olursa olsun zulüm ve haksızlığa uğramış olanlar için koymamış, sadece Müslümanların, İslamdan başka bir dine bağlı yönetim altında kalmalarının *"zulm'e uğramak"* olduğunu anlatmak için koymuştur. Daha doğrusu, Mekke'den Medine'ye hicret ettikten sonra, kendisiyle birlikte (ya da daha sonra) hicret etmeyen ya da edemeyen Müslümanlarla ilgili olmak üzere koymuştur. Koyarken de taraftarlarını, Mekke'de kalan bu Müslümanları kurtarmak üzere savaşa zorlayıp Mekke'yi fethetme amacını gütmüştür. Mekke'de kalan ve müşriklerle birlikte yaşama zorunluğunda bulunan Müslümanların "zulüm altında yaşadıklarını, Kureyş tarafından hapsedildiklerini ve göç etme olasılığına sahip kılınmadıklarını" söylemiş ve bunu bahane edip taraftarlarını Mekke'yi fetih savaşına hazırlamaya çalış-

latılmak istenen şey, özgürlüklerden yoksun edilmekle ilgili de

ğil, İslamdan yoksun kılınmakla, İslamın dışında tutulmakla, İslamdan gayri bir rejim altında yaşamak zorunda bırakılmaktır.

Şimdi bu gerçeği göz önünde tutarak, geliniz biraz yukarda

zikrettiğimiz Nisâ Suresi'nin 75. ayetini tekrar ele alalım:

"Size ne oldu da Allah yolunda ve -Rabbimiz! Bizi, halkı zalim olan bu şehirden çıkar, bize tarafından bir sahip gönder;

bize katından bir yardımcı yolla- diyen zavallı erkekler; kadınlar ve çocuklar uğruna savaşmıyorsunuz!" *(Nisâ Suresi, ayet 75)*

İslamcılar bu ayeti, zulm altında tutulmuş, yani "özgürlüğünden yoksun kılınmış", "haksızlığa uğramış" ya da "eziyet görmüş" insanlar için konmuş gibi göstermeye çalışırlar. Oysa Muhammed bu ayeti, her kim olursa olsun zulüm ve haksızlığa uğramış olanlar için koymamış, sadece Müslümanların, İslamdan başka bir dine bağlı yönetim altında kalmalarının ***"zulm'e uğramak"*** *olduğunu anlatmak için koymuştur. Daha doğrusu, Mekke'den Medine'ye hicret ettikten sonra, kendisiyle birlikte (ya da daha sonra) hicret etmeyen ya da edemeyen Müslümanlarla ilgili olmak üzere koymuştur. Koyarken de taraftarlarını, Mekke'de kalan bu Müslümanları kurtarmak üzere savaşa zorlayıp Mekke'yi fethetme amacını gütmüştür. Mekke'de kalan ve müşriklerle birlikte yaşama zorunluğunda bulunan Müslümanların "zulüm altında yaşadıklarını, Kureyş tarafından hapsedildiklerini ve göç*

etme olasılığına sahip kılınmadıklarınt" söylemiş ve bunu bahane edip taraftarlarını Mekke'yi fetih savaşına hazırlamaya çalış

mıştır. Nisa Suresi'ne koyduğu ayetlerle (örneğin ayet 75) Mekke'deki Müslüman erkek ve kadınların ve onların çocuklarının işkence hayatı yaşadıklarını, Tanrı'dan yardım için feryatta bulunduklarını söylemiştir. "Çocukları" da zikretmiştir ki, Kureyşlilerin insanlık dışı hareket ettikleri kanısını yaratıp taraftarlarını biraz daha kışkırtsın ve Mekke'nin fethine katılmaları olasılığını yaratsın diye! Oysa Mekke'de kalan Müslümanlar, Kureyşliler tarafından haksızlığa ve eziyete uğramış değillerdi.

Esasen yukardaki (ve benzeri) ayetlerin, Müslümanları, zulüm ve haksızlık gören bütün insanların ya da halkların yardımına koşmalarını sağlamakla ilgisi yoktur. Sadece hicret etmeyip Mekke'de kalmış olan Müslümanlarla ilgisi vardır ki, kıyasen yabancı egemenliği altında yaşayan Müslümanları kurtarmakla da ilgilidir.

Daha başka bir deyimle bu tür ayetler, zulüm ve haksızlık gören Hıristiyanlara ya da Yahudilere, Müslümanların yardımını sağlamakla hiçbir ilgisi yoktur. Yine tekrar edelim ki, İslami anlamda "zulüm" ve "haksızlık" deyimleri, Müslümanların İslami olmayan hükümlere ya da iktidara tabi tutulmaları şeklindeki eylemleri kapsar. Eğer Müslüman olmayanlar (örneğin Hıristiyanlar ve Yahudiler), kendi diyarlarında ve kendi yönetimleri altında zulüm ve haksızlık görüyorlarsa, onları bu zulüm ve haksızlıktan kurtarmak için Müslümanların savaşmaları söz konusu değildir. Müslümanların görevi onları kurtarmak değil, aksine müşrikleri öldürmek ya da Yahudilere ve Hıristiyanlara karşı, onlar "hak di-ni"ni (yani İslamı) kabul edene ya da "cizye" (kafa parası) verene kadar savaşmaktır (Tevbe Suresi, ayet 5, 29).

Şeriatçılar *"Kur'an'da dini yaymak için ayet yoktur"* der; yalandır.

mıştır. Nisa Suresi'ne koyduğu ayetlerle (örneğin ayet 75) Mekke'deki Müslüman erkek ve kadınların ve onların çocuklarının işkence hayatı yaşadıklarını, Tanrı'dan yardım için feryatta bulunduklarını söylemiştir.

"Çocukları" da zikretmiştir ki, Kureyşlile-rin insanlık dışı hareket ettikleri kanısını yaratıp taraftarlarını biraz daha kışkırtsın ve Mekke'nin fethine katılmaları olasılığını yaratsın diye! Oysa Mekke'de kalan Müslümanlar, Kureyşliler

tarafından haksızlığa ve eziyete uğramış değillerdi.

Esasen yukardaki (ve benzeri) ayetlerin, M üslümanları, zulüm ve haksızlık gören bütün insanların ya da halkların yardımına koşmalarını sağlamakla ilgisi yoktur. Sadece hicret etmeyip Mekke'de kalmış olan Müslümanlarla ilgisi vardır ki, kıyasen

yabancı egemenliği altında yaşayan M üslümanları kurtarmakla

da ilgilidir.

Daha başka bir deyimle bu tür ayetler, zulüm ve haksızlık gören Hıristiyanlara ya da Yahudilere, Müslümanların yardımını sağlamakla hiçbir ilgisi yoktur. Yine tekrar edelim ki, İslami anlamda "zulüm" ve "haksızlık" deyimleri, Müslümanların İslami olmayan hükümlere ya da iktidara tabi tutulmaları şeklindeki eylemleri kapsar. Eğer Müslüman olmayanlar (örneğin Hıristiyanlar ve Yahudiler), kendi diyarlarında ve kendi yönetimleri altında

zulüm ve haksızlık görüyorlarsa, onları bu zulüm ve haksızlıktan

kurtarmak için Müslümanların savaşmaları söz konusu değildir.

Müslümanların görevi onları kurtarmak değil, aksine müşrikleri

öldürmek ya da Yahudilere ve Hıristiyanlara karşı, onlar "hak di-

ni"ni (yani İslami) kabul edene ya da "cizye" (kafa parası) verene

kadar savaşmaktır (Tevbe Suresi, ayet 5, 29).

*Şeriatçılar **"Kur'an da dini yaymak için ayet yoktur"** der; yalandır.*

"Cihad saldırganlık amacına değil fakat savunma amacına dayalıdır" derler;[37] yalandır.

"Cihad, vuruşmalı, öldürüşmeli çatışmayı değil, fikir yolu ile savaşımı gerektirir" derler; yalandır!

İslamcılar, İslam dinini hoşgölü ve barışçı ve silahlı savaşa yer vermez bir dinmiş gibi göstermek için *Kur'an*'ın:

> *"...Kâfirlere boyun eğme ve bununla (Kur'an ile) onlara karşı olanca gücünle büyük bir savaş ver..."* (Furkan Suresi, ayet 52)

şeklindeki ayetlerini örnek verirler ve "cihad" sözcüğünün vuruşmalı ya da öldürüşmeli savaş anlamına gelmeyip sadece "çaba sarfetme" (cehd'de buluma) demek olduğunu ve *Kur'an*'da dini yaymak için savaş emri bulunmadığını iddia ederler.

Oysa *Kur'an*'da Müslümanların kâfirlere karşı malları ve canları ile savaşmaları gerektiğini, ve daha başka bir deyimle cihad sözüğünün öldürüşme ve saldırı yolu ile dinin yayılmasına cevaz verdiğini öngören pek çok hüküm vardır. Örnek olarak verilecek ayetlerden biri şöyle:

> *"...ve mallarınızla ve canlarınızla savaşın Tanrı yolunda..."* (Tevbe suresi, ayet 41)

Yine aynı surenin 5. ayetinde "Müşrikleri nerede bulursanız öldürün..." diye yazılı. Yine bu aynı Tevbe Suresi'nde Hıristiyanlarla ve Yahudilerle İslamı kabul etmelerine ya da etmedikleri takdirde küçülerek cizye (kafa parası) vermeye razı olmalarına kadar savaşmak gerektiği yazılıdır.

Yine bunun gibi Bakara Suresi'nin 191. ayetinde İslamdan başka din kalmayıncaya kadar savaş emredilmiştir. Saff Suresi'nde İslamın tek gerçek din olduğu ve Muhammed'in bu dini

37 Örneğin Ömer Rıza Doğrul'un *Kur'an* çevirisine (s.55, not. 168) bakınız.

"Cihad saldırganlık amacına değil fakat savunma amacına

dayalıdır" *derler;37 yalandır.*

*"**Cihad, vuruşmalı, öldürüşmeli çatışmayı değil, fikir yolu ile***

***savaşımı gerektirir”** derler; yalandır!*

İslamcılar, İslam dinini hoşgölü ve barışçı ve silahlı savaşa

*yer vermez bir dinmiş gibi göstermek için **Kur'an** m:*

.Kâfirlere boyun eğme ve bununla (Kur'an ile) onlara

***karşı olanca gücünle büyük bir savaş v e r .** (Furkan Suresi, ayet 52)*

şeklindeki ayetlerini örnek verirler ve "cihad" sözcüğünün vu-

*ruşmalı ya da öldürüşmeli savaş anlamına gelmeyip sadece "çaba sarfetme" (cehd'de buluma) demek olduğunu ve **Kur'an'** da dini yaymak için savaş emri bulunmadığını iddia ederler.*

*Oysa **Kur'an'** da Müslümanların kâfirlere karşı malları ve*

canlan ile savaşmaları gerektiğini, ve daha başka bir deyimle cihad sözüğünün öldürüşme ve saldırı yolu ile dinin yayılmasına cevaz verdiğini öngören pek çok hüküm vardır. Örnek olarak

verilecek ayetlerden biri şöyle:

*"**...ve mallarınızla ve canlarınızla savaşın Tanrı yolunda. ..”** (Tevbe suresi, ayet 41) Yine aynı surenin 5. ayetinde "Müşrikleri nerede bulursanız*

öldürün..." diye yazılı. Yine bu aynı Tevbe Suresi’nde Hıristi-

yanlarla ve Yahudilerle İslamı kabul etmelerine ya da etmedikleri takdirde küçülerek cizye (kafa parası) vermeye razı olmalarına kadar savaşmak gerektiği yazılıdır.

Yine bunun gibi Bakara Suresinin 191. ayetinde İslamdan

*başka din kalmayıncaya kadar savaş emredilmiştir. Saff Suresi’nde İslamın tek gerçek din olduğu ve Muhammed'in bu dini **37 Örneğin Ömer Rıza D***

oğru lu n K u r a n çevirisine (s.55, not. 168) bakınız.

bütün dinlere üstün kılmak, yani yaymak için savaş vermekle ve Müslümanları mallarıyla ve canlarıyla bu savaşa katmakla görevlendirildiği bildirilmekte (ayet 9-11).[38]

Bütün bunlar bir yana, fakat bir de şu var ki, Muhammed İslam dinini yaymak için ömrü boyunca silahlı cihad yoluna başvurmuştur. Bu konuda verilebilecek nice örneklerden biri şudur ki, Beni Kaynuka'yı İslama girmek için çağırmış, kabul etmedikleri için üzerlerine saldırmıştır. Silahlı olarak verdiği savaşların sayısı 29 olup gönderdiği çetelerin sayısı ise 40'tır.[39]

İslamm İlim Öğrenimine Önem Verdiği ve Batı Dünyasının İslam Sayesinde İlme Kavuştuğu İddiasındaki Yalanlar

Şeriatçılar, İslam dininin "ilme", "okumaya", "araştırmaya" büyük önem verdiğini, çünkü Tanrı'nın "oku" diye emrettiğini ve bununla her Müslüman kişiye ilim öğrenmeyi, araştırma yapmayı farz kıldığını söylerler. Bu iddialarını desteklemek üzere *Kur'an*'dan şu tür ayetleri örnek verirler:

> *"Ey Muhammed! Yaratan, insanı pıhtılaşmış kandan yaratan Rabbinin adıyla OKU! Kalemle öğreten insana bilmediğini bildiren Rabbin en büyük kerem sahibidir."* (Alak Suresi, ayet 1-5)

Bu doğrultuda olmak üzere Muhammed'in:

> *"İlim öğrenmek her Müslüman'a farz'dır. İlim, mü'minin yitiğidir. Onu nerede bulursa alsın"*

38 Bu konuda Turan Dursun'un *Kur'an Ansiklopedisi* adlı yapıtında "Cihad" bölümüne bakınız. Ayrıca bkz. Elmalılı, *age*, c.I, s.698.
39 Siyer İbn İshak, s.368.

bütün dinlere üstün kılmak, yani yaymak için savaş vermekle ve

Müslümanları mallarıyla ve canlarıyla bu savaşa katmakla görevlendirildiği bildirilmekte (ayet 9-11).38

Bütün bunlar bir yana, fakat bir de şu var ki, Muhammed İslam dinini yaymak için ömrü boyunca silahlı cihad yoluna başvurmuştur. Bu konuda verilebilecek nice örneklerden biri şudur ki, Beni Kaynuka'yı İslama girmek için çağırmış, kabul etmedikleri için üzerlerine saldırmıştır. Silahlı olarak verdiği savaşların sayısı 29 olup gönderdiği çetelerin sayısı ise 40'tır.39

İslamm İlim Öğrenimine Önem Verdiği ve Batı Dünyasının

İslam Sayesinde İlme Kavuştuğu İddiasındaki Yalanlar

Şeriatçılar, İslam dininin "ilme", "okumaya1, "araştırmaya"*

büyük önem verdiğini, çünkü Tanrı'nın "oku" diye emrettiğini

ve bununla her Müslüman kişiye ilim öğrenmeyi, araştırma yapmayı farz kıldığını söylerler. Bu iddialarını desteklemek üzere

***Kur'an** dan şu tür ayetleri örnek verirler:*

***"Ey Muhammed! Yaratan, insanı pıhtılaşmış kandan yaratan Rabbinin adıyla OKU! Kalemle öğreten insana bilmediğini bildiren Rabbin en büyük kerem sahibidir."** (Alak Suresi, ayet 1-5)*

Bu doğrultuda olmak üzere Muhammed'in:

"İlim öğrenmek her Müslüman a farz dır. İlim, müminin y itiğidir. Onu nerede bulursa alsın"

38 Bu konuda Turan Dursun'un K u r a n A n siklopedisi adlı yapıtında "Cihad" bölümüne bakınız. Ayrıca bkz. E lm alılı, age, c.l, s.698.

39 Siyer İbn İshak, s.368.

şeklinde konuştuğunu eklerler. Oysa bu iddialar da yalan ve kandırmaya dayalıdır. Çünkü, bu buyruklarda yer alan "oku" ve "ilim" sözcüklerinin, akıl ve deney ürünü kitapları okumakla ya da akılcı ilimleri öğrenmekle ve araştırma yapmakla hiçbir ilgisi yoktur. Bu buyruklar, Muhammed'in okuma-yazma bilmediğini ve bu nedenle başka kitaplardan (örneğin *Tevrat*'tan ya da *İncil*'den) aktarmalar yapmadığını, sadece Tanrı'dan gelen vahiylere göre iş gördüğünü ve *Kur'an*'ın Tanrı sözlerinden oluştuğunu anlatmak üzere konmuştur. Bakınız nasıl:

Bir kere *Kur'an*'da geçen "ilim" sözcüğü, araştırma ve deney yoluyla elde edilen bilgiler anlamında değil, fakat sadece *Kur'an* karşılığı olmak üzere kullanılmıştır; böylece *Kur'an*'ın kendisi her türlü ilmin kaynağı sayılmıştır. Hem de öylesine ki, *Kur'an* dışında ilim olmadığı kanısı yaratılmıştır. Anımsatalım ki, vaktiyle İskenderiye Kitaplığı'nı yakanlar, bu zihniyetin insanlarıydılar.

Öte yandan *Kur'an*'daki "oku" emri, Tanrı'nın indirdiği vahiylerin Muhammed tarafından okunması gerektiği anlamına gelmekte. Tanrı güya Cebrail'i göndermiş ve onunla Muhammed'e "oku" emrini vermiştir. Nitekim yukarıdaki ayete göre Tanrı, Cebrail aracılığıyla gönderdiği vahyi okusun diye Muhammed'e şöyle demekte:

> *"Ey Muhammed! Yaratan... Rabbinin adıyla OKU..."*
> (Alak Suresi, ayet 1-5)

(Anlaşılan o ki, Muhammed bu ayeti *Kitab-ı Mukaddes*'ten esinlenerek koymuştur. Kitab-ı Mukaddes'in İsaiah 40: 6 bölümüne bakınız. Ayrıca bkz. W. Muir, *The Life of Mohamad*, 1923, Edinburg, s.560, not 1.)

şeklinde konuştuğunu eklerler. Oysa bu iddialar da yalan ve

kandırmaya dayalıdır. Çünkü, bu buyruklarda yer alan "oku" ve

"ilim" sözcüklerinin, akıl ve deney ürünü kitapları okumakla ya

da akılcı ilimleri öğrenmekle ve araştırma yapmakla hiçbir ilgisi yoktur. Bu buyruklar, M uhammed'in okuma-yazma bilmedi

*ğini ve bu nedenle başka kitaplardan (örneğin **Tevrat'tan** ya da*

***İncil'den)** aktarmalar yapmadığını, sadece Tanrı'dan gelen vahiylere göre iş gördüğünü ve **K u ran ın** Tanrı sözlerinden oluştu*

ğunu anlatmak üzere konmuştur. Bakınız nasıl:

*Bir kere **Kuran'** da geçen "ilim" sözcüğü, araştırma ve deney*

yoluyla elde edilen bilgiler anlamında değil, fakat sadece

Kur'an** karşılığı olmak üzere kullanılmıştır; böylece **Kur'anm

kendisi her türlü ilmin kaynağı sayılmıştır. Hem de öylesine ki,

***Kur'an** dışında ilim olmadığı kanısı yaratılmıştır. Anımsatalım*

ki, vaktiyle İskenderiye Kitaplığı'nı yakanlar, bu zihniyetin insanlarıydılar.

*Öte yandan **Kur** W d a k i "oku" emri, Tann'mn indirdiği vahiylerin Muhammed tarafından okunması gerektiği anlamına gelmekte. Tanrı güya Cebrail'i göndermiş ve onunla Muhammed'e "oku" emrini vermiştir. Nitekim yukarıdaki ayete göre*

Tanrı, Cebrail aracılığıyla gönderdiği vahyi okusun diye Mu-

hammed'e şöyle demekte:

***"Ey Muhammed! Yaratan**... **Rabbinin adıyla OKU** ..."*

(Alak Suresi, ayet 1-5)

*(Anlaşılan o ki, Muhammed bu ayeti **Kitab-ı Mukaddesten***

*esinlenerek koymuştur. Kitab-ı M ukaddes'in İsaiah 40: 6 bölümüne bakınız. Ayrıca bkz. W. Muir, **The Life ofMohamad,** 1923, Edinburg, s.560, not 1.)*

Ne var ki Muhammed, Tanrı'nın bu emrine karşı, "Ben okuma bilmem..." diyerek yanıt veriyor. Hani sanki o her şeyi bildiğini söyleyen Tanrı, Muhammed'in okuma bilmediğinden habersizdir. Nitekim Muhammed, "Ben okuma bilmem" deyince Tanrı da kendisine, "O halde bu gönderdiğim vahiyleri ben sana okurum..." diye karşılık vermekte.

Eğer Muhammed'in Tanrısı, bilimsel gerçeklerin akılcı yollardan, yani araştırma ve deney yöntemleriyle bulunmasını isteseydi, bu takdirde Muhammed'e yukarıdaki şekilde konuşmaz, hiç değilse, "Okumayı öğren" der ve başkalarına örnek olmasını ondan isterdi.[40]

Esas amaç *Kur'an*'ın okunmasını sağlamaktır. Yoksa serbest akıl yolu ile araştırma yapmaya, her şeyi eleştirici bilimsel faaliyetlerde bulunmaya teşvik edici bir anlam taşımaz. Örneğin *Kur'an*'ı eleştirici ya da *Kur'an*'da yazılanlara ters düşücü fikirsel faaliyetlerde bulunmaya izin vermez. Daha başka bir deyimle, *Kur'an*'daki "oku" sözcüğü akılcı yönde bir işaret ya da Muhammed'den başkalarına yönelik bir emir değildir. Bu sözcük, *Kur'an*'daki şekliyle, sadece Muhammed'e hitaben sarfedilmiş olup, gönderilen vahiylerin onun tarafından okunmasını öngörür. Yani Tanrı güya Muhammed'e hitaben, "Sana vahiyler gönderiyorum, bunları oku" demiştir ve derken de başka kitapları okuyup bilgi edinmesini öngörmemiştir. Çünkü bilginin ve ilmin sadece *Kur'an*'da olduğunu anlatmak istemiştir.

Batı dünyasının İslam sayesinde ilme kavuştuğu iddiasına gelince, *Aydın ve Aydın* adlı kitabımda etraflıca belirttiğim gibi, gerçek bunun aksine olup İslam dünyası ilmi Eski Yunan'dan (Aristo, Sokrat, Galen vs…) almıştır. İslam uygarlığı diye bili-

40 Bu konuda benim *Muhammed'e Göre Muhammed* (Kaynak Yayınları, 2000, s.301); ayrıca bkz. *Kur'an'ın Eleştirisi* (Kaynak Yayınları, 1999, c.1, s.162, 262; c.3, s.311) kitaplarıma bakınız.

Ne var ki Muhammed, Tanrı'nın bu emrine karşı, "Ben okuma bilmem..." diyerek yanıt veriyor. Hani sanki o her şeyi bildi

ğini söyleyen Tanrı, Muhammed'in okuma bilmediğinden habersizdir. Nitekim Muhammed, "Ben okuma bilmem" deyince Tanrı da kendisine, "O halde bu gönderdiğim vahiyleri ben sana okurum..." diye karşılık vermekte.

Eğer M uhammed'in Tanrısı, bilimsel gerçeklerin akılcı yollardan, yani araştırma ve deney yöntemleriyle bulunmasını isteseydi, bu takdirde Muhammed'e yukarıdaki şekilde konuşmaz, hiç değilse, "Okumayı öğren" der ve başkalarına örnek olmasını ondan isterdi.40

*Esas amaç **Kur'an** ın okunmasını sağlamaktır. Yoksa serbest*

akıl yolu ile araştırma yapmaya, her şeyi eleştirici bilimsel faaliyetlerde bulunmaya teşvik edici bir anlam taşımaz. Örneğin

***Kur'an** ı eleştirici ya da **Kur'an'da.** yazılanlara ters düşücü fikirsel faaliyetlerde bulunmaya izin vermez. Daha başka bir deyimle, **Kur'an** daki "oku" sözcüğü akılcı yönde bir işaret ya da Muhammed'den başkalarına yönelik bir emir değildir. Bu sözcük,*

***Kur'an'dakı** şekliyle, sadece Muhammed'e hitaben sarfedilmiş*

*olup, gönderilen vahiylerin onun tarafından okunmasını öngörür. Yani Tanrı güya Muhammed'e hitaben, "Sana vahiyler gönderiyorum, bunları oku" demiştir ve derken de başka kitapları okuyup bilgi edinmesini öngörmemiştir. Çünkü bilginin ve ilmin sadece **Kur'an'da** olduğunu anlatmak istemiştir.*

Batı dünyasının İslam sayesinde ilme kavuştuğu iddiasına

*gelince, **Aydın ve Aydın** adlı kitabımda etraflıca belirttiğim gibi,*

gerçek bunun aksine olup İslam dünyası ilmi Eski Yunan'dan

(Aristo, Sokrat, Galen v s...) almıştır. İslam uygarlığı diye bili

4 0 Bu konuda benim M uham m ed'e G öre M uham m ed (Kaynak Yayınları, 2000,

s.301); ayrıca bkz. K u r a n ın E leştirisi (Kaynak Yayınları, 1999, c . l , s. 162, 262; c.3, s.3 1 1) kitaplarıma bakınız.

nen gelişmeyi sağlayan temel kaynak *Kur'an* değil, Eski Yunan bilginlerinin ortaya koydukları bilimsel verilerdir. Bunun böyle olduğunu İslam bilginleri açıkça belirtmişlerdir.

Hıristiyanlığın gelişiyle Ortaçağ karanlıklarına gömülen Batı dünyası İslam aracılığı ile eski Yunan kaynaklarına kavuşmuş ve akılcılığa yönelmek suretiyle uygarlık yaratmıştır. Bağnazlık nedeniyle Eski Yunan kaynaklarından kopan İslam dünyası ise akılcılık yerine *Kur'an*'a saplanmışlık yüzünden gerilikler vadisine sürüklenmiştir.

Şeriatçılar İslam şeriatının insanlar arası sevgi temeline dayalı olduğunu söylerler; yalandır.

Söylemeye gerek yoktur ki, insanları "İslam olanlar" ve "İslam olmayanlar" diye ikiye ayıran ve bunları birbirlerine düşman yapıp savaştıran bir dini "İnsanlar arası sevgi yaratan bir din" olarak kabul etmek olası değildir. (Nice örnekten biri olarak, *Kur'an*'ın insanları "Müslümanlar" (Diyarı İslam) ve "Müslüman olmayanlar (Diyarı Harb) diye ikiye ayırdığını verebiliriz.) Müslümanların, kâfirleri Müslüman yapana kadar (öldürme yoluyla) savaşmalarını ya da Müslümanların Yahudilerle ve Hıristiyanlarla dostluk kurmalarını yasaklayan, müşriklerin öldürülmelerini öngören bir dini insanlar arası sevgiye yer veriyormuş gibi göstermek yanlış olur (bu konuda benim diğer kitaplarıma bakınız).

İslam Şeriatının Ana-Babaya Karşı Saygı ve Sevgi Yarattığı ve Her Türlü İsyankâr Davranışı (Hatta Örneğin "Öf" Demeyi Bile) Yasakladığı İddialarındaki Yalanlar ve Yanlışlar

Ahkaf Suresi'nde (ayet 17) şöyle yazılı:

"Ve o kimse ki, -'İkinize de öf! Diriltilip ortaya çıkarılacağımı söyleyerek mi beni korkutuyorsunuz? Oysa benden önce

*nen gelişmeyi sağlayan temel kaynak **Kuran** değil, Eski Yunan*

bilginlerinin ortaya koydukları bilimsel verilerdin Bunun böyle

olduğunu İslam bilginleri açıkça belirtmişlerdir.

Hıristiyanlığın gelişiyle Ortaçağ karanlıklarına gömülen Batı dünyası İslam aracılığı ile eski Yunan kaynaklarına kavuşmuş

ve akılcılığa yönelmek suretiyle uygarlık yaratmıştır. Bağnazlık

nedeniyle Eski Yunan kaynaklarından kopan İslam dünyası ise

*akılcılık yerine **K u ra n a** saplanmışlık yüzünden gerilikler vadisine sürüklenmiştir.*

Şeriatçılar İslam şeriatının insanlar arası sevgi temeline dayalı olduğunu söylerler; yalandır.

Söylemeye gerek yoktur ki, insanları "İslam olanlar" ve "İslam olmayanlar" diye ikiye ayıran ve bunları birbirlerine düşman yapıp savaştıran bir dini "İnsanlar arası sevgi yaratan bir din"

olarak kabul etmek olası değildir. (Nice örnekten biri olarak,

***K u ran ın** insanları "Müslümanlar" (Diyarı İslam) ve "Müslüman*

olmayanlar (Diyarı Harb) diye ikiye ayırdığını verebiliriz.) Müslümanların, kâfirleri Müslüman yapana kadar (öldürme yoluyla) savaşmalarını ya da Müslümanların Yahudilerle ve Hıristiyanlarla dostluk kurmalarını yasaklayan, müşriklerin öldürülmelerini

öngören bir dini insanlar arası sevgiye yer veriyormuş gibi göstermek yanlış olur (bu konuda benim diğer kitaplarıma bakınız).

İslam Şeriatının Ana-Babaya Karşı Saygı ve Sevgi Yarattığı

***ve Her Türlü İsyankâr Davranışı (Hatta Örneğin "Öf" Demeyi Bile) Yasakladığı İddialarındaki Yalanlar ve Yanlışlar** Ahkaf Suresinde (ayet 17) şöyle yazılı:*

"Ve o kimse ki, -'İkinize de öf! Diriltilip ortaya çıkarılacağımı söyleyerek mi beni korkutuyorsunuz? Oysa benden önce

nice kuşaklar (çağlar) gelip geçmiştir. (Öyleyken kimse dirilmemiştir)'-, demişti. Onlarsa Tanrı'ya sığınıyorlardı. -'Yazık sana! İnanmalısın! Kuşku yok ki Tanrı'nın sözü gerçektir'- diyerek... O da şöyle diyordu: -'Bu (Kur'an'ın anlattıkları) eskilerin masallarından başka bir şey değildir'-..." (Ahkaf Suresi, ayet 17; ayrıca bkz. İsrâ Suresi, ayet 23.)

Muhammed'in de şöyle dediği öne sürülür:

"Allah size analara isyanı haram kıldı..."[41]

Şeriatçılara göre İslam, özellikle anaya isyan gibi davranışları önleyici buyruklar getirmekle kadına üstünlük sağlamıştır. Oysa yalandır, çünkü İslam, çocukların analarına karşı asla isyan etmemelerine özellikle yer verirmiş gibi görünürken, gerekçe olarak kadınların aklen ve fikren eksik olduklarını öne sürer. Şöyle ki:

Şeriatçıların iddialarına göre İslam, ana ve babaya karşı isyan etmenin haram olduğunu hükme bağlamakla beraber bu konuda anaya biraz daha üstünlük vermiş ve anaya isyanın haram olduğunu özel olarak belirtmiştir. Bunun böyle olduğunu belirtmek üzere Buharî'nin Muğire'den rivayetine göre Muhammed'in şoyle söylediğini öne sürerler:

"... Allah size analara isyanı... haram kıldı..." (*Sahih-i Buhârî...*, c.VII, s.292, hadis no. 1078).

Ve eklerler ki, her ne kadar babalara karşı serkeşlik (itaatsizlik, kafa tutmak vb.) de haram olduğu halde Muhammed anaları hassaten zikretmekle analara, babalardan fazla değer verdiğini ortaya koymuştur. Oysa yalan. Çünkü Muhammed, bu sözleriyle anaları yüceltici değil, aksine aşağılatıcı bir gerekçeye sarılmış-

41 Buhari'nin Muğire'den rivayeti için bkz. *Sahih-i Buhârî...*, c.VII, s.292, hadis no. 1078.

nice kuşaklar (çağlar) gelip geçmiştir. (Öyleyken kimse di-

rilmemiştir)'-, demişti. Onlarsa Tanrıya sığınıyorlardı. -

Yazık sana! İnanmalısın! Kuşku yok ki Tanrı'nın sözü ger

çektir- diyerek. ..O da şöyle diyordu: -'Bu (K uranın anlattıkları) eskilerin masallarından başka bir şey değildir'-..."

(Ahkaf Suresi, ayet 17; ayrıca bkz. İsrâ Suresi, ayet 23.)

Muhammed'in de şöyle dediği öne sürülür:

"Allah size analara isyanı haram kıldı..."41

Şeriatçılara göre İslam, özellikle anaya isyan gibi davranışları önleyici buyruklar getirmekle kadına üstünlük sağlamıştır.

Oysa yalandır, çünkü İslam, çocukların analarına karşı asla isyan etmemelerine özellikle yer verirmiş gibi görünürken, gerek

çe olarak kadınların aklen ve fikren eksik olduklarını öne sürer.

Şöyle ki:

Şeriatçıların iddialarına göre İslam, ana ve babaya karşı isyan etmenin haram olduğunu hükme bağlamakla beraber bu konuda anaya biraz daha üstünlük vermiş ve anaya isyanın haram olduğunu özel olarak belirtmiştir. Bunun böyle olduğunu belirtmek üzere Buharî'nin M uğire'den rivayetine göre Muhammed'in şöyle söylediğini öne sürerler:

"... ***Allah size analara isyanı... haram kıldı..."*** *(* ***Sahih-i***

Buhârî..., *c.VII, s.292, hadis no. 1078).*

Ve eklerler ki, her ne kadar babalara karşı serkeşlik (itaatsizlik, kafa tutmak vb.) de haram olduğu halde Muhammed anaları hassaten zikretmekle analara, babalardan fazla değer verdiğini

ortaya koymuştur. Oysa yalan. Çünkü Muhammed, bu sözleriyle

anaları yüceltici değil, aksine aşağılatıcı bir gerekçeye sarılmış

41 Buhari’nin Muğire'den rivayeti için bkz. S a h ih -îB u h â rî.... c.V II, s.2 9 2 , hadis no.

1078.

tır. Şu bakımdan; analara karşı isyanı haram kılarken, kadınların aklen ve fikren eksik olduklarını ve çocukların bundan yararlanarak analarına karşı daha fazla isyankâr olacaklarını düşünmüştür. Nitekim hadisle ilgili olarak Diyanet'in görüşü şöyle:

> *"Babalara karşı serkeşlik de haram olduğu halde, hadiste anaların hassaten zikredilmesi, kadınların derkar olan fitrî za'fından bi'l-istifade çocukların analarına karşı daha fazla isyankâr olmalarına mebnî'dir denilebilir..."*[42]

Muhammed, Kendi Anası İçin Mağfiret Dilememiş ve Gerekçe Olarak, "Tanrı Bana Bu İzni Vermedi" Demeyi Yeğlemiştir

Şeriatçı, uygarca tartışma nedir bilmez. Bundan dolayıdır ki, İslam konusunda soru soranlara ya da İslam şeriatını eleştirenlere verecek bir yanıt bulamadığı zaman küfür eder, tehdit eder, korkutma yoluyla susturmak ister ya da soru sormanın ve eleştiri yapmanın haram olduğuna dair Muhammed'in *"Allah sizin için kil-ü kâli (çok konuşmayı, dedikoduyu), çok suali (çok soru sormayı)... kerih gördü (haram kıldı)"* şeklindeki sözlerini hatırlatır.[43] Hoşgörüsüzlüğünün bu tezahürlerini kendi bakımından meziyet sanır. Çünkü şeriat onu hoşgörüsüzlükle yoğurmuştur; farklı inanç ve düşüncede olanlara karşı düşmanlık duygularıyla dokumuştur.

Her ne kadar "Dinde zorlama yoktur" şeklindeki *Kur'an* ayetini ağzından eksik etmezse de, bunun gerçek anlamda ve fikirsel nitelikte bir hoşgörü ile ilgili olmadığını bilmek dışında (çünkü bu ayet genellikle ibadeti kolaylaştırıcı hususlarla ilgilidir),

42 *Sahih-î Buhârî...*, c.VII, s.300.
43 *Sahih-î Buhârî...*, c.VII, s.292, hadis no. 1078.

tır. Şu bakımdan; analara karşı isyanı haram kılarken, kadınların

aklen ve fikren eksik olduklarını ve çocukların bundan yararlanarak analarına karşı daha fazla isyankâr olacaklarını düşünmüştür.

Nitekim hadisle ilgili olarak Diyanet'in görüşü şöyle:

"Babalara karşı serkeşlik de haram olduğu halde**, **hadiste

analarm hassaten zikredilmesi**, **kadınların derkar olan f ıtrî zafından bi'l-istifade çocukların analarına karşı daha

***fazla isyankâr olmalarına mebnî'dir denilebilir**.. ,"42*

Muhammed, Kendi Anası İçin Mağfiret Dilememiş

ve Gerekçe Olarak, "Tanrı Bana Bu İzni Vermedi"

Demeyi Yeğlemiştir

Şeriatçı, uygarca tartışma nedir bilmez. Bundan dolayıdır ki,

*îslam konusunda soru soranlara ya da îslam şeriatını eleştirenlere verecek bir yanıt bulamadığı zaman küfür eder, tehdit eder, korkutma yoluyla susturmak ister ya da soru sormanın ve eleştiri yapmanın haram olduğuna dair Muhammed'in "**Allah sizin***

için kil-ü kâli (çok konuşmayı, dedikoduyu), çok suali (çok soru

***sormayı**)... **kerih gördü (haram kıldı)"** şeklindeki sözlerini hatırlatır.43 Hoşgörüsüzlüğünün bu tezahürlerini kendi bakımından meziyet sanır. Çünkü şeriat onu hoşgörüsüzlükle yoğurmuştur;*

farklı inanç ve düşüncede olanlara karşı düşmanlık duygularıyla dokumuştur.

*Her ne kadar "Dinde zorlama yoktur" şeklindeki **Kur'an** ayetini ağzından eksik etmezse de, bunun gerçek anlamda ve fikirsel nitelikte bir hoşgörü ile ilgili olmadığını bilmek dışında (çünkü*

bu ayet genellikle ibadeti kolaylaştırıcı hususlarla ilgilidir),

4 2 S a h ih -tB u h â rî..., c.V II, s .300.

43 S a h ih -îB u h â rî..., c.V II, s.2 9 2 , hadis no. 1078.

Kur'an'ın İslamdan başka gerçek din tanımadığını ve örneğin, *"Kesin olarak Tanrı katında (gerçek) din yalnızca İslamdır..."* (Âl-i İmrân Suresi, ayet 19) ya da *"İslamdan başka dinlere rağbet edenler tam bir sapıklık ve ziyan içindedirler"* (Âl-i İmrân Suresi, ayet 85) ya da *"...Müşrikleri nerede görürseniz öldürün"* (Tevbe Suresi, ayet 5) ya da *"Ey inananlar! Yahudilerle Nasranileri dost edinmeyin... sizden kim onları dost edinirse şüphe yok ki o da onlardandır"* (Mâide Suresi, ayet 51) şeklinde ve daha buna benzer nice hükümleriyle hoşgörü denen şeyin söz konusu olamayacağını düşünmez. Muhammed'in, Medine dönemi boyunca insanları Müslüman yapmak için 29 savaş ve 45 çete savaşı yaptığını hesap etmez: "Bu savaşlar savunma savaşlarıdır" diye yalan yollarını seçer. Onun ölümünden sonra Arap ordularının, sırf İslamı yaymak (ve tabii ganimetler toplamak) amacıyla savaşlar yaptığına, yüzbinlerce insanı (özellikle Asya'daki Türkleri) hoşgörüsüzlük nedeniyle kılıçtan geçirdiğine aldırmaz.

Fakat şunu hemen eklemek gerekir ki, şeriatçının hoşgörüsüz oluşunun asıl nedeni Muhammed'dir; Muhammed ona her hususta hoşgörüsüzlük örneği olmuştur. O Muhammed ki, kendi öz anasına, kendi öz babasına ve altı yaşında yetim kaldığı andan itibaren kendisine bir babadan da fazla babalık eden (onu ölümlerden kurtaran) amcasına, sırf Müslüman olarak ölmediler diye "mağfiret" dilememiştir. Mağfiret dilemek şöyle dursun, onlara cehennemi uygun görmüştür. Örneğin, İbn Malik gibi kaynakların bildirmesine göre, "Benim babam da... Cehennemdedir" demiştir.[44] Yine İslam kaynaklarının bildirmesine göre amcası hakkında şöyle demiştir: " Ebu Tâlib (Cehennemde) topuklarına kadar –dibi yakın– ateşten bir çukur içindedir."[45]

44 Bu konuda bkz. *Sahih-î Buharî Muhtasarı*..., Diyanet Yayınları, c.IV, s.537.
45 *Sahih-î Buhârî*.... c.X. s.52 vd.

Kur'arim *İslamdan başka gerçek din tanımadığını ve örneğin,*

"Kesin olarak Tanrı katında (gerçek) din yalnızca İslamdır..."

(Âl-i İmrân Suresi, ayet 19) ya da ' ***İslamdan başka dinlere rağbet edenler tam bir sapıklık ve ziyan içindedirler****" (Al-i İmrân Suresi, ayet 85) ya da* ***"...Müşrikleri nerede görürseniz öldürün****"*

(Tevbe Suresi, ayet 5) ya da ***"Ey inananlar! Yahudilerle Nasrani-***

leri dost edinmeyin*. ..* ***sizden kim onları dost edinirse şüphe yok***

ki o da onlardandır" *(Mâide Suresi, ayet 51) şeklinde ve daha buna benzer nice hükümleriyle hoşgörü denen şeyin söz konusu olamayacağını düşünmez. Muhammed'in, Medine dönemi boyunca insanları Müslüman yapmak için 29 savaş ve 45 çete sava*

şı yaptığını hesap etmez: "Bu savaşlar savunma savaşlarıdır" diye yalan yollarını seçer. Onun ölümünden sonra Arap ordularının, sırf İslami yaymak (ve tabii ganimetler toplamak) amacıyla savaşlar yaptığına, yüzbinlerce insanı (özellikle Asya'daki Türkleri) hoşgörüsüzlük nedeniyle kılıçtan geçirdiğine aldırmaz.

Fakat şunu hemen eklemek gerekir ki, şeriatçının hoşgörüsüz

oluşunun asıl nedeni Muhammed'dir; Muhammed ona her hususta hoşgörüsüzlük örneği olmuştur. O Muhammed ki, kendi öz anasına, kendi öz babasına ve altı yaşında yetim kaldığı andan

itibaren kendisine bir babadan da fazla babalık eden (onu ölümlerden kurtaran) amcasına, sırf Müslüman olarak ölmediler diye

"mağfiret" dilememiştir. Mağfiret dilemek şöyle dursun, onlara

cehennemi uygun görmüştür. Örneğin, İbn Malik gibi kaynakların bildirmesine göre, "Benim babam d a... Cehennemdedir" demiştir.44 Yine İslam kaynaklarının bildirmesine göre amcası hakkında şöyle demiştir: " Ebu Tâlib (Cehennemde) topuklarına kadar -dibi yakın- ateşten bir çukur içindedir."45

44 Bu konuda bkz. *S a h ih -î B u h â rî M u h ta sa rı...,* ***D iyanet Yayınları, c.IV, s.537.***

45 *Sahih-î Buhârî....* **c.X . s.52 vd.**

Anası Emine için de, "Vâlideme istiğfâr etmek için Rabbimden izin diledim. Müsaade buyurulmadı..."[46] demiştir.

Muhammed'in kendi babası Abdullah ve amcası Ebu Tâlib hakkında yukardaki şekilde konuşmasının nedenini İslam kaynakları, her ikisinin de "müşrik" olarak ölmüş olmasına bağlarlar. ["Müşrik" sözcüğü, her ne kadar "Tanrı'ya eş koşanlar", "putperestler" anlamına gelirse de, aslında "Tanrı'nın peygamber aracılığıyla bildirdiklerini kabul etmeyen, benimsemeyen" ya da "gerçeği örten", "kâfir" kişiler için kullanılır.]

Anası için mağfiret dilememesine gelince, şeriatçılar bu hususta genellikle, "Bu konu tartışılmaz" şeklinde konuşurlar. Fakat bir kısmı bunun nedenini, Emine'nin "müşrik" olarak, bir kısmı da "Yahudi" olarak ölmüş olmasına bağlar. Bu konuda, örneğin, Beyzavî, *Envarü't-tenzil ve Esrâru't-tevil* adlı yapıtında *Kur'an*'ın "Akraba bile olsalar müşrikler (kâfirler) lehine mağfiret dilemek peygambere ve mü'minlere yaraşmaz" (Tevbe Suresi, ayet 113) şeklindeki ayetinin Emine ya da Ebu Tâlib için indiğini söyler.

Her ne kadar *Kur'an*'a göre "müşriklik", "Yahudi" olmaya nazaran daha kötü bir şey sayılırsa da, şeriatçılardan pek çoğu, Emine'nin Yahudi olarak öldüğünü söylemenin daha büyük bir günah olacağını sanırlar. Oysa ki *Kur'an*'da müşrikler (putperestler) hakkında kayıtsız ve şartsız ölüm öngörüldüğü halde (örneğin Tevbe Suresi, ayet 5), Yahudiler (ve Hıristiyanlar) hakkında "cizye" (kafa parası) verme zorunluğu öngörülmüştür (İslamı kabul etmeyip cizye de vermediği takdirde ölüm cezası uygulanır. Bkz. Tevbe Suresi, ayet 29).

46 *Sahih-î Buharî Muhtasarı...*, c.IV, s.536. Ayrıca bkz. İbn Sad'ın *Kitâbu'-Tabakat* adlı kitabı.

Anası Emine için de, "Vâlideme istiğfâr etmek için Rabbim-

den izin diledim. Müsaade buyurulm adı..."46 demiştir.

M uhammed'in kendi babası Abdullah ve amcası Ebu Tâlib

hakkında yukardaki şekilde konuşmasının nedenini İslam kaynakları, her ikisinin de "müşrik" olarak ölmüş olmasına bağlarlar. ["Müşrik" sözcüğü, her ne kadar "Tanrı'ya eş koşanlar",

"putperestler" anlamına gelirse de, aslında "Tanrı'mn peygamber

aracılığıyla bildirdiklerini kabul etmeyen, benimsemeyen" ya da

"gerçeği örten", "kâfir" kişiler için kullanılır.]

Anası için mağfiret dilememesine gelince, şeriatçılar bu hususta genellikle, "Bu konu tartışılmaz" şeklinde konuşurlar. Fakat bir kısmı bunun nedenini, Emine'nin "müşrik" olarak, bir kısmı da "Yahudi" olarak ölmüş olmasına bağlar. Bu konuda, örneğin, Beyzavî, ***Envarut-tenzil ve Esrâru't-tevil*** *adlı yapıtında*

Kur'an m *"Akraba bile olsalar müşrikler (kâfirler) lehine mağfiret dilemek peygambere ve mu minlere yaraşmaz" (Tevbe Suresi, ayet 113) şeklindeki ayetinin Emine ya da Ebu Tâlib için indiğini söyler.*

Her ne kadar ***Kur'an*** *a göre "müşriklik", "Yahudi" olmaya*

nazaran daha kötü bir şey sayılırsa da, şeriatçılardan pek çoğu,

Emine'nin Yahudi olarak öldüğünü söylemenin daha büyük bir

günah olacağını sanırlar. Oysa ki ***K u ran da*** *müşrikler (putperestler) hakkında kayıtsız ve şartsız ölüm öngörüldüğü halde (örneğin Tevbe Suresi, ayet 5), Yahudiler (ve Hıristiyanlar) hakkında "cizye" (kafa parası) verme zorunluğu öngörülmüştür (İslâmî kabul etmeyip cizye de vermediği takdirde Ölüm cezası uygulanır. Bkz. Tevbe Suresi, ayet 29).*

46 S ah ih-î Buharı M u htasarı..., c.IV, s.5 3 6 . Ayrıca bkz. İbn Sad'ın K itâ b u ’-Tabakat

adlı kitabı.

Söylemeye gerek yoktur ki, önemli olan şey Muhammed'in ana ve babasının müşrik olarak mı, yoksa Yahudi olarak mı öldükleri değildir. Önemli olan şey, Müslüman olarak ölmediler diye Muhammed'in onlar hakkında hoşgörüsüz davranması ve bu bakımdan olumsuz bir örnek sağlamasıdır.

Hele anası ve babası hakkında, Müslüman olarak ölmediler diye yukardaki şekilde davranması ve Tanrı'nın kendisine, anası için mağfiret dileme iznini vermediğini söylemesi Tanrı fikrini bile zedelemeye yeterlidir. Çünkü kendisini "peygamber" olarak göndereceğini bilen ve hem de dilediğinin kalbini açıp Müslüman yapabilecek olan bir Tanrı'yı (En'âm Suresi, ayet 125), Emine'yi kâfir olarak bırakmış gibi bir duruma sokmuştur. Bundan başka yine Tanrı'yı, bir de Müslüman olarak ölmeyişinde hiçbir günahı olamayan Emine'yi cezalandırmak gibi bir durumda bilmiştir.

Şu bakımdan ki, anasını ve babasını kaybettiği tarihte Muhammed çok küçüktü; anası öldüğünde altı yaşındaydı. O tarihte ortada Araplar için Müslümanlık henüz söz konusu değildi. Muhammed, anasının ölümünden 34 yıl sonra İslamı yaymamaya başlamıştır. O halde anasının ve babasının, Müslüman olmadan ölmeleri bakımından günahları yoktur. Şu durumda Tanrı'nın kalkıp da Muhammed'e, "Anan için mağfiret dileyemezsin, çünkü o Müslüman olarak ölmedi" şeklinde konuşabileceğini düşünmek, Tanrı'yı haksızlık eder duruma sokmak olur. Hele Muhammed'in söylemesine göre Tanrı, "Biz peygamber göndermedikçe kimseye azab etmeyiz" (İsra Suresi, ayet 15) dedi ise, bu durumda Muhammed'e "Anana mağfiret dileyemezsin (çünkü o Müslüman olarak ölmedi)" şeklinde bir şey diyemez, çünkü Emine'nin öldüğü tarihte Araplara "peygamber" göndermiş değildir.

Söylemeye gerek yoktur ki, önemli olan şey Muhammed'in

ana ve babasının m üşrik olarak mı, yoksa Yahudi olarak mı öldükleri değildir. Önemli olan şey, Müslüman olarak ölmediler diye Muhammed'in onlar hakkında hoşgörüsüz davranması ve

bu bakımdan olumsuz bir örnek sağlamasıdır.

Hele anası ve babası hakkında, Müslüman olarak ölmediler

diye yukardaki şekilde davranması ve Tanrı'nın kendisine, anası

için mağfiret dileme iznini vermediğini söylemesi Tanrı fikrini

bile zedelemeye yeterlidir. Çünkü kendisini "peygamber" olarak

göndereceğini bilen ve hem de dilediğinin kalbini açıp Müslüman yapabilecek olan bir Tanrı'yı (En'âm Suresi, ayet 125), Emine'yi kâfir olarak bırakmış gibi bir duruma sokmuştur. Bundan başka yine Tanrı'yı, bir de Müslüman olarak ölmeyişinde hiçbir günahı olamayan Emine'yi cezalandırmak gibi bir durumda bilmiştir.

Şu bakımdan ki, anasını ve babasını kaybettiği tarihte M uhammed çok küçüktü; anası öldüğünde altı yaşındaydı. O tarihte ortada Araplar için M üslümanlık henüz söz konusu değildi.

Muhammed, anasının ölümünden 34 yıl sonra İslami yaymama-

ya başlamıştır. O halde anasının ve babasının, Müslüman olmadan ölmeleri bakımından günahları yoktur. Şu durumda Tanrı'nın kalkıp da M uhammed'e, "Anan için mağfiret dileyemezsin, çünkü o Müslüman olarak ölmedi" şeklinde konuşabileceğini düşünmek, Tanrı'yı haksızlık eder duruma sokmak olur. Hele Muhammed'in söylemesine göre Tanrı, "Biz peygamber göndermedikçe kimseye azab etmeyiz" (İsra Suresi, ayet 15) dedi ise, bu durumda Muhammed'e "Anana mağfiret dileyemezsin (çünkü o Müslüman olarak ölmedi)" şeklinde bir şey diyemez, çünkü Emine'nin öldüğü tarihte Araplara "peygamber" göndermiş

değildir.

Fakat maksat şudur ki, Muhammed, Müslüman olmadan öldü diye anasına ve babasına magfiret dilememekle, örnek yaratmak ve başkalarını da öyle davranmaya ve bu yoldan onları, kendi ana ve babalarını Müslüman yapmaya zorlamak istemiştir.

Muhammed, Kendi Anasını Erdemlik Örneği Olarak Görmemiş ve Erdemli Bildiği Kadınlar Arasında Zikretmemiştir

Öte yandan Muhammed'in verdiği örnek sadece hoşgörüsüzlük bakımından değil, aynı zamanda vefasızlık, kadir bilmezlik bakımından da insanları etkilemeye yeterlidir. Çünkü Muhammed, kendi anasını "faziletli" saymamış ve fazilet timsalı olarak gösterdiği kadınlar arasına dahi katmamıştır. Fazilete erişmiş olarak *Kur'an*'da belirttiği kadınlar sadece İsa'nın anası Meryem ile Firavun'un karısı Asiye'dir. Bunları "kemale ermiş" ve "peygamber" niteliğinde kadınlar olarak görmüştür. Nitekim *Kur'an*'ın Tahrim Suresi'ne koyduğu ayetlerden biri şöyle: "Allah inananlara da Firavun'un karısını misal gösterdi. O -'Rabbim, bana katında, cennette bir ev yap; beni Firavun'dan ve beni onun (kötü) işinden koru ve beni zalimler topluluğundan kurtar'- demişti." (Tahrim Suresi, ayet 11).

Burada "Firavun'un karısı" diye geçen deyimle Asiye kastedilmiştir. Bilindiği gibi efsaneye göre Firavun'un karısı olan Asiye, güya nehre atılan Musa'yı kurtarmıştır; ona inanmış olduğu için yine güya Firavun tarafından kazığa bağlatılmış, göğsüne taş konmuş ve öylece yakıcı güneşe bırakılmıştır; işkence sırasında yukardaki duayı ederken ruhunu teslim etmiştir.

Fakat maksat şudur ki, Muhammed, Müslüman olmadan öldü

diye anasına ve babasına mağfiret dilememekle, ömek yaratmak

ve başkalarını da öyle davranmaya ve bu yoldan onları, kendi ana

ve babalarını Müslüman yapmaya zorlamak istemiştir.

Muhammed, Kendi Anasını Erdemlik Örneği Olarak

Görmemiş ve Erdemli Bildiği Kadmlar

Arasında Zikretmemiştir

Öte yandan Muhammed'in verdiği ömek sadece hoşgörüsüzlük bakımından değil, aynı zamanda vefasızlık, kadir bilmezlik bakımından da insanları etkilemeye yöterlidir. Çünkü M uhammed, kendi anasını "faziletli" saymamış ve fazilet timsali olarak gösterdiği kadınlar arasına dahi katmamıştır. Fazilete erişmiş olarak ***Kur'an*** *da belirttiği kadınlar sadece İsa'nın anası Meryem ile Firavun'un karısı Asiye'dir. Bunları "kemale ermiş" ve "peygamber" niteliğinde kadınlar olarak görmüştür. Nitekim* ***Kur'an*** *ın Tahrim Suresi'ne koyduğu ayetlerden biri şöyle: "Allah inananlara da Firavun'un karısını misal gösterdi. O -'Rabbim, bana katında, cennette bir ev yap; beni Firavun'dan ve beni onun (kötü) işinden koru ve beni zalimler topluluğundan kurtar'- demişti."*

(Tahrim Suresi, ayet 11).

Burada "Firavun'un karısı" diye geçen deyimle Asiye kastedilmiştir. Bilindiği gibi efsaneye göre Firavun'un karısı olan Asiye, güya nehre atılan Musa'yı kurtarmıştır; ona inanmış olduğu için yine güya Firavun tarafından kazığa bağlatılmış, göğsüne

taş konmuş ve öylece yakıcı güneşe bırakılmıştır; işkence sırasında yukardaki duayı ederken ruhunu teslim etmiştir.

Yine Tahrim Suresinde İsa'nın anası Meryem'le ilgili şu var:

> *"İffetini korumuş olan İmran kızı Meryem'i de (Allah örnek gösterdi). Biz ona ruhumuzdan üfledik ve Rabbinin sözlerini ve kitaplarını tasdik etti. O gönülden itaat edenlerdendi."* (Tahrim Suresi, ayet 12)

Mâide Suresi'nde de, "(İsa'nın) anası da çok doğru bir kadındır..." (Mâide Suresi, ayet 75) diye yazılıdır. İsa'nın anası Meryem'in adı *Kur'an*'da defalarca geçer; 34 ayet ondan sitayişle söz eder.

Buna karşılık Muhammed'in anasının adı bir kez olsun *Kur'an*'da geçmez.

Bundan başka Muhammed, Asiye ile Meryem'i yüceltici nitelikte olmak üzere pek çok hadis bırakmıştır. Bunlardan biri Ebu Mûse Eşâri'nin rivayeti olarak şöyle: "Erkeklerden çoğu (fazilette) kemale erdi. Halbuki kadınlardan yalnız Firavun'un kadını Asiye ile İmrân'ın kızı Meryem'den başka hiçbiri kemale erişemedi..."[47]

Bir başka hadisinde de şöyle der: "Zamanındaki dünya kadınlarının hayırlısı İmran kızı Meryem'dir..."[48]

Asiye ile Meryem'i böylesine yüceltmesinin nedeni, güya onların "inananlardan" olmalarındandır; güya Tanrı onları Müslüman kılmış, onlara ruhundan üflemiştir.

Bunlardan başka Muhammed, kendi eşlerinden Hatice ile Ayşe'yi ve kızı Fatima'yı da "faziletli" olarak tanımlamıştır. Örneğin tirid yemeğinin başka yemeklere karşı faziletini örnek vererek Ayşe için şöyle demiştir: "(Ümmetimin kadınlarına karşı) Aişe'nin fazileti de tirid'in başka yemeklere karşı fazileti gibidir."[49]

47 *Sahih-î Buhârî...*, c.IX, s.148, hadis no. 1391.
48 *Sahih-î Buhârî...*, c.IX, s.167.
49 *Sahih-î Buhârî...*, c.IX, s.148-150, hadis no. 1391.

Yine Tahrim Suresinde İsa'nın anası M eryem'le ilgili şu var:

"İffetini korumuş olan İmran kızı Meryem'i de (Allah örnek

gösterdi). Biz ona ruhumuzdan üfledik ve Rabbinin sözlerini ve kitaplarım tasdik etti. O gönülden itaat edenlerdendi." *(Tahrim Suresi, ayet 12) Mâide Suresi'nde de, "(İsa'nın) anası da çok doğru bir kadınd ır..." (Mâide Suresi, ayet 75) diye yazılıdır. İsa'nın anası M eryem'in adı* ***Kur'an'*** *da defalarca geçer; 34 ayet ondan sitayişle söz eder.*

Buna karşılık M uhammed'in anasının adı bir kez olsun

K ur'an'da *geçmez.*

Bundan başka Muhammed, Asiye ile M eryem'i yüceltici nitelikte olmak üzere pek çok hadis bırakmıştır. Bunlardan biri Ebu Mûse Eşâri'nin rivayeti olarak şöyle: "Erkeklerden çoğu

(fazilette) kemale erdi. Halbuki kadınlardan yalnız Firavun'un

kadını Asiye ile İmrân'ın kızı Meryem'den başka hiçbiri kemale

erişem edi..."47

Bir başka hadisinde de şöyle der: "Zamanındaki dünya kadınlarının hayırhsı İmran kızı M eryem 'dir..."48

Asiye ile Meryem'i böylesine yüceltmesinin nedeni, güya onların "inananlardan" olmalarındandır; güya Tanrı onları M üslüman kılmış, onlara ruhundan üflemiştir.

Bunlardan başka Muhammed, kendi eşlerinden Hatice ile Ay

şe'yi ve kızı Fatima'yı da "faziletli" olarak tanımlamıştır. Örneğin

tirid yemeğinin başka yemeklere karşı faziletini örnek vererek Ay

şe için şöyle demiştir: "(Ümmetimin kadınlarına karşı) Aişc'nitı

fazileti de tirid'in başka yemeklere karşı fazileti gibidir."49

4 7 S a h ih -îB u h â rî..., c.IX , s. 148, hadis no. 1391.

4 8 S ah ih -î B u h ârî..., c.IX , s. 167.

4 9 S ah ih -î B u h ârî..., c.IX , s. 148-150, hadis no. 1391.

M

Bu örnekleri çoğaltmak ve konu üzerinde daha uzun konuşmak mümkün. Fakat anlatmak istediğimiz şudur ki, Muhammed kendisini dünyaya getiren ve binbir zahmet ve mahrumiyete katlanarak altı yaşına kadar getiren anası Emine'yi ne Asiye ve Meryem kertesine getirmiş ve ne de eşlerinden Ayşe ve Hatice ya da kızlarından Fatima'ya denk değerde görmüştür: Müslüman olarak ölmedi diye!

"Acaba neden Tanrı, 'peygamber' olarak göndereceğini bildiği Muhammed'in anası Emine'ye ruhundan üflememiştir, neden onu inananlardan yapmamış, faziletliler arasına katmamıştır?" diye sormaya kalkışmayın. Şeriatçının hışmına uğrarsınız. Ancak şundan emin olun ki, Asiye ya da Meryem'in *Kur'an*'da "kemale ermiş" olarak gösterilmelerinin birtakım nedenleri vardır ki şeriatçının bundan pek haberi yoktur.

Şeriatçılar, "...ayet aynı zamanda peygamberin amcasını da kapsıyor. Amcasının Yahudi olduğunu düşünüyor musun? Peki Hıristiyan olduklarını niye düşünmüyorsun?" diye akıllarınca "espri" yaparlar. Onlara şunu hatırlatmak gerek:

Tevbe Suresi'nin 113. ayetinin, Beyzavî gibi *Kur'an* yorumcularına göre, Muhammed'in anası Emine ya da amcası Ebu Tâlib için indiğini belirtmiştik. Ebu Tâlib, "müşrik" olarak ölmüştür. Emine'ye gelince, İslam kaynakları onun "müşrik" ya da "Yahudi" olarak öldüğünü söylemekte. Beyzavi, Emine'nin müşrik olarak öldüğünü düşünerek ayetin, Ebu Tâlib için olduğu kadar onun hakkında da inmiş olabileceğine deyinmekte.

Öte yandan Muhammed, Yahudilerin ve Hıristiyanların cehennemlik olduklarını, onlar için dua etmek şöyle dursun, onlarla dost olmanın bile günah sayıldığını söylemiştir.

Fakat bizim şimdi üzerinde durduğumuz husus bu değil; önemli olan husus Muhammed'in, Müslüman olarak ölmediler

Bu örnekleri çoğaltmak ve konu üzerinde daha uzun konuşmak mümkün. Fakat anlatmak istediğimiz şudur ki, Muhammed kendisini dünyaya getiren ve binbir zahmet ve mahrumiyete katlanarak altı yaşma kadar getiren anası

Emine’yi ne Asiye ve M eryem kertesine getirmiş ve ne de eşlerinden Ayşe ve Hatice

ya da kızlarından Fatima’ya denk değerde görmüştür: Müslüman

olarak ölmedi diye!

"Acaba neden Tanrı, 'peygamber' olarak göndereceğini bildi

ği M uhammed’in anası Em ine’ye ruhundan üflememiştir, neden

onu inananlardan yapmamış, faziletliler arasına katmamıştır?"

diye sormaya kalkışmayın. Şeriatçının hışmına uğrarsınız. Ancak şundan emin olun ki, Asiye ya da Meryem'in ***Kur'an da*** *"kemale ermiş" olarak gösterilmelerinin birtakım nedenleri vardır ki şeriatçının bundan pek haberi yoktur.*

Şeriatçılar, "...ayet aynı zamanda peygamberin amcasını da

kapsıyor. Amcasının Yahudi olduğunu düşünüyor musun? Peki

Hıristiyan olduklarını niye düşünmüyorsun?" diye akıllarınca

"espri" yaparlar. Onlara şunu hatırlatmak gerek:

Tevbe Suresi’nin 113. ayetinin, Beyzavî gibi ***Kur'an*** *yorumcularına göre, Muhammed'in anası Emine ya da amcası Ebu T âlib için indiğini belirtmiştik. Ebu Tâlib, "müşrik" olarak ölm üştür. Emine'ye gelince, İslam kaynakları onun "müşrik" ya da*

"Yahudi" olarak öldüğünü söylemekte. Beyzavi, Em ine’nin

müşrik olarak öldüğünü düşünerek ayetin, Ebu Tâlib için oldu

ğu kadar onun hakkında da inmiş olabileceğine deyinmekte.

Öte yandan Muhammed, Yahudilerin ve Hıristiyanların cehennemlik olduklarını, onlar için dua etmek şöyle dursun, onlarla dost olmanın bile

günah sayıldığını söylemiştir.

Fakat bizim şimdi üzerinde durduğumuz husus bu değil;

önemli olan husus Muhammed'in, Müslüman olarak ölmediler

66

diye, kendi öz anası ve babası için "mağfiret" dilememesi, onları cehennemlik görmesi, Tanrı'yı da bu doğrultuda göstermesidir.

Hiç "yüce", "iyilik" ve "hoşgörü kaynağı" olduğu kabul edilen bir Tanrı, insanları "inanmıyorlar" diye cezalandırır mı? Üstelik de onları dilediği gibi "kâfir" ya da "Müslüman" yapabilir olduktan sonra (*Kur'an*'ın En'âm Suresi, 125. ayetine göre Tanrı dilediğinin kalbini açıp Müslüman, dilediğininkini kapatıp kâfir yapıyor).

Hoşgörü demek, hangi inançta olursa olsun insanlara iyilikle davranmak demektir ve kuşkusuz ki "hoşgörülü" ve "iyilik kaynağı" olan Tanrı, hangi inançta olursa olsunlar insanlara karşı iyilikle davranır. İnsanları bağlı oldukları inançlar için değil, yaptıkları kötülükler dolayısıyla cezalandırır. Kaldı ki, Emine'nin ve Abdullah'ın öldükleri tarihte, Muhammed'in kendi kavmi için getirdiğini söylediği Müslümanlık bile henüz yoktu.

Söylemeye gerek yoktur ki, Tanrı'nın böyle bir durumda onları cezalandırabileceğini ya da "Anan için mağfiret dileyemezsin" diye emir verebileceğini düşünmek için şeriatçı mantığına sahip olmak gerekir.

Şeriatçılar İslam şeriatının ana/baba/çocuklar arası sevgi ve bağlılık esasına yer verdiğini söylerler; yalandır.

Şeriatçılar, İslam şeriatının kadın hak haklarına saygılı olduğunu, kadını yücelttiğini söylerler; yalandır

İslam şeriatı kadını "Aklen ve dinen dûn (aşağı/eksik) ve erkeğin emrinde görür; iki kadının şahitliğini bir erkeğin şahitliğine denk bilir; erkeği "efendi", kadını ise "hami" (erkeğin koruması altında) kabul eder. (Bu konuda benim *Şeriat ve Kadın* [Kaynak Yayınları, 16. basım, Ekim 2006] adlı kitabıma bakınız.)

diye, kendi öz anası ve babası için "mağfiret" dilememesi, onları cehennemlik görmesi, Tanrı'yı da bu doğrultuda göstermesidir.

Hiç "yüce", "iyilik" ve "hoşgörü kaynağı" olduğu kabul edilen bir Tanrı, insanları "inanmıyorlar" diye cezalandırır mı? Üstelik de onlan dilediği gibi "kâfir" ya da "Müslüman" yapabilir olduktan sonra ***(Kur'an****'ın En'âm Suresi, 125. ayetine göre Tanrı*

dilediğinin kalbini açıp M üslüman, dilediğininkini kapatıp kâfir

yapıyor).

Hoşgörü demek, hangi inançta olursa olsun insanlara iyilikle

davranmak demektir ve kuşkusuz ki "hoşgörülü" ve "iyilik kaynağı" olan Tanrı, hangi inançta olursa olsunlar insanlara karşı iyilikle davranır. İnsanları bağlı oldukları inançlar için değil,

yaptıkları kötülükler dolayısıyla cezalandırır. Kaldı ki, Emi-

ne'nin ve Abdullah'ın öldükleri tarihte, Muhammed'in kendi

kavmi için getirdiğini söylediği Müslümanlık bile henüz yoktu.

Söylemeye gerek yoktur ki, Tann'nın böyle bir durumda onları cezalandırabileceğini ya da "Anan için mağfiret dileyemezsin" diye emir verebileceğini düşünmek için şeriatçı mantığına sahip olmak gerekir.

Şeriatçılar İslam şeriatının ana/baba/çocuklar arası sevgi ve

bağlılık esasına yer verdiğini söylerler; yalandır.

Şeriatçılar, İslam şeriatının kadın hak haklarına saygılı oldu

ğunu, kadını yücelttiğini söylerler; yalandır

İslam şeriatı kadını "Aklen ve dinen dûn (aşağı/eksik) ve

erkeğin emrinde görür; iki kadının şahitliğini bir erkeğin şahitli

ğine denk bilir; erkeği "efendi", kadını ise "hami" (erkeğin koruması altında) kabul eder. (Bu konuda benim ***Şeriat ve Kadın***

[Kaynak Yayınları, 16. basım, Ekim 2006] adlı kitabıma bakınız.)

67

İslam ve Ahlak

Şeriatçılar, İslam şeriatının ahlakilik temeline oturduğunu ve her hususta ahlaka yatkın hükümler getirdiğini öne sürerler; örneğin yapılan iyiliği başa kakmanın ahlakilik adına yasaklandığını söylerler: Yalandır. Çünkü şeriatın ahlakiliğe ters düşen diğer tüm hükümleri gibi bu hükmün de savunulabilecek bir yanı yoktur. Şu bakımdan ki:

Kur'an'da, Müddessir Suresi'nde şöyle yazılı:

> *"Yaptığın iyiliği çok görerek başa kakma."* (Müddessir Suresi, ayet 6)

Şeriatçılar bu tür hükümleri öne sürerek, yapılan iyiliği başa kakmanın kötü bir şey olduğunu ve İslamın bunu ahlakilik adına yasakladığını söylerler. Oysa yalandır, çünkü bu hükümleri Muhammed, ahlakilik adına koymuş değildir; kendi günlük siyasetinin gereksinimleri nedeniyle koymuştur. Şu bakımdan ki, kendisi, başa kakılmaktan hoşlanmayan, fakat buna karşılık başa kakmaktan geri kalmayan bir kimseydi. "İyilik" diye yaptığını iddia ettiği şeyleri başkalarının başına kakardı, ama başkalarının kendisine yaptığı iyiliklerin başına kakılmasını istemezdi. Örneğin Müslümanlığı kabul eden Araplar, *"Biz Müslüman olduk, seni Peygamber saydık"* şeklinde konuşarak onun gözüne gireceklerini, onu minnet altına sokacaklarını ve bu sayede birtakım çıkarlar sağlayacaklarını (örneğin ganimetten fazla pay alacaklarını) düşünürlerdi. Onlara bu fırsatı vermemek için Muhammed, Müslüman olmanın kişinin istek ve iradesiyle değil, Tanrı'nın isteğiyle olduğunu söyler ve hiç kimsenin *"Ben Müslüman oldum"* diye başa kakmaya kalkışmaması gerektiğini anlatırdı. Bu maksatla Tanrı'yı şöyle konuşturmuş gibi göstermiştir:

İslam ve Ahlak

Şeriatçılar, İslam şeriatının ahlakilik temeline oturduğunu ve

her hususta ahlaka yatkın hükümler getirdiğini öne sürerler; örneğin yapılan iyiliği başa kakmanın ahlakilik adına yasaklandı

ğını söylerler; Yalandır. Çünkü şeriatın ahlakiliğe ters düşen di

ğer tüm hükümleri gibi bu hükmün de savunulabilecek bir yanı

yoktur. Şu bakımdan ki:

***Kur'an'** da, Müddessir Suresi'nde şöyle yazılı:*

***"Yaptığın iyiliği çok görerek başa kakma."** (Müddessir Suresi, ayet 6)*

Şeriatçılar bu tür hükümleri öne sürerek, yapılan iyiliği başa

kakmanın kötü bir şey olduğunu ve İslamın bunu ahlakilik adına yasakladığını söylerler. Oysa yalandır, çünkü bu hükümleri Muhammed, ahlakilik adına koymuş değildir; kendi günlük siyasetinin gereksinimleri nedeniyle koymuştur. Şu bakımdan ki, kendisi, başa kakılmaktan hoşlanmayan, fakat buna karşılık ba

şa kakmaktan geri kalmayan bir kimseydi. "İyilik" diye yaptığını iddia ettiği şeyleri başkalarının başına kakardı, ama başkalarının kendisine yaptığı iyiliklerin başına kakılmasını istemezdi.

*Örneğin Müslümanlığı kabul eden Araplar, **"Biz Müslüman olduk, seni Peygamber saydık"** şeklinde konuşarak onun gözüne gireceklerini, onu minnet altına sokacaklarını ve bu sayede*

birtakım çıkarlar sağlayacaklarını (örneğin ganimetten fazla pay

*alacaklarını) düşünürlerdi. Onlara bu fırsatı vermemek için M uhammed, Müslüman olmanın kişinin istek ve iradesiyle değil, Tann'nın isteğiyle olduğunu söyler ve hiç kimsenin **"Ben Müslüman oldum"** diye başa*

kakmaya kalkışmaması gerektiğini anlatırdı. Bu maksatla Tanrıyı şöyle konuşurmuş gibi göstermiştir: 68

"İslama girdiklerini senin başına kakıyorlar. De ki: - 'Müslümanlığınızı benim başıma kakmayın; belki sizi iymana hidayet buyurduğundan dolayı Allah sizin başınıza kakar'-..." (Hucurât Suresi, ayet 17).

Dikkat edileceği gibi Muhammed, başa kakmanın ahlakilik bakımından değil, kendi çıkarları bakımından kötü bir şey olduğu görüşünü izlemiştir.

Bunun böyle olduğunu kanıtlayan örneklerden bir diğeri Bakara Suresi'nin 261-264. ayetlerinde yer alıyor: Bu ayetlerde, mallarını Allah yolunda (yani İslam yolunda) sarf edip de, sarf ettikleri şeyin ardından başa kakmayanların Tanrı'nın lütfuna ve mükâfatlarına kavuşacakları yazılı. Ayetlerden ikisi şöyle:

"Mallarını Allah yolunda sarf edenlerin durumu, her başağında yüz tane olmak üzere yedi başak veren tanenin durumu gibidir. Allah dilediğine kat kat verir..." (Bakara Suresi, ayet 261)

"Mallarını Allah yolunda sarf edip, sonra sarf ettikleri şeyin ardından başa kakmayan ve eza etmeyenlerin ecirleri Rablerinin katındadır:.." (Bakara Suresi, ayet 262)

Burada geçen *"Allah yolu"*, İslam dini anlamına geliyor, ki "cihad" demektir. Yani cihada katılan ve katılırken kendi malından sarf eden kişiye Tanrı, bunun karşılığında kat kat verecektir: tıpkı her başağında yüz tane olmak üzere yedi başak veren tane gibi. Cihada bizzat katılmayıp, diğer bir mücahide (yani savaşa katılana) malından veren kişiye de Tanrı misliyle mukâfatta bulunacaktır, yeter ki sarf ettiği malın ardından başa kakmaya kalkışmasın.[50]

50 Elmalılı H. Yazır, *age*, c.I, s.899 vd.

"İslama girdiklerini senin başına kakıyorlar. De ki: *-*

'Müslümanlığınızı benim başıma kakmayın; belki sizi iy-

mana hidayet buyurduğundan dolayı Allah sizin başınıza

kakar'-..." *(Hucurât Suresi, ayet 17).*

Dikkat edileceği gibi M uhammed, başa kakmanın ahlakilik

bakımından değil, kendi çıkarları bakımından kötü bir şey oldu

ğu görüşünü izlemiştir.

Bunun böyle olduğunu kanıtlayan örneklerden bir diğeri Bakara Suresi'nin 261-264. ayetlerinde yer alıyor: Bu ayetlerde, mallarını Allah yolunda (yani İslam yolunda) sarf edip de, sarf

ettikleri şeyin ardından başa kakmayanların Tanrı'nın lütfuna ve

mükâfatlarına kavuşacakları yazılı. Ayetlerden ikisi şöyle:

"Mallarını Allah yolunda sarf edenlerin durumu, her başa

ğında yüz tane olmak üzere yedi başak veren tanenin durumu gibidir. Allah dilediğine kat kat verir..." *(Bakara Suresi, ayet 261)*

"Mallarını Allah yolunda sa rf edip, sonra sarf ettikleri şeyin ardından başa kakmayan ve eza etmeyenlerin ecirleri

Rablerinin katindadır:.." *(Bakara Suresi, ayet 262)*

Burada geçen ***"Allah yolu",*** *İslam dini anlamına geliyor, ki*

"cihad" demektir. Yani cihada katılan ve katılırken kendi malından sarf eden kişiye Tanrı, bunun karşılığında kat kat verecektir: tıpkı her başağında yüz tane olmak üzere yedi başak veren tane

gibi. Cihada bizzat katılmayıp, diğer bir mücahide (yani savaşa

katılana) malından veren kişiye de Tanrı misliyle mükâfatta bulunacaktır, yeter ki sarf ettiği malın ardından başa kakmaya kalkışmasın.50

5 0 E lm alılı H. Yazır, age, c .l, s.8 9 9 vd.

Bu ayetleri Muhammed şu maksatla *Kur'an*'a koymuştur: Her hangi bir sefere hazırlanırken, savaşa katılacak olanlardan, ordunun techizi için mallarıyla yardımda bulunmalarını isterdi. Bunu sağlayabilmek için Tanrı'nın onlara fazlasıyla karşılığını vereceğini söylerdi: *"Ya Rab, ümmetimi daha arttır"* diye de dualar ederdi. Onun bu çağrısına uymayı kârlı bir iş sayanlar, kendi silahlarını kendileri tedarik ederler, kendi hayvanlarını kullanırlardı. Eğer kendileri cihada katılmayacaklarsa, cihada katılmak isteyen kimselere mallarıyla yardımda bulunurlardı. Çünkü Allah yolunda mallarını sarf ettikleri için, nasıl olsa karşılığını fazlasıyla geri alacaklarını düşünürlerdi. Örneğin Tebük Seferi hazırlığı sırasında Muhammed'in damadı Osman çullarıyla bin deve ve Abdurrahman İbn-i Avf adında bir kişi de dört bin dirhem sadaka vermişlerdir. Kaynakların bildirmesine göre yukardaki ayetlerden birincisi (yani Bakara Suresi, ayet 261) bu kişileri taltif için konmuştur.[51]

Ne var ki, cihada katılmak üzere mallarından sarf eden kişilerden bir kısmı, bu "iyilik"lerini başa kakma vesilesi yaparlardı. Böylece Muhammed'i minnet altında bırakıp, muhtemelen ganimetten daha fazla pay koparmayı beklerlerdi. Ve işte bunu önlemek için Muhammed;

> *"Mallarını Allah yolunda sarf edip, sonra sarf ettikleri şeyin ardından başa kakmayan ve eza etmeyenlerin ecirleri Rablerinin katındadır..."* (Bakara Suresi, ayet 262)

şeklindeki ayeti getirmiştir. Görüldüğü gibi bunu, ahlakilik adına değil, fakat kendi çıkarları adına yapmıştır.

Fakat biraz önce dediğimiz gibi, her ne kadar kendisi başa kakılmasını istemezse de, "iyilik" diye başkalarına yaptıklarını

51 Elmalılı H. Yazır, *age*, c.I, s.901.

*Bu ayetleri Muhammed şu maksatla **Kur'aria** koymuştur:*

Her hangi bir sefere hazırlanırken, savaşa katılacak olanlardan,

ordunun teçhizi için mallarıyla yardımda bulunmalarını isterdi.

Bunu sağlayabilmek için Tanrı'nın onlara fazlasıyla karşılığını

*vereceğini söylerdi: "**Ya Rab**, **ümmetimi daha arttır**" diye de dualar ederdi. Onun bu çağrısına uymayı kârlı bir iş sayanlar, kendi silahlarını kendileri tedarik ederler, kendi hayvanlarını kullanırlardı. Eğer kendileri cihada katılmayacaklarsa, cihada katılmak isteyen kimselere mallarıyla yardımda bulunurlardı. Çünkü Allah yolunda mallarını sarf ettikleri için, nasıl olsa karşılığını fazlasıyla geri alacaklarını düşünürlerdi. Örneğin Tebük Seferi hazırlığı sırasında Muhammed'in damadı Osman çullarıyla bin deve ve Abdurrahman İbn-i Avf adında bir kişi de dört bin dirhem sadaka vermişlerdir. Kaynakların bildirmesine göre yukardaki*

ayetlerden birincisi (yani Bakara Suresi, ayet 261) bu kişileri

taltif için konmuştur.51

Ne var ki, cihada katılmak üzere mallarından sarf eden kişilerden bir kısmı, bu "iyilik lerin i başa kakma vesilesi yaparlardı.

Böylece M uhammed'i minnet altında bırakıp, muhtemelen ganimetten daha fazla pay koparmayı beklerlerdi. Ve işte bunu önlemek için Muhammed;

"Mallarını Allah yolunda sarf edip, sonra sarf ettikleri şeyin ardından başa kakmayan ve eza etmeyenlerin ecirleri

***Rablerinin katindadır..."** (Bakara Suresi, ayet 262)*

şeklindeki ayeti getirmiştir. Görüldüğü gibi bunu, ahlakilik adına değil, fakat kendi çıkarları adına yapmıştır.

Fakat biraz önce dediğimiz gibi, her ne kadar kendisi başa

kakılmasını istemezse de, "iyilik" diye başkalarına yaptıklarını

51 Elm alılı H. Yazır, a g e , c.I, s.9 0 1 .

onların başına kakma alışkanlığından vazgeçmezdi. Örneğin savaşlarda ele geçirilen ganimetin paylaşılması sırasında Ensar'dam bazı kişiler tarafından paylaşımın hakkaniyet içersinde yapılmadığı iddialarını geçersiz kılmak için vaktiyle onlara büyük iyiliklerde bulunduğunu yüzlerine vururdu.

Şunu da ekleyelim ki, Muhammed, kendisi gibi Tanrı'yı da, başa kakılmaktan hoşlanmayan ve iyilik diye kullarına yaptıklarını onların başına kakmaktan geri kalmayan bir karakterde tanımlamıştır. Örneğin, bir yandan Tanrı'yı, yukarda değindiğimiz gibi, *"Yaptığın iyiliği çok görerek başa kakma"* (Müddessir Suresi, ayet 6) şeklinde konuşurmuş gibi gösterirken, diğer yandan insanlar için ekinler, zeytinler, hurmalar, üzümler ve türlü meyveler, atlar, katırlar ve eşekler yarattığını ya da herkesi verdiği rızıkla beslediğini söyleyerek övünen ve bu yaptıklarını kullarının başına kakan olarak tanımlamıştır (Bkz. Nahl Suresi, ayet 5-13; Zâriyât Suresi, ayet 58; Ankebût Suresi, ayet 60).

Bütün bunlar bir yana, şeriatın ahlakilik getirdiğini iddia edenleri susturmak için birkaç soru sormak yeterlidir: Örneğin farklı inançtandırlar diye müşriklerin öldürülmelerini emreden bir hükmü (Tevbe Suresi, ayet 5) ahlakilikle bağdaştırabilir misiniz? Ya da yeryüzünü "Müslümanlar" ve "Müslüman olmayanlar" diye ikiye bölen ve Müslümanların yaşadıkları yeri "Darül İslam" ve Müslüman olmayanların yaşadıkları yeri "Darül Harb" (savaş alanı) olarak belirleyen ve bunları birbirlerine boğazlatan bir dini sevgi dini imiş gibi ahlakilik temeline oturtabilir misiniz? Ya da hülle usulüne yer veren bir sistemi ahlakilik doğrultusunda sayabilir misiniz? Örnekleri çoğaltmak kolay, fakat hepsinin de ortaya koyacağı sonuç şudur ki, İslam şeriatını ne insanlar arası sevgi ve saygı ile ve ne de ahlakilik kurallarıyla

onların başına kakma alışkanlığından vazgeçmezdi. Örneğin savaşlarda ele geçirilen ganimetin paylaşılması sırasında En-sar'dam bazı kişiler tarafından paylaşımın hakkaniyet içersinde

yapılmadığı iddialarını geçersiz kılmak için vaktiyle onlara büyük iyiliklerde bulunduğunu yüzlerine vururdu.

Şunu da ekleyelim ki, Muhammed, kendisi gibi Tanrı'yı da,

*başa kakılmaktan hoşlanmayan ve iyilik diye kullarına yaptıklarını onların başına kakmaktan geri kalmayan bir karakterde tanımlamıştır. Örneğin, bir yandan Tanrıyı, yukarda değindiğimiz gibi, "**Yaptığın iyiliği çok görerek başa kakma**" (Müddessir Suresi, ayet 6) şeklinde konuşurmuş gibi gösterirken, diğer yandan insanlar için ekinler, zeytinler, hurmalar, üzümler ve türlü meyveler, atlar, katırlar ve eşekler yarattığını ya da herkesi verdiği nzıkla beslediğini söyleyerek övünen ve bu yaptıklarını kullarının başına kakan olarak tanımlamıştır (Bkz. Nahl Suresi, ayet 5-13; Zâriyât Suresi, ayet 58; Ankebût Suresi, ayet 60).*

Bütün bunlar bir yana, şeriatın ahlakilik getirdiğini iddia edenleri susturmak için birkaç soru sormak yeterlidir: Örneğin farklı inançtandırlar diye müşriklerin öldürülmelerini emreden bir hükmü (Tevbe Suresi, ayet 5) ahlakilikle bağdaştırabilir m isiniz? Ya da yeryüzünü "Müslümanlar" ve "Müslüman olmayanlar" diye ikiye bölen ve Müslümanların yaşadıkları yeri "Darül İslam" ve Müslüman olmayanların yaşadıkları yeri "Darül

Harb" (savaş alanı) olarak belirleyen ve bunları birbirlerine bo

ğazlatan bir dini sevgi dini imiş gibi ahlakilik temeline oturtabilir misiniz? Ya da hülle usulüne yer veren bir sistemi ahlakilik doğrultusunda sayabilir misiniz? Örnekleri çoğaltmak kolay, fakat hepsinin de ortaya koyacağı sonuç şudur ki, İslam şeriatını ne insanlar arası sevgi ve saygı ile ve ne de ahlakilik kurallarıyla

uzlaştırmak mümkündür. Ve hele bütün bunlar birer gerçekken şeriatçıların yaptıkları gibi kalkıp da, "...*Allah, dini birbirimizi sevelim, etrafımızı sayalım diye bize göstermiş. Birbirimizi görmesek dahi, dünya üzerinde atan her kalbi, her canı sevelim"* diye konuşmak dürüstlük olur mu?

Yine tekrar edelim; insanın insana sevgisini kökünden yok eden ve edebilmek için İslamdan başka gerçek din tanımayan, başka dinden olanları "sapık" ve "cehennemlik" sayan, tüm insanları "Müslümanlar" ve "kâfirler" (Müslüman olmayanlar) diye iki grupta toplayan, yeryüzünü "Dar-ül İslâm" (Müslümanların yeri) ve "Dar-ül Harb" (kâfirlerin oturdukları savaş yeri) diye ikiye bölen ve tüm yeryüzü Müslümanların yeri olana kadar cihat buyruklarını içeren ve "müşrikler" için ayrıca *"Onları bulduğunuz yerde öldürün"* diyen, öte yandan eğer farklı inançta iseler ana/baba/kardeş ve yakın akraba arasında dahi düşmanlık yaratan bir dini, bu bizim yarı cahil aydınlarımız ne yazık ki "sevgi" dini olarak kabul edebiliyorlar. Yıllar var ki, bu konuları çeşitli kitaplarımda *Kur'an*'a dayalı olarak işlemişimdir.[52]

"İslamda Terörizme Yer Yoktur" Kandırması

Terörist saldırıların ülkemize de sıçrayarak tırmandığı şu günlerde dinsel ve siyasal kesim temsilcileri, İslamın terörle ilgisi olmadığını, İslam şeriatında *"bir insanı öldürmenin Allah'ın binasını yıkmak ve tüm insanlığı öldürmek anlamına geldiğini"* söylemekteler. Diyanet İşleri Başkanı, *"Terörü dinin gereği gören düşünce hastalıklıdır"* diye konuşmakta. Bir önceki Diyanet

52 Bu konuda bkz. *İslama Göre Diğer Dinler* ve *Kur'an'daki Kitaplılar* (Kaynak Yayınları, 1999), *Müslümanlık Sınavı* (Kaynak Yayınları, 2002) adlı kitabım.

uzlaştırmak mümkündür. Ve hele bütün bunlar birer gerçekken

şeriatçıların yaptıkları gibi kalkıp da, ".. ***Allah, dini birbirimizi***

sevelim, etrafımızı sayalım diye bize göstermiş. Birbirimizi görmesek dahi, dünya üzerinde atan her kalbi, her canı sevelim" *diye konuşmak dürüstlük olur mu?*

Yine tekrar edelim; insanın insana sevgisini kökünden yok

eden ve edebilmek için İslamdan başka gerçek din tanımayan,

başka dinden olanları "sapık" ve "cehennemlik" sayan, tüm insanları "Müslümanlar" ve "kâfirler" (Müslüman olmayanlar) diye iki grupta toplayan, yeryüzünü "Dar-ül İslâm" (M üslümanların yeri) ve "Dar-ül Harb" (kâfirlerin oturdukları savaş yeri) diye ikiye bölen ve tüm yeryüzü Müslümanların yeri olana kadar cihat buyruklarını içeren ve "müşrikler" için ayrıca ***"Onları bulduğunuz yerde öldürün"*** *diyen, öte yandan eğer farklı inançta iseler ana/baba/kardeş ve yakın akraba arasında dahi düşmanlık**

yaratan bir dini, bu bizim yarı cahil aydınlarımız ne yazık ki

"sevgi" dini olarak kabul edebiliyorlar. Yıllar var ki, bu konuları çeşitli kitaplarımda ***Kur'an'a*** *dayalı olarak işlemişimdir.52*

"İslamda Terörizme Yer Yoktur" Kandırması

Terörist saldırıların ülkemize de sıçrayarak tırmandığı şu

günlerde dinsel ve siyasal kesim temsilcileri, İslamın terörle ilgisi olmadığını, İslam şeriatında ***"bir insanı öldürmenin Allah'ın***

binasını yıkmak ve tüm insanlığı öldürmek anlamına geldiğini"

söylemekteler. Diyanet İşleri Başkanı, ***"Terörü dinin gereği gören düşünce hastalıklıdır"*** *diye konuşmakta. Bir önceki Diyanet* ***52 Bu konuda bkz. İslam a G öre D iğ e r D in ler v e K u r a n d a k i K ita p lıla r (Kaynak Y ayınlan, 1999), M üslüm anlık Sınavı (Kaynak Y ayınlan, 20 0 2) adlı kitabım.***

Başkanı da, aynı doğrultuda olmak üzere şöyle demekteydi: *"İlahi dinlerden birine mensup akl-ı selim sahibi hiç kimse, terör ve şiddet eylemlerinin içinde olamaz... Dinimiz İslamda, şiddet ve terör yoluyla insanlara fiili saldırıda bulunmayı yasaklamıştır. Hiçbir gerekçe terör ve şiddet olaylarını haklı kılamaz."* Ne var ki bu sözler, Diyanet'in insanlarımıza bellettiği şeriat verileriyle tam bir çelişme halinde! Şu bakımdan ki, Diyanet yayınları, şeriat adına şiddet ve terör olaylarını haklı kılacak buyruklarla dolu. Bunların tümünü dar bir yazı çerçevesine sığdırmak kolay değil. Bir iki örnekle yetineceğim: Bilindiği gibi "terör" sözcüğü, korku yaratmak, dehşet salmak, ölüm saçmak gibi anlamlara gelir. Şimdi geliniz hep birlikte, Diyanet'in yayınlarında yer alan ve insanlarımıza belletilen şu buyruğu okuyalım: *"... Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz."*[53] Bu buyruk, *"Dinini değiştiren ve cemaatten ayrılan kimsenin (kanının dökülmesi caizdir)"* şeklindeki bir başka buyrukla bağlantılıdır. Diyanet'in aynı yayınının 10. cildinin 349. sayfasında, söz konusu buyruğun geçmişteki uygulamasıyla ilgili örnekler bulunmakta. Hemen eklemeliyim ki, yukarda değindiğim, *"... Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz"* şeklindeki buyruk, Müslüman kişinin İslamı eleştirir nitelikteki eylemlerini de kapsar sayılmaktadır. Mısırlı Şeyh el-Gazalî gibi çağımızın en ünlü din bilginlerinin görüşü bu doğrultudadır. Örneğin bundan bir süre önce (1972 yılında) Farac Fuda adındaki Mısırlı bir genç yazar, *"İslam şeriatı günümüzün koşullarına ters düştüğü için artık uygulanamaz"* şeklinde konuştu diye şeriatçılar tarafından öldürüldüğünde, bu ünlü el-Gazalî, katillerin savunmasını yapmış ve bilirkişi olarak ifade verirken Farac Fuda'nın, o sözleri söylemekle Tanrı'ya ve *Kur'an*'a karşı

53 *Sahih-î Buhârî Muhtasarı Tecrid-i Sarîh Tercemesi*, c.8, s.388.

Başkanı da, aynı doğrultuda olmak üzere şöyle demekteydi:

"İlahi dinlerden birine mensup akl-ı selim sahibi hiç kimse, terör

ve şiddet eylemlerinin içinde olamaz... Dinimiz İslamda, şiddet

ve terör yoluyla insanlara fiili saldırıda bulunmayı yasaklamıştır. Hiçbir gerekçe terör ve şiddet olaylarını haklı kılamaz." *Ne var ki bu sözler, Diyanet'in insanlarımıza bellettiği şeriat verileriyle tam bir çelişme halinde! Şu bakımdan ki, Diyanet yayınları, şeriat adına şiddet ve terör olaylarını haklı kılacak buyruklarla dolu. Bunların tümünü dar bir yazı çerçevesine sığdırmak kolay değil. Bir iki örnekle yetineceğim: Bilindiği gibi "terör" sözcüğü, korku yaratmak, dehşet salmak, ölüm saçmak gibi anlamlara gelir. Şimdi geliniz hep birlikte, Diyanet'in yayınlarında yer alan ve insanlarımıza belletilen şu buyruğu okuyalım: "...* ***Her***

kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemen öldürünüz. *"53 Bu buyruk,* ***"Dinini değiştiren ve cemaatten ayrılan kimsenin (kanının dökülmesi caizdir)"*** *şeklindeki bir başka buyrukla bağlantılıdır. Diyanet'in aynı yayınının 10. cildinin 349. sayfasında, söz konusu buyruğun geçmişteki uygulamasıyla ilgili örnekler bulunmakta. Hemen eklemeliyim ki, yukarda değindiğim,*

"... ***Her kim dinini (ki Müslümanlıktır) değiştirirse onu hemm***

öldürünüz" *şeklindeki buyruk, Müslüman kişinin İslamı eleştirir*

nitelikteki eylemlerini de kapsar sayılmaktadır. Mısırlı Şeyh el-

*Gazalî gibi çağımızın en ünlü din bilginlerinin görüşü bu doğrultudadır. Örneğin bundan bir süre önce (1972 yılında) Farac Fuda adındaki Mısırlı bir genç yazar, "****İslam şeriatı günümüzün ko***

şullarına ters düştüğü için artık uygulanamaz" *şeklinde konuştu*

diye şeriatçılar tarafından öldürüldüğünde, bu ünlü el-Gazalî,

katillerin savunmasını yapmış ve bilirkişi olarak ifade verirken

Farac Fuda'nm, o sözleri söylemekle Tanrıya ve ***Kur’aria*** *karşı*

53 S ah ih-î B uhârî M uhtasarı Tecrid-i Sarîh Tercem esi, c.8, s.388.

savaş açtığını, böylece İslamdan çıktığını (irtidat ettiğini), İslamdan çıkanların ise öldürülmelerinin *Kur'an* gereği olduğunu ve bu nedenle onu öldürenlerin işledikleri cürm'ün "cinayet" değil, olsa olsa "tazir" (dayak) cezasını gerektirici bir eylem olduğunu eklemiştir.

Yukarda verdiğim örneklerden başka Diyanet'in yayınlarında, *"Allah ve peygamberleriyle savaşanların ve yeryüzünde bozgunculuğa uğraşanların cezası öldürülmek, veya asılmak, yahut çapraz olarak el ve ayakları kesilmek ya da yerlerinden sürülmektir. Bu onlara dünyada bir rezilliktir. Onlara ahirette de büyük azab vardır..."* şeklinde buyruklar bulunmakta. Burada "suç" diye anlatılmak istenen şey, sadece silahlı eşkıyalık gibi toplum ve devlet düzenini bozan davranışları değil, şeriatı şu veya bu şekilde eleştirici davranışları da kapsamakta. Yine aynı Diyanet yayınının 8. cildinin 449-451. sayfalarında, Hıristiyanlardan ve Musevilerden İslamı kabul etmeyenlere karşı savaşmak ve onları cizye (kafa parası) vermeye zorlamak gerektiği hakkında şu buyruk var: *"Ey mü'minler! Kendilerine kitap verilip de Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve resûlünün haram kıldığı şeyleri haram tanımayan ve hak dîni* (İslamı) *din edinmeyen şu kimseler (Yehûd ve Nasârâ yok mu? İşte onlar) kendi elleriyle Cizye (getirip) zelîlâne verinceye kadar onlara karşı cihad ediniz."* Yani Diyanet'in belletmesine göre, Museviler ve Hıristiyanlar, İslam şeriatını din olarak kabul etmedikleri takdirde kendi elleriyle ve *"zelîlâne"* (aşağılanmış) şekilde "cizye" vermelidirler; aksi takdirde onlara karşı cihad açmak gerekir. Yine Diyanet'in açıklamasına göre söz konusu "cizye", hem onların *"İslam diyarında oturmalarının karşılığı olan bir vergidir"* ve hem de, *"...Müslümanlıktan imtinalarının* (kaçınmalarının) *ceremesidir..."* Ve yine Diyanet'in açıklamala-

savaş açtığını, böylece İslamdan çıktığını (irtidat ettiğini), İslamdan çıkanların ise öldürülmelerinin ***Kuran*** *gereği olduğunu ve bu nedenle onu öldürenlerin işledikleri cürm un "cinayet" değil,*

olsa olsa "tazir" (dayak) cezasını gerektirici bir eylem olduğunu

eklemiştir.

Yukarda verdiğim örneklerden başka Diyanet'in yayınlarında, " ***Allah ve peygamberleriyle savaşanların ve yeryüzünde***

***bozgunculuğa uğraşanların cezası öldürülmek**, **veya asılmak**,*

yahut çapraz olarak el ve ayakları kesilmek ya da yerlerinden

sürülmektir**: **Bu onlara dünyada bir rezilliktir. Onlara ahirette

de büyük azab vardır**..." şeklinde buyruklar bulunmakta. Burada "suç" diye anlatılmak istenen şey, sadece silahlı eşkıyalık gibi toplum ve devlet düzenini bozan davranışları değil, şeriatı şu veya bu şekilde eleştirici davranışları da kapsamakta. Yine aynı Diyanet yayınının 8. cildinin 449-451. sayfalarında, Hıristiyanlardan ve M usevilerden İslami kabul etmeyenlere karşı savaşmak ve onları cizye (kafa parası) vermeye zorlamak gerektiği hakkında şu buyruk var: "* ***Ey mü'minler! Kendilerine kitap

verilip de Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve re-

sûlünün haram kıldığı şeyleri haram tanımayan ve hak dîni** (İslâmî) **din edinmeyen şu kimseler (Yehûd ve Nasârâ yok mu? İşte onlar) kendi elleriyle Cizye (getirip) zelîlâne verinceye kadar

***onlara karşı cihad ediniz"** Yani Diyanet'in belletmesine göre,*

M useviler ve Hıristiyanlar, İslam şeriatını din olarak kabul etmedikleri takdirde kendi elleriyle ve " ***zelîlâne*** *" (aşağılanmış) şekilde "cizye" vermelidirler; aksi takdirde onlara karşı cihad*

açmak gerekir. Yine Diyanet'in açıklamasına göre söz konusu

"cizye", hem onların " ***İslam diyarında oturmalarının karşılığı olan bir vergidir"*** *ve hem de,*

Müslümanlıktan imtinalarının

(kaçınmalarının) ***cerem esidir.*** *.* ***"*** *Ve yine Diyanet'in açıklamala-*

74

rına göre "cizye"nin ödenme şekli, Musevilere ve Hıristiyanlara, *"Müslümanlıktan kaçınmış olmalarının kötülüğünü anımsatacak niteliktedir"*, çünkü bu parayı bizzat kendileri getirip "aşağılanmış olarak" ödemek zorundadırlar. Diyanet'in açıklaması aynen şöyle:

> *"... bu vergiyi deruhde eden muahidlerin vergilerini bizatihi kendileri getirip zelîlâne bir vez'le vermelerinin şart kılınmış olması da bunu tey'id etmektedir ki, muâhidlere her vergi verdikçe Müslümanlıktan imtinâlarının fenâlığı ihtâr edilmiş olacaktır."*[54]

Burada geçen "muâhidler" deyimi ile Museviler ve Hıristiyanlar kast edilmiştir.

Bütün bunlardan gayrı Diyanet yayınlarında, *"... Yalnız Allah'ın dini (İslam) kalana kadar (kâfirlerle) savaşın..."* ya da *"Kim İslamiyet'ten başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir. O ahirette de kaybedenlerdendir"* ya da *"Ey Müslümanlar! Yahudileri ve Hıristiyanları dost olarak benimsemeyin... Sizden kim onlara dost olursa, o da onlardandır..."* ya da *"...Müşrikleri nerede bulursanız öldürün..."* diye ya da hatta ana-baba-çocuklar arasında (İslamdan başka bir inanca bağlı olmak bakımından) düşmanlıklar yaratan buyruklar var (Diyanet bunları, örneğin Bakara Suresi, ayet 193; Âl-i İmrân Suresi, ayet 85; Mâide Suresi, ayet 51; Tevbe Suresi, ayet 29 gibi buyruklar olarak belletmekte). Hemen eklemeliyim ki, Diyanet yayınlarında, bu ve benzeri nice buyrukları yerine getirmek üzere ölen ve öldürülenlerin, bütün günahlardan sıyrılmış olarak cennetlere gideceklerini ve orada *"cilveli, iri siyah gözlü, şirin sözlü ve göğüsleri tomurcuk gibi kabarmış hûrilere..."* sahip olacaklarını müjde-

54 *Sahih-î Buhârî Muhtasarı Tecrid-i Sarîh Tercemesi*, c.8, s.451.

rina göre ”cizye”nin ödenme şekli, M usevilere ve Hıristiyanla-

*ra, **"Müslümanlıktan kaçınmış olmalarının kötülüğünü anımsatacak niteliktedir",** çünkü bu parayı bizzat kendileri getirip*

"aşağılanmış olarak" ödemek zorundadırlar. D iyanet'in açıklaması aynen şöyle:

*.. **bu vergiyi deruhde eden muahidlerin vergilerini bizatihi kendileri getirip zelîlâne bir vezle vermelerinin şart kılınmış olması da bunu tey'id etmektedir ki, muâhidlere her***

vergi verdikçe Müslümanlıktan imtinâlarının fenâlığı ihtâr

***edilmiş olacaktır**,"54*

Burada geçen "muâhidler" deyimi ile Museviler ve Hıristi-

yanlar kast edilmiştir.

Bütün bunlardan gayrı Diyanet yayınlarında,

*.. **Yalnız Allah'ın dini (İslam) kalana kadar (kâfirlerle) savaşın..."** ya da*

***"Kim İslamiyet'ten başka bir dine yönelirse, onunki kabul edilmeyecektir O ahirette de kaybedenlerdendir"** ya da **"Ey Müslümanlar! Yahudileri ve Hıristiyanları dost olarak benimsemeyin**. ..*

***Sizden kim onlara dost olursa**, **o da onlardandır..."** ya da*

*. **Müşrikleri nerede bulursanız öldürün.** .*

diye ya da hatta ana-

baba-çocuklar arasında (İslamdan başka bir inanca bağlı olmak

bakımından) düşmanlıklar yaratan buyruklar var (Diyanet bunları, örneğin Bakara Suresi, ayet 193; Âl-i İmrân Suresi, ayet 85; Mâide Suresi, ayet 51; Tevbe Suresi, ayet 29 gibi buyruklar olarak belletmekte). Hemen eklemeliyim ki, Diyanet yayınlarında, bu ve benzeri nice buyrukları yerine getirmek üzere ölen ve öldürülenlerin, bütün günahlardan sıyrılmış olarak

*cennetlere gideceklerini ve orada " **cilveli, iri siyah gözlü, şirin sözlü ve göğüsleri tomurcuk gibi kabarmış hûrilere...”** sahip olacaklarını müjde*

54 S ah ih-î B uhârî M uhtasarı Tecrid-i Sarîh Tercemesi, c.8, s.451.

leyen buyruklar da var (örneğin Diyanet bunları Nebe' Suresi, ayet 30-33 buyrukları olarak belletmekte). Şimdi şöyle bir düşünelim: İnsanlarımızın beyinlerini, bu yukardaki (ve daha nice benzeri) verilerle yıkayacak olursak (ki Diyanet'in yaptığı budur), onları terörist birer yaratık haline getirmiş olmaz mıyız?

Şeriatçının "Reformculuğu" ve "Atatürkçülüğü" Konusunda

Ülkemiz bakımından giderek ciddileşen bir sorun var ki, o da şeriatçıların "reformcu" ve "Atatürkçü" olarak görünmeyi yeğlemiş olmaları ve bu yoldan halkımızı vahyin üstünlüğü fikrine inandırıp tüm yaşantılarımızı şeriat buyruklarıyla yoğurmaya çalışmalarıdır. Aslında ne reformcu, ne Atatürkçü ve ne de laik zihniyete yöneliktirler. Çünkü reformcu ve Atatürkçü olabilmek için her şeyden önce insan aklının kutsallığına, yaratıcılığına ve rehberliğine inanmış olmak gerekir. Siz hiç reformcu bir kimsenin, *"ateistler ya da müşrikler öldürülmelidir"* şeklinde bir şey söyleyebileceğini düşünebilir misiniz? Ve yine siz hiç Atatürkçü bir kimsenin, Atatürk düşmanlarını alkışlayıp yüceltmesini kabul edebilir misiniz? İşte güncel iki ilginç örnek:

Fethullah Güven adındaki bir şeriatçı, geçenlerde gazetecilere verdiği bir beyanında, *"Allah'ı ve Peygamber'i kabul etmeyen insan, yani ateist ne ise insan öldüren de onunla eş değerdedir"* diyerek *Kur'an*'da geçen "inanmayan" (inkârcı) deyiminin "ateist" anlamına geldiğini bildirdi. Daha başka bir deyimle, ateistlerin, "katil", "cani" ruhlu kimseler olarak ölüm cezasına layık olduklarını anlatmış oldu. Söylemeye gerek yoktur ki, bu tür bir anlayışa saplandığımız takdirde, Aristo'dan başlayıp,

leyen buyruklar da var (örneğin Diyanet bunları Nebe' Suresi,

ayet 30-33 buyrukları olarak belletmekte). Şimdi şöyle bir düşünelim: İnsanlarımızın beyinlerini, bu yukardaki (ve daha nice benzeri) verilerle yıkayacak olursak (ki Diyanet'in yaptığı budur), onları terörist birer yaratık haline getirmiş olmaz mıyız?

Şeriatçının "Reformculuğu" ve "Atatürkçülüğü"

Konusunda

Ülkemiz bakımından giderek ciddileşen bir sorun var ki, o da

şeriatçıların "reformcu" ve "Atatürkçü" olarak görünmeyi yeğlemiş olmaları ve bu yoldan halkımızı vahyin üstünlüğü fikrine inandırıp tüm yaşantılarımızı şeriat buyruklarıyla yoğurmaya

çalışmalarıdır. Aslında ne reformcu, ne Atatürkçü ve ne de laik

zihniyete yöneliktirler. Çünkü reformcu ve Atatürkçü olabilmek

için her şeyden önce insan akimın kutsallığına, yaratıcılığına ve

rehberliğine inanmış olmak gerekir. Siz hiç reformcu bir kimsenin, " ***ateistler ya da müşrikler öldürülmelidir"*** *şeklinde bir şey söyleyebileceğini düşünebilir misiniz? Ve yine siz hiç Atatürkçü*

bir kimsenin, Atatürk düşmanlarını alkışlayıp yüceltmesini kabul edebilir misiniz? İşte güncel iki ilginç örnek: Fethullah Güven adındaki bir şeriatçı, geçenlerde gazetecilere verdiği bir beyanında, " ***Allah'ı ve Peygamber'i kabul etmeyen insan****,* ***yani ateist ne ise insan öldüren de onunla eş değerdedir****" diyerek* ***Kur'an'*** *da geçen "inanmayan" (inkârcı) deyim inin "ateist" anlamına geldiğini bildirdi. Daha başka bir deyim le, ateistlerin, "katil", "cani" ruhlu kimseler olarak ölüm cezasına layık olduklarını anlatmış oldu. Söylemeye gerek yoktur ki, bu tür bir anlayışa saplandığımız takdirde, Aristo'dan başlayıp,*

yüzyıllar atlayarak Voltaire'lere ve çağımızda Einstein'lara ve daha nice benzerlerine varıncaya kadar akılcı uygarlığın mimarları sayılan bütün düşünürleri ve bilim adamlarını kâfir sayıp isimlerini tarih sayfarından silmek (çünkü hepsi de ateist sayılabilecek görüşlere yönelmişlerdir) ve yeryüzünün 350 milyona yaklaşık nüfusunu oluşturan Budistlerin kellelerini kesmek (çünkü Budistler Tanrı diye bir şey kabul etmezler); ayrıca da sayıları 900 milyonu aşkın dinsizi yok etmek gerekir. Muhtemelen bu gerçeklerin kendisine hatırlatılması nedeniyledir ki, Fethullah Efendi, sözlerinin saptırıldığını, yanlış anlaşıldığını söyleyerek geri adım atar göründü.[55]

Kendisini, "İslam" konusunda *"Türkiye'yi ve bütün dünyayı yönlendirenlerden biri"* olarak ilan eden ve ayrıca da Atatürkçü olmakla övünen Yaşar Nuri adındaki bir başka ilahiyatçı ise, Fethullah Efendi'nin sözlerini düzeltiyor görünerek şöyle dedi: *"... Kur'an insan öldürenlerin cezalarım ateistlerle değil müşriklerle bir tutmuştur..."*[56] Hani sanki müşrikleri öldürmek, ateistleri öldürmekten daha erdemli, daha kutsal ve daha İslama yaraşır bir eylemmiş gibi! [Kuşkusuz ki dayanağı müşriklerin öldürülmelerini emreden *Kur'an* ayetleriydi (bkz. 4: 47, 115; 9: 5, 114 vd.; 21: 22; 28: 62; 19: 82; 21: 98 vb.]

Hemen belirtmeliyim ki, "müşrik" deyimi "Tanrı'ya eş koşmak", *"Allah yanında başka bir Tanrı'ya tapmak"* (çok tanrıcılık) anlamına gelir ki, yorumculara göre *Kur'an*'da geçen "kâfir" tanımı ile uyumludur. Aslında müşrikler "Tanrı" kavramını inkâr etmiş değillerdi; o kadar ki, putlarını bile Allah katında "şefaatçı" olarak kabul etmişlerdi; kabul etmedikleri şey Muhammed'in "Peygamberlik" iddiası ve Tanrı anlayışıydı. Ekleyelim ki,

55 *Hürriyet* gazetesinden alınmıştır.
56 *Hürriyet* gazetesi, 18 Nisan 2004.

yüzyıllar atlayarak Voltaire'lere ve çağım ızda Einstein'lara ve

daha nice benzerlerine varıncaya kadar akılcı uygarlığın m imarları sayılan bütün düşünürleri ve bilim adamlarım kâfir sayıp isimlerini tarih sayfarından silmek (çünkü hepsi de ateist sayılabilecek görüşlere yönelmişlerdir) ve yeryüzünün 350 m ilyona yaklaşık nüfusunu oluşturan Budistlerin kellelerini kesmek (çünkü Budistler Tanrı diye bir şey kabul etmezler); ayrıca da sayıları 900 m ilyonu aşkın dinsizi yok etm ek gerekin Muhtemelen bu gerçeklerin kendisine hatırlatılması nedeniyledir ki, Fethullah Efendi, sözlerinin saptırıldığını, yanlış anlaşıldığını söyleyerek geri adım atar göründü.55

Kendisini, "İslam" konusunda ***"Türkiye'yi ve bütün dünyayı***

yönlendirenlerden biri *" olarak ilan eden ve ayrıca da Atatürkçü*

olmakla övünen Yaşar Nuri adındaki bir başka ilahiyatçı ise,

Fethullah Efendi'nin sözlerini düzeltiyor görünerek şöyle dedi:

"... ***Kur'an insan öldürenlerin cezalarım ateistlerle değil müşriklerle bir tutmuştur*** *. .."56 Hani sanki müşrikleri öldürmek, ateistleri öldürmekten daha erdemli, daha kutsal ve daha İslama yaraşır bir eylemmiş gibi! [Kuşkusuz ki dayanağı müşriklerin öldürülmelerini emreden* ***Kur'an*** *ayetleriydi (bkz. 4: 47, 115; 9: 5, 114 vd.; 21: 22; 28: 62; 19: 82; 21: 98 vb.]*

Hemen belirtmeliyim ki, "müşrik" deyimi "Tanrı'ya eş koşmak", ***"Allah yanında başka bir Tanrıya tapmak"*** *(çok tanrıcılık) anlamına gelir ki, yorumculara göre* ***K u ran da*** *geçen "kâfir"*

tanımı ile uyumludur. Aslında müşrikler "Tanrı" kavramım inkâr

etmiş değillerdi; o kadar ki, putlarını bile Allah katında "şefaat

çi" olarak kabul etmişlerdi; kabul etmedikleri şey Muhammed'in

"Peygamberlik" iddiası ve Tanrı anlayışıydı. Ekleyelim ki,

55 H ü rriyet gazetesinden alınmıştır.

5 6 H ü rriyet gazetesi, 18 N isan 2 004.

77

"müşrik" diye küçümsenen bu insanların ahlaksal ve insancıl birtakım gelenekleri vardı ki, Muhammed bile bunlardan bazılarını benimsemişti. Fakat her ne olursa olsun şu muhakkak ki, müşriklerin, ateistlere nazaran daha olumsuz bir zihniyete yönelik oldukları söylenemez. Söz konusu olan şey, nihayet farklı bir inanç, farklı bir zihniyettir. Bu itibarla Yaşar Nuri Efendi'nin, *"Kur'an insan öldürenlerin cezalarını ... müşriklerle bir tutmuştur"* şeklindeki sözlerinin ne vicdana yatkın ve ne de İslama değer kazandıran bir yönü vardır. Kendisini "aydın" sayan bir kimsenin, farklı inançta olan kimselere ölüm yolunu yeğlemesine akıl erdirmek kolay değil!

Yukardaki iki örneğimiz gösteriyor ki, şeriatçıların reformcu ve Atatürkçü görünüme özlem duymalarının, özentiden ileri geçen bir yönü yoktur. Hele "Atatürkçülük" iddiasında hiçbirinin sözünü ciddiye almak doğru olmaz. Çünkü hiçbiri, Atatürk'ün aklı vahye üstün kılan ve akılcılığı her şeyin temeli yapan düşüncelerini ve hele hele din ve Tanrı anlayışını paylaşabilecek kerteye gelmiş değildir. Konuyu bu kısa yazı çercevesine sığdırmak mümkün değil, fakat çarpıcı örnek olmak üzere her şeyden önce Atatürk'ün "Tanrı" kavramı konusundaki şu sözlerini anımsatalım: *"Masum ve cahil insanları, yüzlerce Allah'a taptırmak veya Allah'ları muayyen (belli) gruplarda toplamak ve nihayet bir Allah kabul ettirmek, siyasetin doğurduğu neticelerdir..."*

Bu satırları okuduktan sonra şimdi geliniz Atatürk'ün "İslamiyet ve Türkler" konusundaki şu sözlerini okuyalım:

> "... Türkler Arapların dinini kabul etmeden evvel de büyük bir millet idi. Arap dinini kabul ettikten sonra bu din... Türk milletinin milli rabıtalarını (bağlarını) gevşetti; milli hislerini, milli heyecanını uyuşturdu. Bu pek tabii idi. Çün-

"müşrik" diye küçümsenen bu insanların ahlaksal ve insancıl

birtakım gelenekleri vardı ki, Muhammed bile bunlardan bazılarını benimsemişti. Fakat her ne olursa olsun şu muhakkak ki, müşriklerin, ateistlere nazaran daha olumsuz bir zihniyete yönelik oldukları söylenemez. Söz konusu olan şey, nihayet farklı bir inanç, farklı bir zihniyettir. Bu itibarla Yaşar Nuri Efendi'nin,

*" **Kur'an insan öldürenlerin cezaların ı... müşriklerle bir tutmuştur**" şeklindeki sözlerinin ne vicdana yatkın ve ne de İslama de*

ğer kazandıran bir yönü vardır. Kendisini "aydın" sayan bir kim senin, farklı inançta olan kimselere ölüm yolunu yeğlemesine akıl erdirmek kolay değil!

Yukardaki iki örneğimiz gösteriyor ki, şeriatçıların reformcu

ve Atatürkçü görünüme özlem duymalarının, özentiden ileri ge

çen bir yönü yoktur. Hele "Atatürkçülük" iddiasında hiçbirinin

sözünü ciddiye almak doğru olmaz. Çünkü hiçbiri, Atatürk'ün

aklı vahye üstün kılan ve akılcılığı her şeyin temeli yapan dü

şüncelerini ve hele hele din ve Tanrı anlayışını paylaşabilecek

*kerteye gelmiş değildir. Konuyu bu kısa yazı çerçevesine sığdırmak mümkün değil, fakat çarpıcı örnek olmak üzere her şeyden önce Atatürk'ün "Tanrı" kavramı konusundaki şu sözlerini anımsatalım: " **Masum ve cahil insanları**, **yüzlerce Allah'a taptırmak***

veya Allah'ları muayyen (belli) gruplarda toplamak ve nihayet

bir Allah kabul ettirmek**, **siyasetin doğurduğu neticelerdir. . . "

Bu satırları okuduktan sonra şimdi geliniz Atatürk'ün "İslamiyet ve Türkler" konusundaki şu sözlerini okuyalım:

" ... Türkler Arapların dinini kabul etmeden evvel de büyük bir millet idi. Arap dinini kabul ettikten sonra bu d in ... Türk milletinin milli rabıtalarını (bağlarını) gevşetti; milli hislerini, milli heyecanını uyuşturdu. Bu pek tabii idi. Ç ün

kü Muhammed'in kurduğu dinin gayesi bütün milliyetlerin fevkinde, şamil, bir Arap milliyeti siyasetine müncer oluyordu. Bu arap fikri 'ümmet' kelimesi ile ifade olundu. Muhammed'in dinini kabul edenler, kendilerini unutmaya, hayatlarını Allah (sözcüğünün) her yerde yükselmesine hasretmeye mecburdular. Bununla beraber Allah'a, kendi millî lisanında değil, Allah'ın Arap kavmine gönderdiği Arapça kitapla ibadet ve münacatta (Tanrı'ya yalvarıda) bulunacaktı. Arapça öğrenmedikçe, Allah'a ne dediğini bilemeyecekti. Bu (durum) karşısında Türk milleti birçok asırlar ne yaptığını, ne yapacağını bilmeksizin, adeta bir (sözcüğünün anlamını) bilmediği halde *Kur'an*'ı ezberlemekten beyni sulanmış hafızlara döndüler..."[57]

Dikkat edileceği gibi Atatürk, İslam şeriatının Türk'ün bünyesine yatkın düşmediğini, Türk milletini gerilettiğini bildirmekte. Bütün bunlar bir yana, fakat bir de Atatürk'ün, genel olarak dinler konusundaki görüşünü ve daha doğrusu, bütün dinler yerine yeni bir dünya dinine özlem duyar olduğunu belirten şu konuşmasına göz atalım:

"Baylar, bütün insanlığın görgü, bilgi ve düşünüşte yükselip olgunlaşması, Hıristiyanlıktan, Müslümanlıktan, Budizmden vazgeçerek yalınlaştırılmış bir dünya dininin ku-

57 Bu satırlar Atatürk'ün kendi elyazısıyla kaleme alınmış olup *Türk Tarihinin Ana Hatları* adlı kitapta yer almıştır. Özgün Belgesi "Anıtkabir Kütüphanesi"nde, fotokopisi "Türk Tarih Kurumu"nda ve ayrıca "Genelkurmay Başkanlığı'na Bağlı Askerî Tarih ve Stratejik Etüdler Başkanlığı"nda ve *Aydınlık* dergisinin arşivinde bulunmakta. Bu belgeler ve fotokopiler için bkz. Doğu Perinçek, *Kemalist Devrim-2 / Din ve Allah*, Kaynak Yayınları, 1995, 3. baskı, s.239. Ayrıca bkz. Prof. Dr. Afetinan, *Medenî Bilgiler ve M. Kemal Atatürk'ün El Yazıları*, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1988, s.366 vd.

kü Muhammed'in kurduğu dinin gayesi bütün milliyetlerin

fevkinde, şamil, bir Arap milliyeti siyasetine müncer oluyordu. Bu arap fikri ‘üm m et’ kelimesi ile ifade olundu. M uhammed'in dinini kabul edenler, kendilerini unutmaya, hayatlarını Allah (sözcüğünün) her ydrde yükselmesine hasretmeye mecburdular. Bununla beraber Allah'a, kendi millî lisanında değil, Allah'ın Arap kavmine gönderdiği Arap

ça kitapla ibadet ve münacatta (Tanrı'ya yalvarıda) bulunacaktı. Arapça öğrenmedikçe, Allah'a ne dediğini bilemeyecekti. Bu (durum) karşısında Türk milleti birçok asırlar ne yaptığını, ne yapacağını bilmeksizin, adeta bir (sözcüğünün anlamını) bilmediği halde ***Kur'an*** *\ ezberlemekten beyni sulanmış hafızlara döndüler..."57*

Dikkat edileceği gibi Atatürk, İslam şeriatının Türk’ün bünyesine yatkın düşmediğini, Türk milletini gerilettiğini bildirmekte.

Bütün bunlar bir yana, fakat bir de Atatürk'ün, genel olarak dinler konusundaki görüşünü ve daha doğrusu, bütün dinler yerine yeni bir dünya dinine özlem duyar olduğunu belirten şu konuşmasına göz atalım:

"Baylar, bütün insanlığın görgü, bilgi ve düşünüşte yükselip olgunlaşması, Hıristiyanlıktan, Müslümanlıktan, Bu-dizmden vazgeçerek yalınlaştırılmış bir dünya dininin ku

57 Bu satırlar Atatürk'ün kendi ely a zısıy la kalem e alınm ış olup Türk Tarihinin A na

H a tla rı adlı kitapta yer almıştır. Ö zgün B e lg e si "Anıtkabir Kütüphanesi"nde, fotokopisi "Türk Tarih Kurumu"nda ve ayrıca "Genelkurmay B aşkanlığı’na

B ağlı Askerî Tarih ve Stratejik Etüdler Başkanlığı"nda v e A ydınlık dergisinin ar

şivin d e bulunmakta. Bu belgeler v e fotokopiler için bkz. D oğu Perinçek,

K e m a list D evrim -2 I D in ve A llah , Kaynak Yayınları, 1995, 3. baskı, s.239. A yrıca bkz. Prof. Dr. Afetinan, M e d e n î B ilg ile r ve M. K e m a

l Atatürk'ün El Yazıları, Türk Tarih Kurumu B asım evi, Ankara, 1988, s.3 66 vd.

rulması ve insanların şimdiye değin kavgalar, pislikler, kaba istek ve eğilimler arasında bir bataklıkta yaşadıklarını kabul ederek, bütün gövdeleri ve usları ağılayan kötülük etkenlerini ortadan kaldırmaya karar vermesi gibi koşulların gerçekleşmesini gerektiren Birleşik Dünya Devleti kurma düşünün tatlı olduğunu yadsıyacak değiliz..."[58]

Söylemeye gerek yoktur ki, bu yukardaki sözler, kendisini koyu bir Atatürkçü olarak gösteren Yaşar Nuri adındaki ilahiyatçının benimseyebileceği şeylerden değildir. Atatürk'ün bu görüşlerine ters düşmek bir yana, fakat o, bir de Atatürk düşmanlarına (örneğin Mısırlı Gazalî ya da Bosna lideri Ali İzzetbegoviç gibi) hayranlık duyduğunu açıkça söyleyen bir kimsedir. Örneğin Mısırlı Gazalî, Atatürk'ü Adolph Hitler'e benzetmiş, *"Kemalizmin bir bela olup son nefesini vermekte olduğunu"* söylemiş, ayrıca da Türk toplumunu *"fikren ilkel"* olmakla ve *"Arap zekâsından yararlanmamakla"* suçlamıştır. Ve işte bu sözleri söyleyen Mısırlı Gazalî'yi alkışlamak üzere Yaşar Nuri Efendi şöyle demiştir: *"(Mısırlı Gazalî'yi) Ruh ve iman dünyamızın boyutlarını tutan önderler gibi kucaklamak borcundayız..."*

Yine bunun gibi, Bosnalı lider İzzetbegoviç, Atatürk devrimlerini *"Barbarlık ve ihanet"* olarak nitelendirmiş, *"Türk toplumunun Kemalizm nedeniyle cahil ve geri kaldığını"* iddia etmiştir. Yalan niteliğindeki bu çirkin iddiaları savuran Ali İzzetbegoviç'i, Yaşar Nuri adındaki şeriatçımız hayranlıkla bağrına basarken şöyle demiştir:

"Ali İzzetbegoviç'i selamlıyorum; Onu Kur'an düşüncesinin yüksek boyutlu bir düşünce adamı olarak da selamlıyo-

58 Bu konuda daha geniş bilgi ve kaynaklar için benim *Şeriat Devleti'nden Laik Cumhuriyet'e* (Kaynak Yayınları, 5. basım, 2004) adlı kitabıma bakınız.

rulması ve insanların şimdiye değin kavgalar, pislikler, kaba istek ve eğilimler arasında bir bataklıkta yaşadıklarını kabul ederek, bütün gövdeleri ve usları ağılayan kötülük

etkenlerini ortadan kaldırmaya karar vermesi gibi koşulların gerçekleşmesini gerektiren Birleşik Dünya Devleti kurm a düşünün tatlı olduğunu yadsıyacak değiliz... "58

Söylemeye gerek yoktur ki, bu yukardaki sözler, kendisini

koyu bir Atatürkçü olarak gösteren Yaşar Nuri adındaki ilahiyat

çının benimseyebileceği şeylerden değildir. Atatürk'ün bu görüşlerine ters düşmek bir yana, fakat o, bir de Atatürk düşmanlarına (örneğin Mısırlı Gazalî ya da Bosna lideri Ali İzzetbegoviç gibi) hayranlık duyduğunu açıkça söyleyen bir kimsedir. Örne

*ğin M ısırlı Gazalî, Atatürk'ü Adolph Hitler'e benzetmiş, "**Kema-***

***lizmin bir bela olup son nefesini vermekte olduğunu**" söylemiş,*

*aynca da Türk toplumunu "**fikren ilkel**" olmakla ve ' **Arap zekâsından yararlanmamakla"** suçlamıştır. Ve işte bu sözleri söyleyen Mısırlı Gazalî'yi alkışlamak üzere Yaşar Nuri Efendi şöyle demiştir: **"(Mısırlı Gazalî'yi) Ruh ve iman dünyamızın boyutlarını tutan önderler gibi kucaklamak borcundayız**..*

Yine bunun gibi, Bosnalı lider İzzetbegoviç, Atatürk devrim-

*lerini "**Barbarlık ve ihanet"** olarak nitelendirmiş, "**Türk toplu-***

***munun Kemalizm nedeniyle cahil ve geri kaldığım"** iddia etm iştir. Yalan niteliğindeki bu çirkin iddiaları savuran Ali İzzetbegoviç i, Yaşar Nuri adındaki şeriatçımız hayranlıkla bağrına basarken şöyle demiştir:*

"Ali İzzetbegoviç'i selamlıyorum; Onu Kuran düşüncesinin yüksek boyutlu bir düşünce adamı olarak da selamlıyo58 Bu konuda daha geniş bilgi ve kaynaklar için benim Ş eria t D e v le tin d e n Laik

C u m h u riyet'e (Kaynak Yayınlan, 5. basım , 2 0 0 4) adlı kitabıma bakınız.

rum. İzzetbegoviç'i, imanda gönüldaşım, ıstırapta yürekdaşım, bilim ve düşüncede meslektaşım olarak selamlıyorum... onu saygı ve hayranlıkla selamlıyorum..."[59]

Söylememe gerek yoktur ki, bu tür örnekleri sergilemek, şeriatçıyı etkili olmaktan çıkarmanın ve ülkemizi Atatürkçü ve çağdaş nitelikte tutmanın en başarılı yoludur.

59 Bu konudaki kaynaklar için, 18 Kasım 2002 tarihli *Cumhuriyet* gazetesinde yayımlanan "Deniz Baykal'a" başlıklı yazıma bakınız.

rum. Izzetbegoviç'i, imanda gönüldaşım, ıstırapta yürekda-

şım, bilim ve düşüncede meslektaşım olarak selamlıyorum. .. onu saygı ve hayranlıkla selamlıyorum.. .”59

Söylememe gerek yoktur ki, bu tür örnekleri sergilemek, şeriatçıyı etkili olmaktan çıkarmanın ve ülkemizi Atatürkçü ve çağdaş nitelikte tutmanın en başarılı yoludur.

59 Bu konudaki kaynaklar için, 18 Kasım 20 0 2 tarihli Cum huriyet gazetesinde yayım lanan "Deniz B aykal’a” başlıklı yazım a bakınız.

YAŞAMÖYKÜSÜ

Cenevre (İsviçre) Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden "La Responsabilité Politique Ministérielle et la Chambre des Lord (Bakanların Siyasi Sorumlulukları ve Lord'lar Kamarası)" adlı çalışmasıyla "Hukuk Doktoru" unvanını alan Prof. Dr. İlhan Arsel, otuz yıllık bir süre boyunca Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde Anayasa Hukuku dersleri verdi. 1955 yılında, Ankara Üniversitesi ile New York Üniversitesi arasında yapılan "Öğretim Üyesi Mübadelesi" sözleşmesi gereğince 1955-1956 öğretim yılında "School of Public Administration and Social Services"te çalıştı. 27 Mayıs 1960 İhtilali'nden az önce, o zamanlar iktidarda bulunan Demokrat Parti'nin Türkiye'yi şeriat felaketine sürükleyen tutumu nedeniyle öğrencilerine, *"Bu ülkede artık Anayasa Hukuku öğretimi yapılamaz!"* diyerek derslerini kesti. İhtilal'den sonra yeni bir "Anayasa Ön Tasarısı" hazırlamakla görevlendirilen Ord. Prof. Sıddık Sami Onar'ın başkanlığındaki on kişilik "İstanbul Komisyonu"na atandı. Az sonra "Kurucu Meclis Ön Tasarısı"nı hazırlamak üzere kurulan beş kişilik bilim komisyonuna üye seçildi. 1966 yılında, ders vermekte bulunduğu Ankara Polis Enstitüsü'nden istifa etti; istifa nedeni, Enstitü yöneticilerinin iki öğrenciyi, fikir özgürlüğünden yoksun eder nitelikteki kararlarını protesto etmekti. 1966 yılında Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay tarafından Türkiye Büyük Millet Meclisi Senatosu'na "Kontenjan Senatörü" olarak atandı.

Y A Ş A M Ö Y K Ü S Ü

Cenevre (İsviçre) Üniversitesi Hukuk Fakültesinden "La Res-

ponsabilite Politique Ministerielle et la Chambre des Lord (Bakanların Siyasi Sorumlulukları ve Lord'lar Kamarası)" adlı çalışmasıyla "Hukuk Doktoru" unvanını alan Prof. Dr. İlhan Arsel, otuz yıllık bir süre boyunca Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde Anayasa Hukuku dersleri verdi. 1955 yılında, Ankara Üniversitesi ile New York Üniversitesi arasında yapılan "Öğretim Üyesi Mübadelesi" sözleşmesi gereğince 1955-1956 öğretim yılında "School of Public Administration and Social Services"te çalıştı. 27 Mayıs

1960 İhtilali nden az önce, o zamanlar iktidarda bulunan Demokrat

Parti'nin Türkiye'yi şeriat felaketine sürükleyen tutumu nedeniyle

*öğrencilerine, "**Bu ülkede artık Anayasa Hukuku öğretimi yapılamaz!"** diyerek derslerini kesti. İhtilal'den sonra yeni bir "Anayasa Ön Tasarısı" hazırlamakla görevlendirilen Ord. Prof. Sıddık Sami*

Onar'ın başkanlığındaki on kişilik "İstanbul Komisyomi'na atandı.

Az sonra "Kurucu Meclis Ön Tasansi'nı hazırlamak üzere kurulan

beş kişilik bilim komisyonuna üye seçildi. 1966 yılında, ders vermekte bulunduğu Ankara Polis Enstitüsünden istifa etti; istifa nedeni, Enstitü yöneticilerinin iki öğrenciyi, fikir özgürlüğünden yoksun eder nitelikteki kararlarını protesto etmekti. 1966 yılında Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay tarafından Türkiye Büyük Millet Meclisi Senatosu'na "Kontenjan Senatörü" olarak atandı.

1969 yılında, Ankara Hukuk Fakültesi'ndeki görevinden istifa etti; bu kez istifa nedeni, üniversite öğretim üyelerinden pek çoğunun, toplum sorunları karşısındaki susmuşluklarını ve ülkenin şeirat karanlığına sürüklenmesine karşı nemelazımcılıklarını protesto etmekti.

Üniversiteden ayrıldıktan sonra, merkezi New York (ABD) olan "Inter-University Assoc" adlı kuruluşta danışman (Senior Consultant) olarak görevlendirildi ve bu kuruluşun yayımladığı "Constitutions of the Countries of the World (Dünya Ülkeleri Anayasaları)" adlı çalışmalara katıldı; 20 ciltlik bu yaymların "Türkiye" ve "Belçika" bölümlerini hazırladı (1971 itibariyle).

Prof. Dr. İlhan Arsel, İslam şeriatını akılcı eleştiriden geçiren ve serbest düşüncenin öncülüğünü yapan yayımlarıyla tanınıyor.

Yazarın Kaynak Yayınları'ndan çıkan diğer kitapları şunlardır:

Arap Milliyetçiliği ve Türkler; Şeriat ve Kadın; Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları; Biz Profesörler; Aydın ve "Aydın"; Şeriat Devleti'nden Laik Cumhuriyet'e; Diyanet'e Cevap; Turan Dursun'a Mektuplar; Müslümanlık Sınavı; Şeriat ve Kölelik; Şeriat'tan Kıssa'lar 1; Şeriat'tan Kıssa'lar 2; İslama Göre Diğer Dinler; Kur'an'daki Kitaplılar; Tevrat ve İncil'in Eleştirisi; Kur'an'ın Eleştirisi 1; Kur'an'ın Eleştirisi 2; Kur'an'ın Eleştirisi 3; Muhammed'e Göre Muhammed; Şeriat, İnsan ve Akıl; Cahiliyye; Şeriat ve Eşitsizlik; Kur'an'daki Tanrı.

1969 yılında, Ankara Hukuk Fakültesindeki görevinden istifa etti;

bu kez istifa nedeni, üniversite öğretim üyelerinden pek çoğunun, toplum sorunları karşısındaki susmuşluklannı ve ülkenin şeirat karanlığına sürüklenmesine karşı nemelazımcılıklannı protesto etmekti.

Üniversiteden ayrıldıktan sonra, merkezi New York (ABD) olan

"Inter-University Assoc" adlı kuruluşta danışman (Senior Consul-

tant) olarak görevlendirildi ve bu kuruluşun yayımladığı "Constituti-

ons of the Countries of the World (Dünya Ülkeleri Anayasaları)" adlı çalışmalara katıldı; 20 ciltlik bu yaymiann "Türkiye" ve "Belçika"

bölümlerini hazırladı (1971 itibariyle).

Prof. Dr. İlhan Arsel, İslam şeriatını akılcı eleştiriden geçiren ve

serbest düşüncenin öncülüğünü yapan yayımlarıyla tanınıyor.

Yazarın Kaynak Yayınlarından çıkan diğer kitapları şunlardır:

Arap Milliyetçiliği ve Türkler; Şeriat ve Kadın; Toplumsal Geriliklerimizin Sorumluları: Din Adamları; Biz Profesörler; Aydın ve

"Aydın"; Şeriat Devletimden Laik Cumhuriyete; Diyanet'e Cevap;

Turan Dursun a Mektuplar; Müslümanlık Sınavı; Şeriat ve Kölelik;

Şeriattan Kıssalar 1; Şeriattan Kıssalar 2; İslama Göre Diğer

Dinler; Kur an daki Kitaplılar; Tevrat ve İncilin Eleştirisi;

Kuranın Eleştirisi 1; Kur'an'ın Eleştirisi 2; Kuranın Eleştirisi 3;

Muhammed'e Göre Muhammed; Şeriat, İnsan ve Akıl; Cahiliyye;

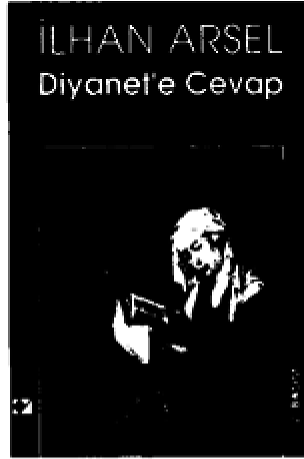
Şeriat ve Eşitsizlik; Kurandaki Tanrı.

İlhan Arsel
ŞERİAT VE KADIN

Kadın şahsiyetini korumak için mücadele edenlere ithaf olunan bu kitap, şeriatın kadın hakkındaki değer ölçülerinin eleştirisiyle ilgilidir. Yazar bunları incelerken, başta *Kur'an* olmak üzere İslam'ın temel kaynaklarından yararlanmış olup, Diyanet İşleri Başkanlığı gibi devlet kuruluşları ve din adamları tarafından şeriat eğitimi olarak ve "din" diye halkımıza "uhrevî" ve "dünyevî" gıda şeklinde verilmektedir...

İLHAN ARSEL
Diyanet'e Cevap

Diyanet'in yayınlarında; *kadınların aklen ve dinen "eksik" yaratıldıkları; iki kadının tanıklığının bir erkeğin tanıklığına bedel olduğu; namazı bozan şeyler arasında köpek, eşek, domuz, vs... gibi hayvanlar yanında kadınların da yer aldıkları; kadınların insanın karşısına şeytan gibi çıktıkları; erkeklerin kadınlar üzerinde hâkim kılındıkları; erkek tepeden tırnağa cerahat olmuş olsa ve kadın da dili ile onu yalasa, yine de erkeğin hakkını ödeyememiş sayılacağı; kadında, tıpkı evde ve atta olduğu gibi uğursuzluk bulunduğu; erkekler için kadından daha zararlı bir fitne olmayacağı; cehennemin çoğunluğunu kadınların oluşturduğu vb.* hükümler yer almaktadır. Adana Milletvekili Cüneyt Canver, bunun üzerine TBMM'e bir Soru Önergesi verir. Canver'in soruları üzerine, Diyanet'ten cevap istenir. Diyanet, 14 sayfalık cevabında, Önerge'de adı hiç geçmemesine rağmen İlhan Arsel'e hücum eder. Prof. Dr. İlhan Arsel, Başbakanlığa bir mektup yazar ve şeriatın kadına bakışı konusunda çarpıtmalarla dolu bu yazıya cevap verir. Bu kitap, işte bu belgeleri bir araya getirmektedir.

İlhan Arsel

İlhjn Arsel

ŞERİAT VE KADIN

ŞE R İA T VE K A D IN

Kadın şahsiyetini korumak için mücadele

edenlere ithaf olunan bu kitap, şeriatın kadın

hakkmdaki değer ölçülerinin eleştirisiyle ilgilidir. Yazar bunları incelerken, başta

K u r ’a n *olmak üzere İslam’ın temel kaynaklarından yararlanmış olup, Diyanet İşleri Başkanlığı gibi devlet kuruluşları ve din*

adamları tarafından şeriat eğitimi olarak ve

“din” diye halkımıza “uhrevî” ve “dünyevî”

gıda şeklinde verilmektedir...

İLHAN ARSEL

İLH A N ARSEL

Diyanet'e Cevap

Diyanet'e Cevap

Diyanet’in yayınlarında; ***k a d ın la rın a k len ve***

d in e n “e k s ik ” y a r a t ı l d ı k l a r ı ; ik i k a d ın ın t a n ık lığ ın ın b i r e r k e ğ in t a n ık lığ ın a b e d e l o l d u

ğ u ; n a m a z ı b o z a n ş e y l e r a r a s ı n d a k ö p e k ,

e ş e k , d o m u z , *vs...* ***g i b i h a y v a n la r y a n ın d a***

k a d ın la r ın d a y e r a l d ı k l a r ı ; k a d ın la r ın i n s a n ın k a r ş ıs ın a ş e y ta n g i b i ç ı k t ı k l a r ı ; e r k e k le r in k a d ın la r ü z e r in

d e h â k im k ıl ı n d ık l a r ı ; e r k e k te p e d e n tır n a ğ a c e r a h a t o lm u ş o l s a v e

k a d ın d a d i l i ile o n u y a l a s a , y i n e d e e r k e ğ in

h a k k ım ö d e y e m e m i ş s a y ı l a c a ğ ı ; k a d ı n d a ,

tıp k ı e v d e v e a t t a o ld u ğ u g i b i u ğ u r s u z lu k b u lu n d u ğ u ; e r k e k l e r iç in k a d ı n d a n d a h a z a r a r lı b i r f i t n e o l m a y a c a ğ ı ; c e h e n n e m in ç o ğ u n lu ğ u n u k a d ı n l a rın o lu ş tu r d u ğ u v b . *hükümler yer almaktadır. Adana Milletvekili Cüneyt Canver, bunun üzerine TBMM'e bir Soru Önergesi verir. Canver'in soruları üzerine, Diyanet'ten cevap istenir. Diyanet, 14 sayfalık cevabında, Önerge'de adı hiç geçmemesine rağmen İlhan Arsel'e hücum eder. Prof.*

Dr. İlhan Arsel, Başbakanlığa bir mektup yazar ve şeriatın kadına bakışı

konusunda çarpıtmalarla dolu bu yazıya cevap verir. Bu kitap, işte bu belgeleri bir araya getirmektedir.

İlhan Arsel

ŞERİATÇIYLA MÜCADELENİN EL KİTABI

Şeriatçıların, tartışmalarda şeriat temeline oturtmadıkları hiçbir konu yoktur. Atatürk devrimlerinden yana olan aydınlanmacılar bilir ya da hiç değilse hisseder ki, söyledikleri safsatadır, akla ve mantığa sığmaz şeylerdir; ne var ki şeriat verilerinin ne olduğunu bilmedikleri için onların iddialarını çürütemezler.

İlhan Arsel kitabında, tartışmalarda şeriat yanlılarının ileri sürdükleri; İslam hoşgörü dinidir, başka din ve inançlara saygılıdır, İslamda zorlama yoktur, din adına ölüm fetvası verilmez, İslam şeriatı kadın haklarına saygılıdır, İslam kadını yüceltir, İslam şeriatı batıl denen şeylere ve hurafelere karşıdır, İslam şeriatı kölelik denen şeyi ortadan kaldırmıştır, İslam dini insan varlığını yüce bilir, insanın hak ve özgürlüklerine saygılıdır vb. iddiaları cevaplandırmaktadır.

Arsel'in *Kur'an*'dan ve hadis kaynaklarından verdiği örneklerle zenginleştirdiği bu eseri, tartışmalarda bir el kitabı niteliğindedir.

6.00 ₺

ISBN 978-975-343-522-2

KAYNAK YAYINLARI

Document Outline